

РІЧНИК

Студентського Кружка

при

Українськім Інституті св. Івана

в Едмонтоні, Алберта

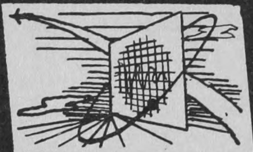

1954

St. John's Institute

11024 - 82nd Avenue Edmonton, Alberta

РІЧНИК

Студентського Кружка

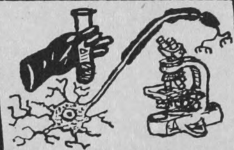
при

Українськім Інституті

св. Івана

в Едмонтоні, Алберта

1954

У ТРИДЦЯТ-ШОСТІ РОКОВИНИ

1918 - 1954

Присвята

Присвячуємо цей річник тим людям доброї волі, що цього року розпочали посилену працю над будовою нового приміщення для Українського Інституту св. Івана. Всім тим, що бачать цю потребу і нею цікавляться й готові допомогти, директорам, що поза свої щоденні справи несуть тягар громадської праці, та всім тим, що складають жертви на велике діло.

Не менше уваги присвячуємо й тим, що вже так багато зробили в минулому й тепер підкладають свої старечі плечі до громадської праці.

Всім Вам, що в якийбудь спосіб спричинилися або й тепер причиняєтеся, висловлюємо щире "Спасибі".

Студенти Українського Інституту св. Івана
в Едмонтоні.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Передмова

Не хочеться вірити, що нам припала велика приємність бути свідками будування нового приміщення для Українського Інституту св. Івана. Минуло тридцять пять літ від заснування першого Інституту, а тепер припала нам честь бачити розбудову. Колись, ми мусіли купувати і переробляти будинки, що були збудовані для інших цілей. — Мусимо пильнувати, щоб наступне покоління могло оцінити все те, що наше громадянство робить для нього.

Хочемо вірити, що піонери, які мешкали в глинянках, колибах і примітивних домах, зрозуміли, що сила народу полягає в його свідомості і проводі. Вони відгукнулися на потреби студіюючої молоді. Тепер, коли наше громадянство скріпилося економічно, ми зможемо передати майбутньому поколінню, ті вигоди, яких ми замолоду не мали.

Додаємо до попередніх відділів один новий відділ, що мабуть усім буде цікавий, а це список питомців Українського Інституту св. Івана і членів Студентського Кружка при вищезгаданім Інституті, що одержали ступені в Канадійських та Американських Університетах. Правдоподібно ми не зможемо подати точно їхніх адрес або які ступені вони одержали, але подамо тільки приблизно так, як нам відомо. Просимо ласкаво вибачити нам, коли ми деяких випустили. Пришліть нам поправки, щоб ми могли в наступнім числі доповнити дані, як також подати опущення, повні адреси й становища, щоб наше наступне число річника появилося з достовірним і повним списком.

Редакційний Комітет.

М. МАҐУС
Писар

СТ. МИСАК
Голова Дирекції

Др. Н. Д. Голубицький
Скарбник

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ
Заступник Голови

Пані Е. СИРОТЮК
Відпоручниця до
Літньої Площі

П. А. МІСЬКІВ

СТ. ЦИБАК

В. КОСТАШ
Відпоручник С.У.С.

ІВ. НИКИФОРУК

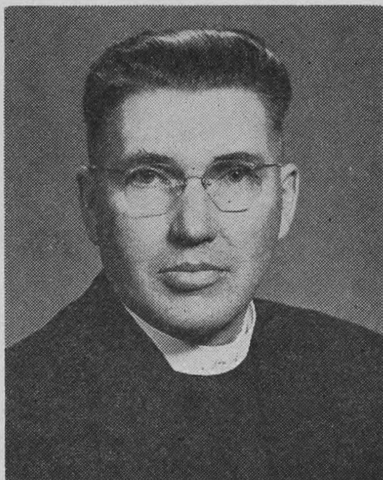
СТ. МИСАК
Голова Дирекції

Д-ка С. СЕНИШИН
Настоятелька Дівчат

Др. О. СТАРЧУК
Проф. Українознавства
і Української Історії

Всеч. о. В. СЕНИШИН
Ректор — Учитель Мови
і Релігії

ШИРША РАДА УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Др. Д. Мельник, Н. Ґавінчук, І. В. Гуцуляк, Д. Чорноморець, Ів. Василик, І. П. Світик, В. Котишин, Н. Байдала, Із. Ґорецький, С. Мулька, Ф. Юрків, І. Онищук, В. Підручний, С. Зґурський, Гр. Лобай, С. Олекшій, п-і Євгенія Луклан, Ю. Фуштей, Ст. Писик.

УПРАВА СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА ПРИ ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА 1953-1954

Перший ряд — сидять зліва: п-а О. Хомяк; п-а А. Дмитраш, писарка; п-а М. Воробець, касієрка.

Другий ряд — п-а М. Козак; Богдан Хрущ; Василь Демянів, голова; І. Запаранюк; Мир. Паламарек.

СЛОВО ВІД ГОЛОВИ СТУДЕНТСЬКОГО КРУЖКА

Позвольте мені використати цю нагоду і подякувати вам, дорогі питомці Інституту, за ваше довіря до мене впродовж минулого року. Дійсно це була честь для мене брати живу участь в усіх ділянках нашої праці. Я мушу признатися, що ваш вибір мене на голову цього кружка заскочив мене і я не мав довіря, що зможу виконати обовязки наложені цією функцією. Тепер ви можете судити самі чи я сповнив свій обовязок, чи ні.

Було сказано, що цей рік був найуспішнішим роком в життю студентського Кружка при Інституті. Я не можу цього сказати з переживання, бо це мій перший рік в Інституті. Однак, на початку року ми дивилися оптимістично в майбутнє, а тепер ми оцінюємо наші осяги в минулому і маємо певне задоволення. В такім короткім часі, з такими тяжкими завданнями перед нами, як наші студії та інші університетські обовязки, можу явно сказати, що ми горді зі своїх осягів.

Ми не повинні скласти руки і відпочивати на лаврах. Я щиро вірю, що в багатьох випадках ми не виконали свого обовязку, не тільки в допомозі іншим, але навіть щодо себе самих. Не завжди ми намагалися поліпшити себе в тих ділянках в яких Інститут нам давав нагоду, як наприклад в проводі та в соціяльних і наукових ділянках. Причина цьому не була наша шкільна лавка, що, мовляв, не дала нам змоги, але скоріше

наша байдужість до громадської відповідальности, якої нам так багато треба і яка нам потрібна в нашім життю. Хоч який наш Інститут малий, але він дає нам нагоду навчитися певних фаз людського життя, любови і зрозуміння нашого ближнього. Багато можуть арґументувати, що ці прикмети очевидно найзвичайніші, але їхнє виконання трудне. Ми бачимо в нашім громадськім життю, як їх дуже потрібно.

Відданість справі вимагає належного признання. Мусимо дати признання Всеч. отцеві і добродійці Сенишин. Чи ми зможемо відповідно віддячитися їм за їхні зусилля? Мені неможливо задля браку відповідних слів, якими можу користуватися. Можливо це дивно сказати, але я відчуваю, що вони нашої усної подяки не бажають, хіба повної співпраці в цій ніколи незакінченій праці. Вони радіють нашими успіхами і це їм говорить про подяку, а головно нашу вдячність. Молімо Господа Бога, щоб Він дав їм здоровя і терпеливости виконувати їхні важкі обовязки дальшого виховання наших теперішніх і майбутніх питомців на добро українському народові.

В майбутнє я дивлюся з приємністю, що зможу перебувати ще один рік в Інституті, відновити старі знайомства і зробити нові. Вірю, що наступний рік буде ще успішніший і корисніший. Ми всі дивимося в майбутнє з оптимізмом і з повною надією, що громадянство приспішить з допомогою збудувати новий і більший Інститут.

Василь Демянів.

ҐРУПА КАЛМАР І ТОРСБІ

Наш Хор

Минулої осени деякі питомці Укр. Інституту св. Івана відривали себе від праці два рази тижнево і злучили свої вокальні здібности, щоб створити перший хор Інституту.

Мішаний Хор, під умілим проводом п. М. Андрія Мильничука, складався з тридцяти голосів. Крім питомців Інституту, прилучилися й інші студенти, що не мешкали в Інституті.

Наша перша спроба виступити прилюдно відбулася на Загальнім З'їзді, на початку листопада, коли ми відспівали чотири пісні: "Ой Горе Калині," "Стрілецька Могила," "Била Жінка Мужика" і "Сонце по небі колує." Цим виступом ми пробили лід, а гарні слова слухачів дали нам заохоту до дальшої праці.

Після З'їзду ми почали знову проби, щоб виступити з концертом "Колядок і Щедрівок" через радіостанцію СФРН, 5-го січня, 1954 року. Щоб це зробити, ми мусіли вивчити ці колядки ще перед різдвяною відпусткою, поки студенти від'їдуть на свої ферії. Це не дало нам доволі часу, але все таки ми спробували.

Ми вивчили такі коляди і щедрівки: Бог Предвічний, Нова Радість Стала, По Всьому Світу, Добрий Вечір Тобі, Пане Господарю, Возвеселімся і на Йорданській Річці. Після зарекордування і розіслання повідомлень, ми отримали багато похвальних листів. З відозви жертвувати на покриття коштів передачі, ми були надзвичайно вдоволені із допомоги громадянства.

Ця заохота до корисної праці відбилася тим, що деякі члени нашого співочого гуртка злучилися з громадянами міста Едмонтону і пішли колядувати на Катедру, інші відважніші їздили на фарми. Їх успіх був такий заохочуючий, що в наступному році ми маємо надію, що будуть найменше чотири групи наших колядників. Громадянство Едмонтону також бажало почути наших радіоспіваків і тому ми відспівали ту саму програму підчас Спільної Вечері на "Щедрий Вечір" у Катедрі, а опісля на прийнятті Товариства Молоді при Катедрі, підчас зібрання "Клюбу Кутя."

Беручи до уваги наші успіхи, ми можемо сміливо дивитися в будучину і прилучитися до думки п. Мельничука, що в наступному році будемо мати хор із 40 голосів і тоді пічнемо так скоро вправляти, як тільки час і можливість позволять нам.

Володимир Корчинський.

Бенкет

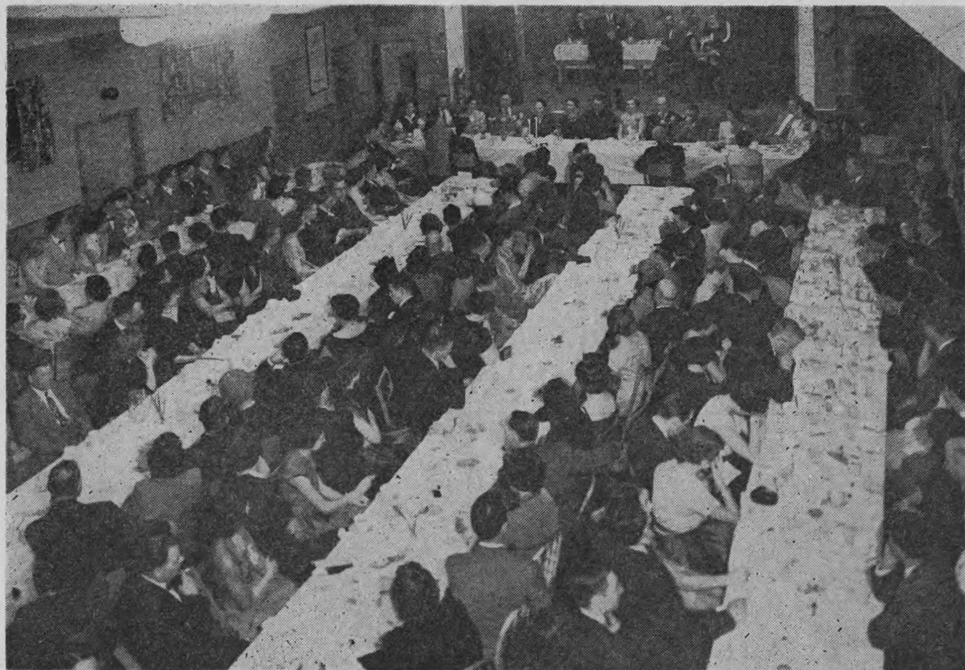
Кожного року Український Інститут св. Івана, спільно з Укр. Православною Катедрою, має змогу відзначити важливу подію в життю студентів, а це бенкет на честь абсольвентів. Ми цього року були надзвичайно щасливі, що число наших питомців, членів Братства ім. Митрополита Іларіона і дітей-членів Православної Катедральної Громади, було достаточно велике. Цих майбутніх наших професіоналістів і майбутніх провідників приняли достойно і врочисто 6-го березня, ц. р., в залі ім. М. Грушевського.

Бенкет був взірцевий, порядок бездоганний, а настрій святочний. Між визначнішими гостями були представники Українського Інституту ім. П. Могили з Саскатуну, проф. О. Старчук і Високодостойний гість Проф. Л. Білецький з Вінніпеґу. Крім них, абсольвенти мали ту рідку нагоду гостити своїх родичів в так важливий день їхнього життя. На очах не однієї матері були сльози радости і гордости бачити свою дитину в радіснім гуртку тих, що вже добігають кінця свого академічного завдання і студентських зусиль.

Всеч. о. В. Сенишин, господар вечері, покликав студентів і визначніших гостей до слова. Крім подяки від студентів і приречень вірности ідеалам наших змагань, старші громадяни висказували свою гордість з нащадків, дали вказівки і висловили свої побажання поступу в майбутній праці.

Від студентів промовляли: п-на Олеся Хомяк, п. В. Демянів, п. Давид Особа і п. Григорій Мосійчук, як представник питомців Інституту. Між іншими речами висказав таке: "Зв'язок Інституту, Церкви й Університету дає нам запевнення і змогу ліпше приготовитися до життя в товаристві-громаді і суспільстві, ніж могла нам дати тільки суха книга. Під цим я розумію знання наших звичаїв, обичаїв, нашої історії і літератури, що дає нам певну віру в краще майбутнє нашого народу, а тим і нас самих.

"Ми, абсольвенти, мусимо завжди пам'ятати, що все, що ми одержали — це придбання наших попередників, а найбільше наших дорогих родичів. Багато наших чільних громадян цікавилися нами, як і взагалі всією молоддю. Наші родичі дали нам не тільки фінансові засоби, але й заохочення до науки. Тому від імени всіх абсольвентів складаю щиру подяку родичам, що для нас так щиро жертвували всім, старалися допомогти нам та нераз терпіли, щоб тільки ми мали те, чого вони самі не мали.

"Ми також дуже вдячні Дирекції і членам Українського Інституту св. Івана, що своєю працею, жертвами і трудом уможливили мати таку корисну інституцію. Тому пам'ятаймо, абсольвенти, що коли вийдемо в світ і будемо заробляти на щоденний хліб, ми зобов'язані піддержувати жертвами цей Інститут для дальших питомців, так як теперішні члени помагали нам."

На цю заяву відповів п. Степан Мисак, голова Дирекції Українського Інституту св. Івана. Між іншим, він сказав таке:

Ми сходимося щороку на ці бенкети для того, щоб Вам, дорогі абсольвенти, віддати честь за те, що Ви вже на окінченні Ваших студій. За останніх кілька років Ви тяжко працювали днями і ночами, стараючись осягнути певну мету в Вашім життю, а іменно: закінчити успішно свої студії і одержати певний ступінь у вибраній Вами професії. Подібне пережив і я у своїм життю і тому вірю, що всі ті, що мали амбіцію брати і покінчити університетські студії осягнуть свою ціль.

Друга важна причина чому ми сьогодні тут зібралися — це, по моїй думці, на те, щоб ми собі пригадали хто ми є, якого роду і чиї ми діти. Чи ми хочемо — чи не хочемо, але від своєї минувшини ми ніколи не

можемо сховатися. Менше освічені і несвідомі люди можуть, до певної міри, легковажити цим, бо їм ніхто не дивується, але людина із вищою освітою та сильним характером власне тим різниться, що вона свідома свого походження.

Наші батьки - піонери збудували такі інституції, як Укр. Інститут св. Івана, на те, щоб виховувати нашу молодь в такім дусі, щоб принести честь і славу собі, своїм батькам і своїй країні. До цього часу ті мрії наших батьків до великої міри сповнилися. Наші інститути в Західній Канаді посередньо і безпосередньо дали змогу багатьом нашим теперішнім провідним людям вибитися на поважні становища у загальнім канадійськім життю. Такі провідники приносять честь собі і тому народові, з якого вони походять, себто українцям.

Ми певні, що Інститут св. Івана дав Вам багато такого, що в Вашім життю принесе особисту користь. Але найважніше те, що більша часть із Вас буде свідома свого походження і свого завдання щодо своїх батьків. Вірю, що коли буде треба помогти Інститутові, то ми безпечно зможемо на Вас числити. Це саме відноситься і до інших наших питомих справ. Бажаємо Вам якнайкращого успіху в Вашій професії.

СТЕПАН МИСАК,
Голова Дирекції Укр. Інституту св. Івана.

Привіти від студенства Українського Інституту ім. П. Могили передав п. Богдан Гуляк, від Української Православної Катедри св. Івана в Едмонтоні — Др. С. Л. Яремчук, від У.В.А.Н. — Проф. Леонід Білецький, від Албертійського Університету — Др. О. Старчук. Батько одного з абсольвентів, п. Н. Безбородка з Радвей, Алберта, висказав побажання абсольвентам і словами незабутнього пророка Тараса Шевченка, пригадав, що треба від людей вчитися. Він звернув увагу на те, що студенти йдуть тепер в люди і ми сподіємося з них людей. Він, здається, найвлучніше нарушив ту справу, що так нас усіх трівожить. Дуже доступно і яскраво представив справу природничих і гуманістичних наук Др. Орест Старчук, професор Університету. Його доповідь даємо на іншому місці.

Прочитано також привіти від бувшого питомця, а теперішнього посла до Федерального Парляменту, п. Івана Дікура, що звучить наступно так:

1954 MAR 5 PM 12 27

OTTAWA ONT 5

REVEREND SENESHEN
ST JOHNS INSTITUTE 110224 - 82 AVE EDMONTON

REGRET INABILITY TO ATTEND BANQUET, PLEASE CONVEY TO ALL THE PRESENT ALBERTA GRADUATES MY SINCERE AND BEST WISHES.

JOHN DECORE

З великим одушевленням приявні приняли привіт і побажання від Високопреосвященішого Митрополита Іларіона:

До Високодостойних абсольвентів
Албертійського Університету,
в Едмонтоні, Алберта.

Дорогі Абсольвенти:

У радісний і пропам'ятний день, коли Ви залишаєте стіни тієї вищої школи, що дала Вам усім відповідну освіту, і я шлю Вам свій сердечний привіт і Архиєрейське Благословення.

Ви тепер ідете в бурхливе життя, щоб належно служити народові. Пам'ятайте завжди, що служити народові, то служити Богові. А це значить, що працювати Ви мусите з повною любовю, повною відданістю і з повною Божою Правдою.

Народ сильно потребує такої Вашої праці, бо цієї праці, ще не закінченої, скрізь повно і в Канаді, і по цілому світі.

А друге моє побажання, — скрізь, де б Ви не були, не забувайте своєї національности. Ніколи не забувайте, що Ви українці, і ними позостаньтеся на все життя своє.

А третє, — власне воно найперше, — ніколи не відступайте від своєї Віри і не забувайте її. Глибоко віруйте в Господа і Його Правду, і завжди виконуйте Його Заповіді. І пронесіть свою Віру чистою, через усе життя, щоб і інші запалилися нею, на Вас дивлячись.

Іще раз сердечно всіх Вас вітаю і бажаю кожному з Вас повного успіху в житті і правдивого щастя.

І нехай Милосердний Господь усіх Вас поглагословить.

Митрополит Іларіон,
Ваш постійний богомолець.

Доповідь Доктора О. Старчука

Коли хвальна дирекція Інституту св. Івана знову запросила мене промовити на цьому бенкеті на честь наших абсольвентів, я прийняв це запрошення не тільки тому, що вважаю його за особливу честь для себе, але більш тому, що відчуваю моральний обов'язок промовити до душ цих молодих людей, що успішно виконали академічні вимоги і стоять тепер перед новими обов'язками супроти Канади, української спільноти і себе самих.

Визначний професор Гієронімус Фабріціус де Аквапинденте промовляв триста літ тому до абсольвентів в університеті в Падуа і заповів своїм численним слухачам промову в дусі **абсолутіссіма, фруктуосіссіма, лукулентіссіма.** Я нічого подібного не обіцюю, тим більш, що слухачі опісля опустили залю з зауваженням: "імперфектіссіма, обскуріссіма."

Ми живемо в добі всюди існуючої реклями і деколи здається нам, що нічого не існує поза тим, про що пишуть часописи, журнали та сповіщає радіо.

Чи важніша дійсна вартість, про яку ніхто не згадує, ніж мірність, яку звеличують? Річ не тільки в часописах, радіо чи реклямі, а далеко глибше — в нас самих. Вернімось до старої дилеми між двома формами життя: знанням і буттям, думкою і чином. Знання — це також своєрідна форма буття, хоч більшість з нас давно розходилася з твердженнями сухого інтелектуаліста-науковця. Думка — це доказ правди нашого існування. "Яка велика різниця між тим, коли знаємо дефініцію здоровля та відживлювання і тим, щоб бути дійсно здоровим і наїдженим," каже перський філософ і теолог одинадцятого століття Аль-Ґазалі. Велика диспропорція, велика прірва між тим, **що** сучасна людина знає або могла б знати, а чим вона в дійсності **є.**

Ми запримічуємо в нашій добі певне обезцінення душевних скарбів в користь чисто матеріяльних осягів — також коштом характеру. Під характером розумію тут комплекс додатних моральних прикмет: непохитні, здорові засади, готовість боронити їх і боротися за них. Дальше, працьовитість, словність, витривалість, чесність у взаєминах з іншими людьми. Сьогоднішня пересічна людина є антиподом щойно вичислених прикмет: не має засад, крім однієї: "вживати життя." Обов'язки стали старомодним поняттям. Коли працювати, то це повинна бути "легка праця." Люди гублять любов до праці, а вже загубили те справжнє вдоволення, коли приходять години відпочинку від праці. Зусилля вважають за щось від'ємне, намість за щось додатне. Ідеалом стає матеріяльний світ, часто дурничка, намість збагачення духової культури. Пересічний мешканець міста має своє авто, а в хаті ґаз, електрику, радіо, телефон, але його життьова радість не збільшилася рівнобіжно з тими матеріяльними вигодами. Не збільшилася тому, що він сам із себе не вдоволений, хоч він і не признається до цього. В ньому самому нема тих високих особистих прикмет, які дали б йому оправдання любити і шанувати себе самого. Самопошана — це домінуючий момент у психічному здоровлі людини. Найбільш поширена прикмета — це захланність. Не важне "хто ти," а "що маєш." Колись у нас було не важне "хто ти," але головно "що знаєш." Ми впали ще нижче, хоча ні одно, ні друге не важливе. Важливе, які моральні і характерні риси ми посідаємо, без огляду на знання і майно.

Коли у приватному, торговельному, громадському та політичному житті все в порядку, реклями зайві. Серйозна праця і високі осяги в гро-

мадському житті не потребують розголосу, але бридяться ним. Творець світу — анонімний. Тільки творчість Його свідчить про Нього. Він сам скритий у ній, або за нею. Анонімна підлість (злобно шкодити комусь) — це одна з найгидкіших форм підлоти. Анонімна доброчинність — це найшляхетніша форма діяльности. Духові сили можуть бути однаково додатні, в значенні творчих складників життя, але і крайнє від'ємні, деструктивні. Вони не існують самостійно без примінення до життьової дійсности. Коли хто занедбує фізичну дійсність, тоді починається втеча від життя. Жити гарним, сильним життям, жити життьовою правдою неможливо без гармонії душі з тілом, без тісного зв'язку духового життя з матеріяльною дійсністю. Це не значить підпорядковувати душу тілу, ані духа — матерії. Це значить тільки їх гармонійний зв'язок. Як гарно висловився великий античний грецький філософ Сократ у діялозі "Евпалінос або архітект": "У вчинках і в сполуці вчинків повинні ми знайти найбільш безпосереднє почування Божої присутности. . ." Шляхетна людина відчуває виразно, коли інстинкт здоровий, добрий, мудріший від думки і коли шкідливі інстинкти хочуть потягти її за собою. Здоровий інстинкт розріжняє добро від зла всупереч часто збаламученій думці. Життя здорової людини — це безнастанний опір деструктивним силам у користь конструктивних.

Великий римський науковець і письменник **Маркус Теренціус Варро,** що жив до народження Христа, твердить у творі "До проблеми життя", що: "Слово, коли воно має бути творчим, повинно служити життю. . . Закони логіки, закони діялектики, тільки тоді можуть придбати творчу силу, коли вони служать не самим собі, а тому ірраціональному, нелогічному, стихійному хотінню, з якого родиться все життя."

Не безплідного "знання для знання" нам треба, а знання на послугах того, що найдорожче людині. Знання, яке не деморалізує характеру, не ослаблює волі, не вбиває радости життя, а подвоює їх, помагає нам стати вартнішими, сильнішими.

З цього виходить, що природничі науки (ссаєнсіс) повинні йти рука-в-руку з гуманістичними науками (гюманітіс) в творенні життьового світогляду і характерних вартостей людини. На жаль, навчання в народній і середній школах цієї країни зійшло з елементарних принципів і метод навчання тієї доби, що дала нам найбільші скарби духової культури. Воно покотилося в крайність елементарно-матеріялістичного напряму і прямує витворити якийсь стандартний тип людини. Це переважно й тому, що таке навчання не має гуманістичного духа й воно доводить до того, що наші школи падуть у категорію чисто професійних шкіл, у повному розумінні цього слова. Студент отримує технічне знання, з дуже незначною домішкою загальної освіти. Він навіть не отримує знання про історичний і культурний розвиток своєї спеціяльности.

Ці твердження я виніс із рефератів провідних канадійських науковців, що промовляли на наших професорських конвенціях і сходинах професійних асоціяцій.

Коли воно так, тоді ми приходимо до висновку, що ворог гуманістичних наук не природничі науки, але всевладний матеріялізм і що виникає сильна потреба зблизити і де тільки можна з'єднати ці дві важливі галузі знання, коли ми хочемо оминути духове знищення. Ці дві галузі повинні піти назустріч одна одній і пристосуватися до модерних вимог нашої доби. Нам потрібно продуктивної інтерпретації думки і дисціплін гуманістичних і природничих наук. Різниця між родом і якістю так зв. ерудиції в природничих і гуманістичних науках дійсно дуже мала. В обох випадках відбувається той самий умовий процес, як висловився американський науковець, критик і педагог John Livingston Lowes, у своїй

праці "The Road to Xandu": "The imagination voyaging through chaos and reducing it to clarity and order is the symbol of all the quests which lend glory to our dust."

Для широкого загалу "науковець" — це людина, що винайшла якусь нову матеріяльну річ, новий апарат чи прилад. Загал забуває, що якість цивілізації можна міряти степенем до якого дана нація чи народ плекає зацікавлення в ідеях заради самого себе.

Я не маю наміру єднатися з Ієриміями перед "муром голосіння." Не час нам на це. Нам треба серйозно передумати цю справу від основ, примінити нові методи виховання молоді і перевести в діло те, до чого ми прямуємо. В противному разі можуть нам закинути твердження Сократа, що ми маємо лікувальні засоби, несвідомі їх причин і цілей.

Позвольте мені сказати, що гуманістичні науки мають велике значення не тільки для збагачення життьового досвіду та витончення душевного чуття людини, але для створення урівноваженої людини. Це речі, пані і панове, що виходять далеко поза обсяг хеміків і граматиків.

Молодь Канади, що має щастя бодай хоч розуміти ще одну мову поза офіційною викладовою мовою, відкривається новий горизонт у мові батьків. Тут я думаю, очевидно, про українську високошкільну молодь. Українська література простелить перед нею новий розумовий кругозір і дасть молоді якнайкращі зразки гуманістичних наук. Ми находимо перлини клясичних літературних творів від княжої доби аж до модерної української літератури. Україна мала колись близькі культурні взаємини з найкультурнішою країною античного світу — з Грецією, і це не осталося без глибоких слідів в українській літературі. Взяти хоча б наприклад визначний український твір "Слово о Полку Ігореві" з 12-го століття, що гідно стоїть у світовій літературі побіч французької епопеї "Шансон де Роланд," в якій оспівано подвиги Роланда, племінника Карла Великого, чи німецьких "Нібелунґів" про леґенди бурґундських королів під час панування Аттіли, чи поруч поем про ірляндського героя Оссіяна, які видав Джиймс МекФерсон аж у 18-ім столітті.

Український твір "Слово про похід Ігоря" перевищує вищенаведені твори своєю автентичністю і оригінальністю і його перевели на майже всі культурні мови світу. Страшно думати, що існують люди українського роду з академічною освітою, які про нього нічого не знають. Визначні взірці гуманістичної літератури тягнуться золотою ниткою в українській літературі аж до наших днів. Згадати хоч би твори Івана Франка чи Лесі Українки. Чи наша молодь знає їх? Кожний шукає оправдання в прикрім положенні й тоді виринають відповіді, як наприклад: "Не маю часу читати," "забагато інших предметів," "не маю змоги вчитися," "не опановую мови, щоб могти читати" і т. п.

На такі відповіді я сказав би, що такій особі бракує тільки хотіння і завзяття до праці. Ці два останні фактори можуть осягнути чудес. Кожному поколінню переповідають у школі оповідання про Демостена. Щоб вилічити себе з неправильної вимови та інших тілесних недомагань, він ходив над море, брав у рот каміння і намагався перекричати шум моря. Демостен став вкінці найславнішим промовцем Геллади. Чи в тому переказі нема більше, крім сенсації? Мітологія, так багата золотими зернами народної мудрости, дає нам безліч прикладів на успіхи допомогою витривалости, хотіння і завзяття.

Чи не від непам'ятних часів не зв'язував поезій з очима народний міт, коли Гомера й Оссіяна представляв собі за сліпців? Мільтон також був сліпий. Він написав оду до світла. Маємо багато прикладів, що психічна компензація слухових недомагань причиняється до розвитку музикальних здібностей. Недочували і Бетовен, і Сметана, і Роберт Францу. З недомагання родиться здібність, хоч і недомагання не буває джерелом

для кожної здібности. "З власної отрути, — писав Ніцше, — робить собі людина власний лік."

Високий імператив вимагає, щоб наша молодь входила в життя приготовлена для себе і свого народу. Академічні професії кладуть на неї багато обов'язків, від яких не можна обтрястися. У першу чергу, наша молодь повинна продовжувати культурну працю батьків і рівночасно виступати на ширшу арену наших співгорожан, спільно працювати в різних організаціях і поширювати добре ім'я українського народу. Вона зможе виконати ці завдання тільки тоді, коли буде озброєна духовими цінностями народу, з якого вона походить.

СПОГАДИ

Час дійсно летить. Страшно подумати, що вже кінчиться третій і можливо останній рік мого перебування в Інституті. Ці три роки були одними з найважніших і наймиліших в моїм молодім віці. Тут я покінчила 11 і 12-ту клясу, а цього року докінчую однорічний учительський курс. Як багато важних подій перейшло в цих трьох роках!

Я добре собі пригадую тугу за домом і якесь застрашення, що я відчула першого дня в Інституті. Це почуття довго не тривало. Всеч. отець і добродійка Сенишин, своєю батьківською опікою і запевненням, улегшили нам самоту і дали нам відвагу почуватися, як вдома. Від того часу, це почуття, що Інститут — це мій дім, не змінилося й після шкільного року.

В цих трьох роках я пережила різні події і познайомилася з своїми найдорожчими приятелями. Також тут я мала нагоду бачити і чути деяких із наших найвизначніших людей, як напр. Митрополита Іларіона, Проф. Л. Білецького, Проф. І Рудевського, Проф. О. Старчука, нашого учителя української мови, п. Іллю Кіріяка, Джун Ковальчук і бувшого посла п. М. Лучковича та інших. Це тільки мала частина тих визначних осіб, що гостили в Інституті. Тільки прояв, блиск і знання минувшини, що я пізнала від цих людей, привязує мене до непохитної любови і викликує бажання працювати для свого народу.

Дебати, чайне прийняття, збори Студентського Кружка, висвітлювання образків, так зв. "слайдс," і релігійні лекції о. ректора — це лише кілька з багатьох навчальних подій в житті студента в Інституті. А хто може забути бадьорі проповіді о. Сенишина на наших Богослуженнях в Інституті? Одною з найприємніших і незабутніх гостин кожного року буває бенкет на честь абсольвентів. Хто може забути гарні гостини, що ми переживали на наших забавах, спільно з молоддю СУМК?

Поруч праці, ми маємо й веселі спогади. Чи ми можемо забути ті забави на честь дня народження одного або другого студента, чи навіть і сварки, хто перший буде мати залізко в суботу рано, хлопці чи дівчата, чи вводини (Інішиишон), збитки на так зв. Галовін, сіянна на Новий Рік, коли хлопці все таки находили спосіб нас настрашити та насипати пшениці повні ліжка, хоч тоді ми і ніби злосні були, але як мило згадувати все те сьогодні! Хто з нас може забути каву і смажений хліб у кухні, десь коло 10-тої години вечора? Це були розривки від праці, відпочинок і підкріплення до дальшої праці і нових осягів.

Ще одна подія останеться нам у пам'яті, а це наш Свят-Вечір, із традиційними 12-ма стравами та колядою. Це все таке близьке серцю кожного студента, таке рідне, що бракне слів, щоб описати, але це можна тільки відчути цілим єством. Спогад про коляди пригадує нам наш сту-

дентський хор. Яка це наша гордість! Таж ми передали через радіо свою рідну пісню до своїх родичів, розкинених по всій Алберті.

Ці спогади свіжі в наших думках, у наших серцях, а скільки з них відсвіжаться, коли ми будемо переглядати наші Річники, роки відтепер. Тоді наша вдячність до всечесного отця і добродійки Сенишин ще більше зросте, що вони зуміли перетворити Український Інститут св. Івана в дійсний дім поза батьківським домом.

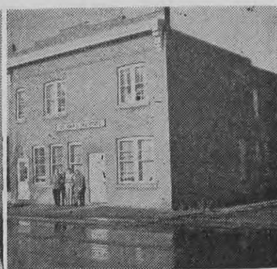
Олеся Хомяк.

Матиматик і Інженери

Розривка

Наш Дім

СОЦІЯЛЬНИЙ КУТОК

Двері Українського Інституту св. Івана отворилися у першу чергу для новоприбулих студентів 22-го вересня. Незнайомі та усміхаючі обличчя новоприбулих, з дальших сторін почали все більш гущати. Після перших познайомлень та привітань, впадало на думку, що цей рік буде найуспішнішим в історії Інституту. Відразу можна було відчути, що цього року, впродовж наступних сімох місяців буде нагода жити з найкращою групою молодих людей, що колинебудь зібралися в Інституті.

Першого тижня найголовнішою групою були "новики." Приготовлення почалися таки відразу, щоб цих "нещасних" новиків гідно прийняти. Вони мали нагоду цілий тиждень закладати столи, обслуговувати та чекати на "старших," застелювати ліжка, чистити кімнати та тримати все в чистоті, коли мали "забагато" часу, то мусіли чистити черевики. Кожний новик отримав нове імя. Ми мали між собою, Рінсо, Ковбасник, Фру-Фру, Безбоязний (Фірлес), Пудельс, Ловґір, і т. п.

Приготовлення на першу забаву.

На закінчення того тижня, старші питомці прибрали вітальню та їдальню лентами, китайськими ліхтарами та бальонами. Хлопці кудись позаносили столи, крісла опинилися в колі під стінами і створилася заля до забави. Дівчата приготовили перекуску. Кухарками того вечора були: Естра, Славка, Маруся і Сецілія. Наша домашня оркестра: Понич, Демянів і Лопатка засіли до піяно і все пішло за програмою.

Все впорядку.

Після забави прийшла черга на найголовнішу частину цього вечора — на СУД. Суд був дуже гострий. Анна Дмитраш мусіла держати ноги в холодній воді; Димянова трохи погаратали, а Безбоязного Сецілія мусіла прилюдно обдарувати поцілунком за те, що відмовився взяти її на каву. Нічого страшного не сталося. Опісля дівчата скоренько подали перекуску і забава продовжалася до першої години вночі. Це для того щоб новики знали, що питомці йдуть спати зарані.

"Гаратають!" Маєш — "за кару." Бодайся когут знудив.

День 24-го жовтня залишиться для дівчат одним із наймиліших днів у книжці їхніх споминів. Це був день, коли дівчата запрошують хлопців на формальну забаву в прикраснім університетськім будинку. Наші дівчата не мали трудности знайти для себе почесних молодців. Після забави всі прибули додому, де свобідно мали перекуску, а наш фотоґраф Григорій Мосійчук не міг стерпіти, щоб не затримати ці памятки на довші роки.

Їдем на Баль.

Наступною нашою розвагою був "Галовін," коли всі злі духи та відьми здибалися в залі ім. М. Грушевського. Це була одною з найкращих забав за минулий рік. Заля була відповідно вдекорована, а приявні були відповідно переодягнуті. Нагороду отримали пані і Др. Л. Фарина, що були одягнені за сатану і дівчину невільницю. Після перекуски ми мали вечір спільного співу під проводом нашого ґітариста В. Димянова.

Чайне прийняття.

Чайне прийняття відбулося 8-го листопада. Питомці вже давно відчували бажання вийти між люди, щоб ближче познайомитися з мешканцями Едмонтону. Причина цьому була й та, щоб придбати грошей на купно машини до грання рекордів. Ми маємо багато гарних українських рекордів, а нема на чім заграти. Переговоривши це між собою, ми вдалися до Жіночого Товариства при Українській Православній Катедрі, щоб дістати дозвіл вживати залю ім. М. Грушевського. На цім місці бажаємо подякувати вищезгаданому товариству за таку повну кооперацію, як також добродійці Сенишин та всім дружинам наших директорів, що погодилися бути нашими почесними гостями й допомогти нам добрими порадами і працею. Також дуже багато помогла нам панна Г. Михалинка, бувша наша питомка підчас літніх курсів. Наші дівчата доносили до столів, а п. В. Димянів привітав гостей і подякував від імени всіх питомців за таке велике число приявних. Гроші зужито на купно відповідної машини.

СВЯТИЙ ВЕЧІР був дійсно нашим найбільшим святом і розвагою. Для багатьох, перший раз далеко від дому, він лишиться в памяті надовго. Хоч як тісне було приміщення, то все таки ми мали пятьдесят осіб, що засіли до одного святочного столу. А відтак співали коляди. Вчора ми колядували крізь радіо, а сьогодні вже вдома. Відбули проби, щоб поділити сили і виїхати до наших добрих околиць в суботу 9-го і неділю 10-го січня. В першу ґрупу ввійшли: Нестор Чорней, Естра Даденська, Марґарета Козак, Володимир Корчинський, Григорій Мосійчук і Богдан Хрущ, з ціллю відвідати Калмар і Торсбі, а в другу ґрупу: Іван Крайчий, Василь Демянів, Василь Савка, Діяна Шандро, Фіялка Комгир, Одарка Хаба і Богдан Безбородька, що вибралися в дорогу до Редвотер, Радвей і Торгілд.

У тих місцевостях прийняли наших питомців дуже щиро й гостинно і на цьому місці годиться висказати найсердечнішу подяку цим добрим, гостинним та жертвенним людям. Вони обдарували нас сумою поверх пятьсот долярів. Це наш вклад на будову нового інституту. Принимали нас від душі, жертвували щиро і запрошували прийти знову. Ми прийдемо, коли Бог допоможе.

Також не можливо забути нашого спільного співу під проводом

голови Студентського Кружка. Він захоплював своєю ґітарою всіх до співу. Крім українських, не бракувало й шкільних англійських пісень.

Весело і корисно перебули ми цей академічний рік. Для деяких це останнє перебування в Інституті, для інших щойно початок. Для тих, що залишаються в ньому, скажемо Щасти, Боже, держіть уровень свого надбання високо та постарайтеся, щоб наступний рік приніс Вам багато користи.

Богдан Хрущ.
Марґарета Козак.
Соціяльний Комітет.

Весняна потіха.

Мені стидно.

Трьох до вибору.

АНГЛІЙСЬКА ДЕМОКРАТІЯ

Хто знає Лондон, знає також промовців з Гайдепарку, що виголошують різні промови, стоячи на скриньках або на каменях. Одного разу слухала товпа людей промовця-фанатика у тому парку, що піднесеним голосом звіщав загладу пануючій клясі.

"Вони несуть відповідальність за всі наші злидні!" — кричав він. "Отже, що нам робити? — спитаєте. Я вам скажу. Спалім палату лордів! Спалім палату послів! Спа..." Але тут йому перебив поліцист: "Не спиняйте руху!" — сказав лагідно. "Ці, що за спаленням палати лордів, — прошу, ставайте праворуч. Ті, що за спаленням палати послів, — прошу, ставайте ліворуч!..."

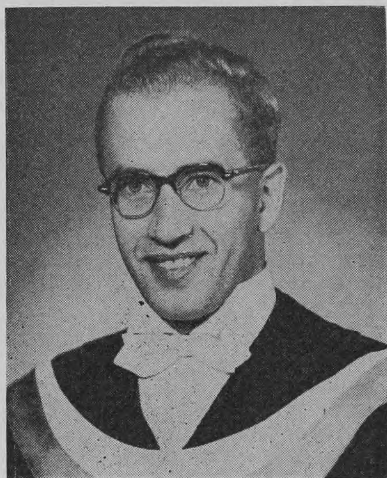
Всі засміялися і розійшлись, бо це були англійські слухачі і англійський поліцист.

(Ми і світ)

Перед невеличким авторемонтним варстатом у малім містечку затрималась автомашина. "Не знаю, що моєму автомобілеві бракує" — каже власник. "Коли тільки починаю їхати зо скорістю 80 миль на годину, в моторі починає щось стукати." Механік докладно провіряє машину, а потім каже: "Я не можу нічого знайти, але це, здається, сам Панбіг стукає, щоб вас остерегти!"

(Ми і світ)

— Кажуть, що жінки краще переносять біль, ніж чоловіки.
— Це правда, я знаю це з власного досвіду.
— Як то, хіба ж ви лікар?
— Ні, я швець.

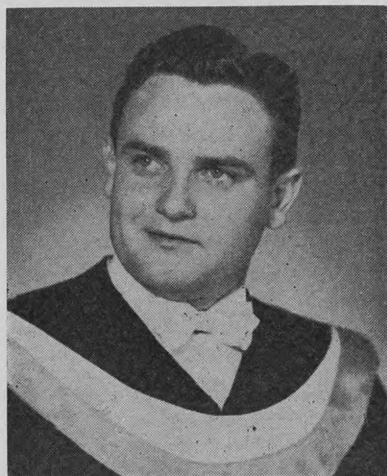
БОГДАН БЕЗБОРОДЬКА, Б.А., Л.Л.Б.

Минулої весни Богдан (Боб) одержав ступінь Б.А. на правничім факультеті. Цього року він отримає свій ступінь Л.Л.Б. і пічне свою практичну працю в одній із визначніших правничих спілок.

Підчас свого побуту в Університеті, він брав живу участь в студентському житті. Він був членом Кружка Дебатантів, Управи Прав. Братства ім. Митрополита Іларіона, Політично-Економічного Клюбу і Правничого Клюбу. Він був також головою Студентського Кружка при Укр. Інституті св. Івана.

Богдан походить з околиці Радвей, де він скінчив нижчу і середню освіту. Батьки все заохочували своїх дітей до науки. Його одна сестра скінчила Торговельний Курс і має відповідне становище в Індепендент Голсейл, а друга учителює таки в домашній школі, в Радвей.

Ми віримо, що хоч Богдан ще молодий віком, але розважний в своїм щоденному життю, буде все інтересуватися українським життям і дасть себе відчути в громадській праці. Щасти Боже в його вибраній професії на користь усьому українському народові.

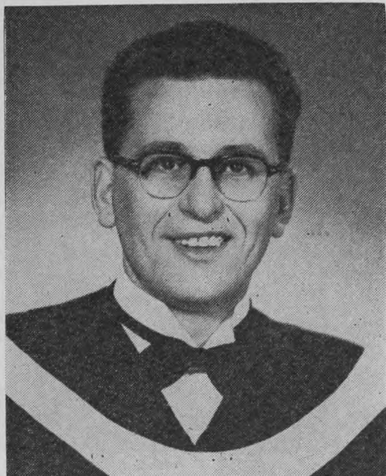

ЛАВРЕНТІЙ ДЗІНИК, Б.А., Л.Л.Б.

Лаврентій (його кличуть Росел), народився в околиці Смокі Лейк, 16-го вересня, 1931 року. Його родичі Микола і Наталка мешкали в околиці Вікторія, де він скінчив нижчу освіту, а середню в Смокі Лейк. Підчас своїх студентських часів він брав живу участь в студентському життю. Він був головою Студентського Товариства і в Вікторія і в Смокі Лейк. Він також був кадетом і старшиною.

Лаврентій вписався на правничий факультет 1949 року і він все цікавився діяльністю свого факультету, був членом Політично-Наукового Клюбу, Кружка Дебатантів, Міжнароднього Громадського Клюбу, а минулого року був секретарем Політичного-Наукового Клюбу. Цього року він є предсідником дисціплінарного комітету "Студентс Юніон."

Минулого року Лаврентій одержав ступінь Б.А., а цього докінчує правничий факультет і одержить ступінь Л.Л.Б. Він буде приготовлятися, щоб стати членом адвокатської палати. Сподіємося, що ми про нього багато почуємо, як про доброго адвоката і взірцевого активного громадянина.

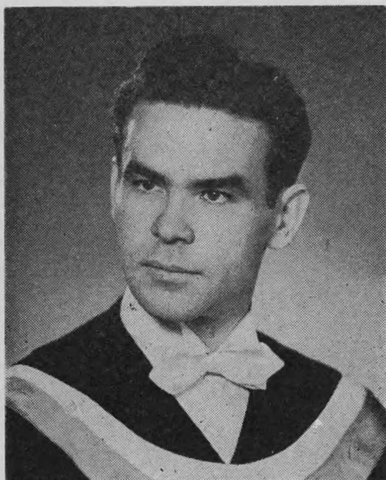
МИКОЛА ЛЕСЬКІВ, Б.А., Б.Ед.

Микола Леськів, син відомих родичів, Саверка і Василини Леськів, надодився в Спеден, Алта., 23-го липня, 1927 року. Свої дитячі роки він прожив у свідомім українськім домі й околиці, що вславилася, як одна з найсвідоміших околиць Алберти. Там він покінчив нижчу і вищу школу. Микола належав до відділу СУМК, церковного хору і брав живу участь в усіх ділянках громадської праці. Він був також провідником СУМК у Спеден, а пізніше в Едмонтоні.

Покінчивши однорічний курс учительського семінару, він учителював в околицях Спеден, Едванд, Вінтербурн і Чіпман. Але він працює дальше над собою, вписується на педаґоґічний факультет албертійського університету в 1951 р., і цього року одержав ступінь Б.Ед. Тут він також брав живу участь в Братстві ім. Митр. Іларіона, як активний член.

У своїх студіях він відзначився тим, що крім своїх студій на педаґоґічнім факультеті, побирав позаочний курс із Квінс Університету і таким чином одержує ступінь Б.А. в той самий час. Микола полюбив студії історії та політичної економії і з новим семестром будемо його бачити, як студента права.

Свої здобутки, заохоту і амбіцію він завдячує своїм родичам, а також своїй дружині, бувшій СУМКівці Теофілі, з дому Сліпчук. Вони одружилися 9-го серпня, 1951 р., в Едмонтоні, Алта. Він один із тих щасливців, що мали честь отримати подружнє благословення від Митрополита Іларіона. Щасти йому, Боже, на дальші здобутки в своїх студіях. Українське громадянство надіється на ще одного свідомого професіоналіста, що візьме повну відповідальність в проводі нашого суспільства.

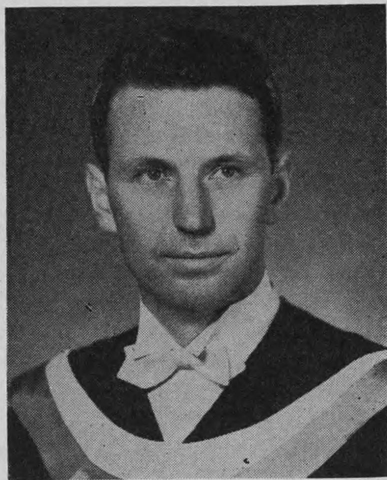
ФЕДІР ЛОБАЙ, М.Д.

Федір народився в Спеден, Алберта, там скінчив нижчу і середню школу. Під час свого побуту в Спеден він був членом відділу СУМК і також працював в її управі. Учительський курс в Албертійськім Університеті він скінчив успішно 1945 року і опісля учителював в Лак Ла Біш окрузі та на далекій півночі, північнозахідних територіях. Підчас свого учителювання він усе був активним спортовиком. Крім спорту він усе інтересувався українського мовою. Коли тільки була нагода, він учив дітей української мови після урядових годин.

Його амбіція була здобути ступінь медичного факультету. Він вписався на цей факультет 1949 року, одержав Б.Сс. (Мед.) 1952 року, а цього року окінчує свій курс і отримає ступінь Доктора Медицини.

Федір був щасливий, що його родичі все заохочували своїх дітей до науки. Правда, що не все було в них матеріяльних достатків, але де є воля, то все перемагається. В родині було пять братів і одна сестра. Василь є аґроном і працює в Албертійськім Департменті Рільництва, Григорій є склепарем в Лак Ла Біш і також послом до Албертійської Леґіслатури, Марія (п-і Антонюк) учителює в Смокі Лейк, Микола вчить у Спеден, а Степан учителює в Едсон. Хоч родина Лобаїв не була заможна, зате вона взірцева та ввічлива. Всі є членами Укр. Православної Церкви і вони завжди підтримують українську справу.

Щасти, Боже, Федорові осягнути успіху в своїй вибраній професії та піти слідами батьків в любові до свого народу.

ІЛЛЯ ТАНАСЮК, М.Д.

Ілля Танасюк скінчив початкову школу на фармах, в околиці Сучава, а середню освіту скінчив в Андру, 1943 року. Він вписався добровольцем до армії, де після одного року служби був перенесений за океан, і там взяли його до складу Вінніпезького відділу "Квінс Овн Камерон Гайлендерс." Після закінчення війни його затримали ще один рік при окупаційній управі.

Він записався на студії медицини 1947 року. Майже кожного року підчас ферій, він був учасником офіцерського вишколу, а минулого року їздив до Німеччини з канадійською бригадою НАТО. Ілля наміряє стати активним офіцером-лікарем у канадійській армії.

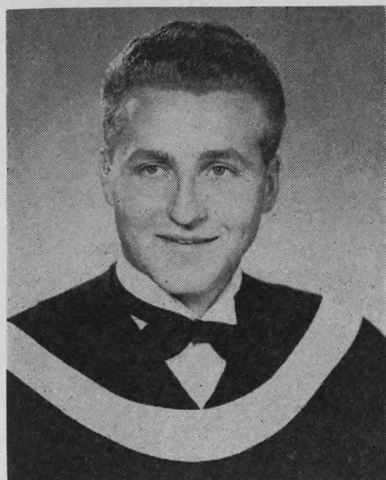
Ілля все інтересувався народними справами, а найбільше його зацікавила доля українського народу коли він перебував один рік з окупаційними властями в Европі.

Він цікавиться різними аспектами людського життя і буття. Його найліпша розривка — це вивчення мілітарних історій, поїздки, прогульки і збирання монет. Тепер він збирає дивовижні склянки і жбани. Він має в своїй збірці склянки від пива з Національного Музею в Парижі, як також одну з німецького села, відому як "Пайд Пайпер з Гемлін."

Підчас свого побуту в Університеті, він усе цікавиться українською справою, був членом Укр. Прав. Братства ім. Митр. Іларіона, як також членом його екзекутиви. Укр. Інститут св. Івана усе був рідним для нього.

Його родичі приїхали в перших днях української іміґрації до Канади, і хоч мати його була в Канаді 10 років скорше, то все таки батька можна зачислити до старшої іміґрації. В родині було пять синів і три дочки. Вони, крім Василя, що одержав Б.А. Б.Ед. в Албертійськім Університеті, займаються хліборобством недалеко від своїх родичів, коло Андру, Алта.

Щасти, Боже, у вибраній професії. Ми певні, що Ілля ніколи не застидає доброго імени свого народу, а навпаки принесе славу собі і нам.

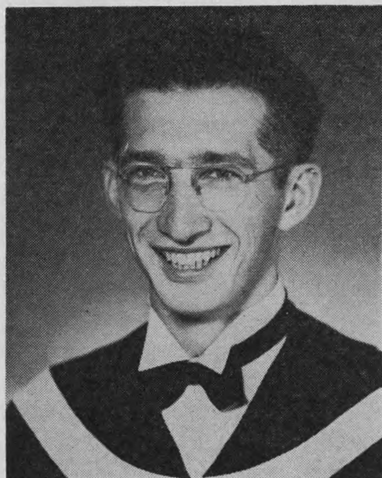

ГРИГОРІЙ МОСІЙЧУК, Б.Сс.

Григорій народився в околиці Васел, Алберта, 1932 року. Він один із перших студентів Укр. Інституту св. Івана що вступили до нього 1949 р. Звідси він скінчив XII клясу. Все ввічливий, працьовитий та заінтересований в надбанні знання, він брав активну участь в студентськім життю не тільки в університеті, але і в Інституті. Кожного року він був членом Екзекутиви Студентського Кружка, членом Братства ім. Митр. Іларіона, учасником українських курсів в Інституті і вечірніх курсах в Університеті. Григорій брав активну участь, як змагун у кількох ділянках спорту, гокей, пінґ-понґ і футбол.

Цього року студенти доручили йому завдання виголосити тост від студентів на бенкеті на честь абсольвентів і промовити про значення Інституту.

У своїх студіях він заінтересувався фізикою і ходив на курси російської мови. Григорій уважає, що знання словянських мов йому придасться. Бажаємо п. Мосійчукові якнайкращих успіхів у його майбутній праці. Його родичам бажаємо втіхи з поступу сина в громадськім життю.

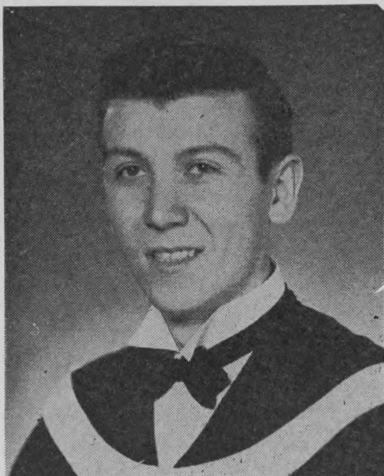

ГРИНЬКО ПІДСТАВКА, Б.Сс.

Гринько, син Миколи і Марії Підставки, народився в Фейрі Ґлен, Алта., 13-го лютого, 1931 року. Його батько народився в Ґімлі, Манітоба, а мати прибула до Канади з Гусятинського повіту, Галичина.

Свою початкову науку він побирав у Фейрі Глен, а середню освіту одержав у школі Бонакорд. Гринько записався на факультет медицини Албертійського Університету, 1950 року. Два роки він був питомцем Укр. Інституту св. Івана і брав живу участь в усіх ділянках студентського життя. Гринько все служив прикладом совісного і чемного студента. Коли тільки мав нагоду він усе учащав на українські зібрання і таким чином дуже добре ознайомився з громадським життям. Цього року він одержить перший ступінь Б.Сс. (Мед.), а ще мусимо чекати два роки, щоб побачити його, як абсольвента медицини.

Щасти Боже у вибраній професії. Коли треба тяжкої, совісної праці, то ми певні, що Гринька ніхто не застидає. В вільні хвилини він працює в лябараторії, щоб хоч частинно покрити видатки на студії.

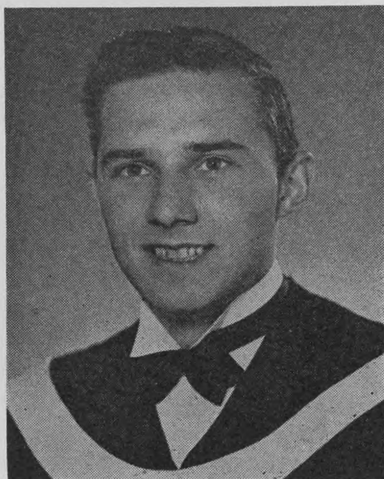
ОРЕСТ СЕМЧИШИН, Б.Сс. (Мед.)

Орест, син Михайла і Марії Семчишин, народився 9-го січня, 1932 року в Мондер. Початкову школу покінчив на фармах у школі Москва, а середню в Мондер. Там він брав живу участь в студентськім життю.

Орест записався на курс медицини в Албертійськім Університеті 1950 р. Цього року він одержить ступінь Б.Сс. на факультеті медицини. За три роки свого перебування в Інституті, він усе був лагідної вдачі. Він любить тяжко працювати в своїх студіях і все числиться з часом. Його правило — "не лишай на завтра, те що можеш зробити сьогодні."

Вліті він працює, щоб уможливити свої студії. Його приятель Гринько Підставка передогнав його щодо родинного життя. Ми взагалі не дивувалися б, коли б Орест не пішов за ним.

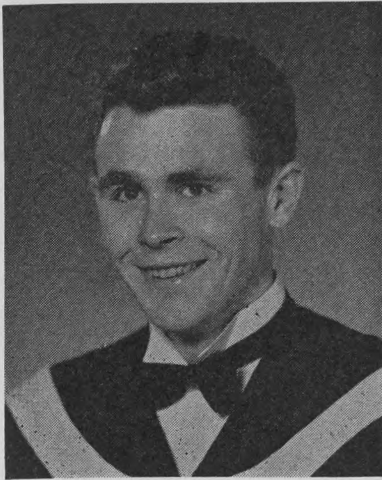
Молодому абсольвентові бажаємо всяких світлих успіхів у майбутньому.

РОМАН ФОДЧУК, Б.Сс. (Аґр.)

Роман Фодчук народився в Веґревіл, 1931 року. Початкову школу скінчив таки в домашній школі, а середню в Гері Гіл. Він рано лишився господарем дому, тому що його батько помер і Роман мусів перебрати провід господарства на свої молоді плечі. Він полюбив хліборобство і постановив вписатися на агрономічний факультет у нашім Університеті. Він почав студіювати 1950 року. Крім своїх студій, він також цікавиться малярством. Він усе брав активну участь в артистичних змаганнях. Окладинка цього Річника — це його праця. Крім цього, він завзятий філателіст.

Щоб себе утримати в університеті, Роман усе знаходив собі працю або вдома, або деінде. При окінченні свого курсу, він подав прохання на позицію аґронома при Албертійськім Уряді. Ми бажаємо йому всякого успіху в майбутньому і ми певні, що він принесе користь не тільки рільникам, але й українському народові, як уклад в загальне громадське добро. Щасти, Боже!

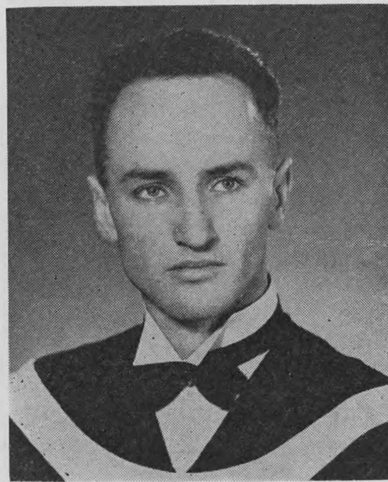
ОРЕСТ ВЕРХОМИН

Орест, син Д-ра. і Єви Верхомин, народився в Едмонтоні, 29-го квітня, 1930 року. Ще в молодих літах виявив залюблення до музики, а зокрема до скрипки. Він одержав першенство в усіх виступах у своїх клясах у змаганні на провінціяльних фестівалях. Крім цього, він був взірцевим учнем недільної укр. школи.

Свою освіту він одержав в Едмонтоні, а XII клясу скінчив у Колеґії св. Андрея в Вінніпеґу. Він також ходив на український літній курс у Саскатуні. Після окінчення середньої школи, він працював два роки в аптеці, щоб здобути вступ на факультет фармацевтики в Албертійськім Університеті. Цього року він докінчує свої студії і наміряє почати власне підприємство в Едмонтоні.

Орест усе був активний в організації молоді СУМК, був в її екзекутиві та брав участь у проводі. Під час свого побуту в університеті він був членом симфонічної оркестри і членом її комітету. Він був також членом Прав. Братства ім. Митр. Іларіона, ходив на виклади і цікавився поступом цього академічного товариства.

Орест одружився в 1953 році й почав поволі переходити із студентського безжурного життя до стану громадської відповідальности. Щасти їм Боже всяким добром в їхньому життю.

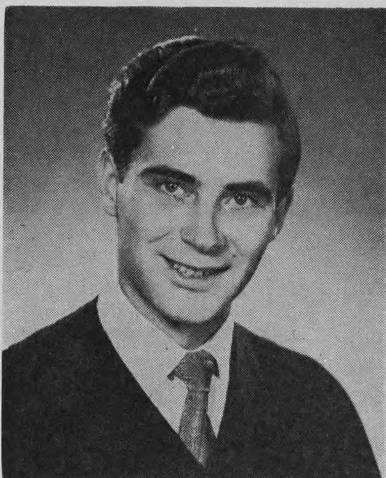

ДАВИД ОСОБА

Давид, син Гриця й Анни Особи, народився в Ґлендон, 10-го квітня, 1932 р. Там він скінчив нищу і середню освіту. Його родичі спочатку занималися фармерством, пізніше перебралися до містечка, де провадили крамницю. Це дало Давидові ліпшу нагоду більше заінтересуватися школою та другими громадськими справами.

Спочатку він був діяльним членом СУМК, брав активну участь у співочих гуртках і драматичних виставах. Коли була нагода навчитися чогось, він користав із того. Давид скінчив також курс українських танків. Він також був взірцевим учнем укр. школи. Його родичі перебрались до Едмонтону і тут Давид скінчив дванадцяту клясу і вписався на медичний факультет. Підчас свого побуту в Едмонтоні, він був провідником СУМК, а опісля брав активну участь в Прав. Братстві ім. Митр. Іларіона. Коли тільки обставини позволяли, Давид співав у Катедральнім Хорі при Укр. Прав. Катедрі св. Івана.

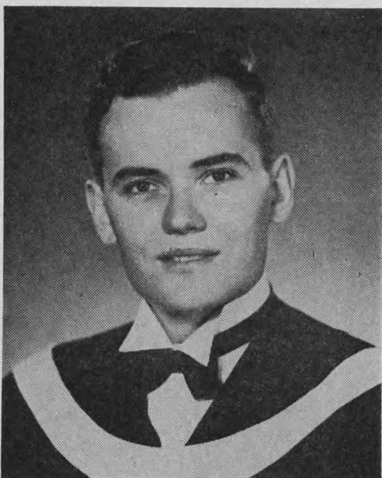
Цього року він одержує ступінь Б.Сс. на Медичнім Факультеті. Ми бажаємо йому найсвітліших успіхів в його дальших студіях і в фаховій ділянці.

ВАСИЛЬ САВКА, Б.Сс.

Василь народився в Торгілд, Алберта, 22-го квітня, 1931 року. Початкову і середню школу він скінчив в домашній школі. Він набув любов до школи від родичів та учителів. Разом з братом вони жили приватно, аж доки брат не скінчив Хемічний департмент нашого Університету. Хоч вони небули питомцями Укр. Інституту св. Івана, то вони все заходили до нього. Цього року Василь був нашим питомцем. Також цього року він осягнув свій перший ступінь Г.Сс. і частину учительського факультету. В наступному році він наміряє скінчити учительський факультет і стати в ряди свідомих та відданих працівників на громадській ниві.

Василь тихої вдачі, працьовитий, але коли почує спів, то він завжди включається до нього. Він узяв провід співу цього року і був проводарем колядників у своїй громаді.

БОГДАН НІЧКА, Б.Сс. (Мед.)

Богдан народився в околиці Ламонт, Алберта, 16-го червня, 1930 року. Його родичі там управляють фарму і там Богдан почав свою початкову школу до 10-ої кляси. Відтак перебував в Едмонтоні і учащав до Іствуд школи, де покінчив 11 і 12 клясу. У своїх студіях у середній школі показав замилування до науки і тому 1950 року записався на факультет медицини. Свої перші успіхи на медичному факультеті одержує цього року. Ще треба два роки праці, щоб здійснилися молодечі мрії. Щасти, Боже!

Богдан також інтересується загальними громадськими справами. Підчас свого побуту в університеті був членом Прав. Братства ім. М. Іларіона, цього року є касієром Молодечого Товариства при Катедрі св. Івана. Він усе був одним з тих членів, що совісно сповняв свої обовязки, на нього наложені. Це є добра ознака, для майбутнього лікаря.

ЖАРТИ

"Мій чоловік," оповідає жінка своїй подрузі "перестав курити!"

"Що ти кажеш?" — дивується подруга. "Це ж треба мати сильну волю!"

"Я її маю!" —відповідає жінка.

(Ми і світ)

Немає нецікавих речей. Є тільки незацікавлені люди.

УПРАВА РЕДАКЦІЙНОГО КОМІТЕТУ:

Перший ряд—сидять: Одарка Хаба, Естра Даденський, Сецілія Мотовило.
Другий ряд—стоять: Нестор Чорний, Вол. Фодчук, Роман Фодчук.

Green and Gold

"QUECUMQUE VERA"

У нашім молодім і надійнім студентськім житті ми часто співаємо ці слова, але чи ми часто і серйозно застановляємося над стихійною суттю їхнього значення? Вони становлять гасло нашого університету і в них криється основна ціль нашої високої научної інституції.

Університет, по моєму, виконує три головні функції: зберігає знання, набуте впродовж усієї бурхливої і динамічної історії людства, передає його студентам і творить нові засоби і досліди в шуканні тієї найближчої ідеї чи думки до абсолютної правди.

Майже кожному студентові чи студентці грозить небезпека забути про дійсно основні цілі та ідеали університету. Це тільки тому, що ми кинулись у вирій студентського життя і нас полонила більш товариська чи, так би мовити, соціяльна сторона студентської активности. Вийшовши з кляси викладів, ми склонні зосереджувати нашу увагу на поза научну діяльність, як напр.: на спортові змагання, танці, сходини, побачення, а то і на моду. Правда, і цього нам потрібно. Але, між нашою академічною научною працею і товариською автивністю, повинно існувати певне встановлене відношення, що дасть нашому перебуванню в Едмонтоні повне оправдання. Після кожного академічного року ми повинні здати перед собою справоздання нашої обабічної діяльности і дійти до висновку до якої міри ми користувалися всіми можливостями, щоб збагатити себе духово в ділянці вибраного фаху та приготовити себе до високих вимог щоденного життя.

При нашім університеті існує одна з найкращих університетських

бібліотек у Канаді, що своїм зовнішнім і внутрішнім виглядом викликає подив і захоплення кожного відвідувача. Цей модерний будинок устаткований за останнім словом архітектурної техніки і краси і він просто манить до себе студента всіми вигодами та практичним устаткуванням. Але ще більше значення для кожного студента мають книжки і матеріяли, що стоять до розпорядження кожному з нас. Їхню красу може відчути тільки той, хто користується ними. Культура століть, умова праця людей, що піднялися на вершини людського розуму, всі ділянки наукової і загальної літератури заступлені в цій великій книгозбірні. Але книжка відкриває свою мудрість тільки тому, хто любить її, хто має сильну волю і бажання черпати знання з неї, ту житьову правду, що міститься в гаслі "Квекумкве Вера," це значить "Усе, що правда."

Студент українського роду має ще одну причину радіти з цієї визначної бібліотеки, тому що в ній міститься також Українська Бібліотека ім. Романа Ґонсета, яку заснувала й щедрою рукою підтримує пані Ірина Гонсет із Норт Голівуду. Українська гуртівня "Да Індепендент Гоулсейл, Лтд." в Едмонтоні, Жіноча Організація при Українській Православній Катедрі св. Івана та поодинокі свідомі особи допомагають розбудувати український відділ у нашім університеті. Ця українська бібліотека, що вже стала однією з найкращих свого роду в Канаді, призначена, в першу чергу, для нас, щоб ми найшли в ній справжню істину українського народу, багатство його культури та безупинний змаг за самостійне, ні від кого незалежне життя у власній демократичній державі. Чи ми, студенти українського роду, зможемо зачислити себе до освічених людей, коли ми не шукали "Квекумкве Вера" в цій українській бібліотеці? Я певна, що ні! Як могли б ми оправдати себе в товаристві, коли б ми не знали духових скарбів та історії народу, до якого ми природно належимо?

Ми ліпше зрозуміємо нашу релігію і науку Христа, ми станемо кращими громадянами Канади і членами наших організацій, коли знатимемо наше минуле, ту "Квекумкве Вера," що відноситься до нас усіх.

Ми, питомці Українського Інституту св. Івана, будьмо носіями цього гасла і понесім його, як горіючу свічку, між народ. Наше завдання нести світло Правди в кожну темну закутину і таким чином спричинитися до кращого завтра Канади і всього світу.

Славка Салій.

УЧИТЕЛЮВАННЯ

Чи учителювання — це особлива професія, можна поставити з знаком питання. Ця тема вже така популярна, що кожний її дискутує і кожний має про неї своє поняття. Де люди не зібралися б там перша справа йде про учителів, а зокрема при обідах, бо тоді можна вести легкі розмови, що не шкодять апетитам.

Здається, що головне питання є — "бути — чи мати." Велика частина людства віддала себе в погонню за "мати," посідати матеріяльні здобутки, ніж віддати себе праці і посвяті. Учителювання дає одиниці величезну нагоду витворити в собі великі духові й інтелектуальні скарби. Передати це другим, вимагає здібности, як також і посідання тих прикмет. Учитель почуває себе морально сильним, коли він думає про наслідки свого навчання. Той, хто передає знання поколінням мусить собі уявити, що найбільший учитель — це поведінка — і тому він сам повинен притримуватися принципів, що він навчає. Отже бути в такім окруженні, яке викликує його посада, учитель мусить бути в гармонії з найвищими ідеалами.

Члени будь-якої професії, в першу чергу мусять відчувати потребу служити суспільству, ніж надбати матеріяльних речей. Учитель мусить

забути свій добробут для добра дитини, того майбутнього покоління. Члени цієї професії завжди прямують до мети, поліпшити свою здібність в служінні. Учителі віддають багато годин праці-грошей з тієї мізерної платні, щоб поліпшити свою організацію, як також, щоб удосконалити себе для ліпшого служіння.

Кожна професія має так званий етичний кодекс, що члени тієї професії повинні дотримуватися. Високий відсоток учителів дотримується етики своєї професії, тому учителювання таким чином є професією.

Тепер появляється на нашім горизонті нова небезпека, що грозить затьмити всі надбання учительського стану й довести до того, що матимемо невишколених дітваків, з шеститижневим підготовленням, як майбутніх провідників громадських. Стає перед нами питання, чи ми будемо мати більше ВЧИТЕЛІВ, чи будемо мати механічні знаряди, які будуть читати і напам'ять вимовляти слова з підручників, забуваючи, що матеріял, з яким має до діла, — це діти. Всі вчителі відчувають свою відповідальність і відповідно себе підготовили довшими студіями, два або три роки в педаґоґічнім факультеті. Тут наука ліберально-широка і звернена більше до гуманістичного напряму. Без уваги на те, як учителі не пробували б поліпшити своє знання, щоб піднести рівень професії та удосконалити себе науково, то все знаходяться причини, щоб цю професію понижити допущенням до неї некваліфікованих людей. Учителі мусять ще більше скріпити професійний погляд на свою працю. Їх успіх у цій ділянці матиме велике значення в вихованні майбутніх поколінь теперішньої демократії. Вони мусять бути точні у виконанні своїх обов'язків в клясі, удосконалити себе збільшенням свого професійного знання належними курсами, подорожуванням і читанням. Я певна, що дійсні вчителі мають замилування до своєї професії. Часом трудно сказати хто має більше вдоволення з школи, дійсний учитель, чи дійсний ученик.

Ольга Мельник.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ГОРОЖАНИНА

Як громадяни демократичної держави, ми користуємося громадянськими правами і свободами. Ми маємо забезпечення від нападу чижинців, забезпечення від насильства одиниці і держави та багато інших благ. Воно є все правдиво, що за кожну добру річ, що ми дістаємо або користуємося нею, ми маємо заплатити. Щодо цих благ ми маємо відповідальність і певні обов'язки. Правдиві промадяни є ті, що ніколи не забувають можливо наймудріші слова сказані про демократію: "Ті, що мають відповідальність, а не мають прав, є невільники; ті, що мають права, а не мають відповідальности є паразити."

Рівнобіжно з нашими правами стоять наші обов'язки. Найголовнішою точкою цих обов'язкив — це наша відповідальність і ставлення до свобод других. Без виїмку, чи ми сильніші, чи здібніші, ми маємо обовязок ставитися до їх думки і діл серйозно. Ставлення з повагою, терпимістю до інших віровизнань — це ознака правдивого горожанина демократичної держави.

Ми мусимо заострювати свої розумові здібності, щоб все бути на поготові обороняти демократичні ідеали, що є частиною нашої культурної спадщини. Ми мусимо навчитися думати і розв'язувати проблеми самі для себе. В такий спосіб ми не будемо матеріялом для чужої пропаґанди.

Ми зобов'язані дати всяку піддержку і бути лояльними до нашої демократичної держави. Поперше, ми повинні піддержувати права, що зобов'язують усіх нас. Подруге, ми повинні брати активну участь в політичнім життю, вивчити законний спосіб управи і суду та як він діє. Відповідальний горожанин повинується законам, що його захищають,

і старається переконати інших, щоб поважали ті закони. Тільки розуміти спосіб діяння уряду не вистачає. Ми мусимо висказувати свої думки прилюдно, брати активну участь у всяких громадських діяльностях і оказіях.

Наш обов'язок знати, як, чому і на кого голосувати. Як ми це будемо робити, тоді наш уряд буде такий задобрий, як і горожани нашої держави. Тим самим і наш уряд буде сильніший і більш чутливий на наші домагання і потреби.

Без уваги на те, чи наша держава находиться у війні, чи в мирі, лояльно думаючі громадяни є все тими патріотами, що піддержують лад і порядок державний. В той спосіб ми зможемо витворити найліпшу владу для себе.

Анна Дмитраш.

ДЕБАТИ

В. Демянів, М. Мосійчук, Я. Сенів, Ів. Чижовський, Богдан Ґуляк.

Едмонтонці одержують чашу.

Кожного року за минулих чотири роки, відбувалися між-провінціяльні дебати між студентським кружком при Укр. Іститутi св. Івана і Студентським Кружком "Каменярі" в Саскатуні. Вагу таких дебат неможливо висказати мірилом якогось предмету, але вартість стихійна, душевна та соціяльна є дуже велика. Треба підобрати теми, приготовитися до дебати та відповідно представити одну сторону навіть тоді, коли особисто в неї не віриться. Таке було і цього року.

Також велика користь з відвідин студентів, що виїжджають до сусідніх інститутів. Вони бачать студентське життя, настрої, потреби і недомагання. Найголовніше саме те, що наші інституції зближують своїх питомців і твориться одна велика родина.

Подаємо дослівно, за "Українським Голосом,,' новинку про цьогорічну дебату. Вона представляє дійсний образець, як бачили її спостерігачі й слухачі.

"Проголосили комуністичну партію в Канаді поза законом"

В неділю, 7-го березня, відбулася пополудні в салі ім. М. Грушевського дебата між представниками студентів Українського Інституту св. Івана (Едмонтон) і Українського Інституту ім. П. Могили в Саскатуні. Предсідником був студент з Інституту св. Івана, Ярослав Сенів. Він у вступному слові поінформував присутніх про порядок дебати, проголосив тему, "Рішено, щоб проголосити комуністичну партію в Канаді поза

законом і представив публиці дебатантів. Афірмативну сторону заступали студенти Інституту св. Івана — Микола Мосійчук і Василь Дем'янів, а неґативну студенти Інституту ім. П. Могили — Богдан Ґуляк і Іван Чижовський. Предсідник за згодою обох сторін покликав комісію суддів, до якої увійшли: проф. Л. Білецький (Вінніпеґ), проф. О. Старчук і К. Теличко (Едмонтон).

Першим промовляв Микола Мосійчук, який вдало арґументував свої доводи про шкідливість комуністичної партії в Канаді, тимбільше, що вона виросла не на канадійськім ґрунті, а є аґентурою червоної Москви. З його промови відчувалося, що він ґрунтовно працював і продумав свої арґументи і мусів багато перечитати з відповідної літератури. Правда, українська мова в нього небувала, а це утруднювало його промову.

Другим промовляв Богдан Ґуляк з Саскатуну. Його роля, можливо, була тяжча, ніж першого промовця, бо небагато знайдеться бажаючих серед українців боронити комуністичну партію в Канаді. Він почував себе вільно, українська мова його була значно краща (це не означає досконалости), але його арґументи були слабші. Він в основному заперечував першому загально відомими арґументами, якими не одноразово послуговується канадійський уряд, а нового нічого не додав. Коли б цей студент трохи більше попрацював над своєю темою, то наслідки були б зовсім інші.

Після ще промовляли по десять хвилин Василь Дем'янів та Іван Чижовський. Кожний з них боронив свою сторону, а відтак на закінчення були покликані до слова Богдан Ґуляк, а останнім Микола Мосійчук. На цьому дебата закінчилася.

Рішенням суддів визнано першенство за Едмонтоном (глибше проблена тема). Також відмічено, що назагал у всіх хибувала мова, але саскатунці володіють українською мовою краще. Рішення суддів проголосив проф. О. Старчук, який під оплески присутніх вручив едмонтонцям чашу, як переможцям цієї дебати.

Тема дебати надзвичайно цікава, а головне, актуальна, а тому й зацікавила багатьох едмонтонців, які прибули заздалегідь і були слухачами.

ЦІЛІ І ЗАВДАННЯ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ

Ми багато чуємо про Комуністичну Партію в Канаді і Канадійську Комуністичну Партію. Комуністи бажають переконати нас, що одно і друге є те саме.

Британська Консервативна Партія і Канадійська Консервативна Партія не є одно і те саме. Ліберальна Партія в Британії є майже мертва, а Канадійська є при владі. Одна не має ніякого споріднення з другою ні в адміністративнім, ні ідеологічнім відношенні. Отже мусимо вважати, що Комуністична Партія в Канаді є частиною третього Інтернаціоналу, а не канадійською, демократичною партією.

К. П. в Канаді не є родовитим продуктом бажання горожан, як інші політичні партії, які діють на політичнім терені Канади. Ці партії є витвором громадян для керування нашим демократичним устроєм. К. П. в Канаді була покликана до життя Пан-Американською Радою Третього Інтернаціоналу, в травні, 1921 року, з головною канцелярією в Москві. Протокол цього заіснування К. П. в Канаді подає Роял Сосаїті, Том 42, на стороні 93, ось такі звідомлення:

Параґр. 3. Завжди мусить існувати підпілля, як незаконна частина К. П. в Канаді.

14. К. П. в Канаді мусить давати всяку можливу допомоґу Москві.
15. Програма партії мусить триматися лінії, назначеної в Москві.
16. Всі рішення Комуністичного Інтернаціоналу зобов'язують К. П. в Канаді і її членів.

17. Назва партії мусить бути К. П. в Канаді, відділ Третього Інтернаціоналу.

Отже бачимо чого бажала московська політика: створити в Канаді відділ своєї партії, що мусить іти за лінією, яку накаже Кремлін, допомагати в її ганебній роботі, нищити народи світу, а між ними й український на рідних землях.

Ще більше важливе — це конституція третього Інтернаціоналу, яку К. П. в Канаді мусіла прийняти. Ось маєте кілька дуже важливих точок: Я беру ці цитати з тієї самої книжки, на стороні 95-тій.

Параґр. 1. Ціль К. П. в Канаді — це створити Світовий Союз Совєтських Республік, а це значить підпорядкувати Канаду Комуністичній Росії.

12. Екзекутивний Комітет Комуністичного Інтернаціоналу дає вказівки К. П. в Канаді і контролює її діяльність.

36. Екзекутивний Комітет К. Інтернаціоналу допоможе К. П. в Канаді створити підпільний рух.

Як бачимо з вищенаведеного, К. П. в Канаді є чужа канадійській демократії. Вона створена на нищення того, що так дорого нас коштувало, — за що багато синів та дочок канадійських батьків полягли за ідеали демократії. Тоталітарний молох з Москви підносить свою голову і хоче загарбати одну з найвільніших держав світу.

Провідник К. П. в Канаді на своїм зізнанні в канадійськім суді, 1931 року, зізнав наступне: "Комуністичний Інтернаціонал має за своє завдання і ціль силою перетворити всі теперішні системи, уряди і інституції, і що К. П. в Канаді, відділ К. Інтернаціоналу, має за ціль виповнити те завдання Комуністичного Інтернаціоналу" (з вищеподаної книги, ст. 97).

Для мене дивне, чому так багато наших людей, що виїхали з рідних земель від утисків монархії, диктатури і втікали від комуністів, тут даються зловити на вудку К. П. в Канаді. Без уваги на те, де гадина живе, чи в Канаді, Москві, Єгипті, Індії чи де це не було б, гадина є гадиною.

К. П. в Канаді має сьогодні своє підпілля, але також і явні організації, що прибирають громадські форми, як напр.: співацькі кружки, оркестри, бібліотеки, спортові клюби, політичні партії і т. п. Це все з наказу Москви. Навіть тепер комуністи перестали нарікати на церкви, бо цього вимагає Москва, щоб підступом ловити людей на вудку.

В цей явний спосіб К. П. в Канаді, за директивами з Кремля, має нагоду відбувати всякі імпрези, збирати гроші на свою шкідливу працю, може доливати оливи до робітничих непорозумінь, докидати соломи до фармерських спротивів і так без кінця. Ми, як демократична держава, толеруємо те все задля того, що проповідуємо свободу слова.

Пригляньмося, що діється в царстві комунізму. Знаємо, що людина природно не годиться все з правляючою владою. Адам і Єва були перші, що переступили закон і відтоді люди все шукають за чимось і висказують свої думки. Ми, в нашій демократичній державі, толеруємо їх. В комуністів цього не можливо осягнути. Чи чув хтось про таке? Інших партій не вільно мати. Тільки одна непомильна Комуністична Партія!

Всякі досліди в природнознавстві, інженерстві, біології, астрономії і у всіх ділянках науки, тільки дозволені теорії за дозволом партії! Всякі зв'язки з демократичними інституціями, поза орбітою К. П., дослідникам заборонені. Навіть спорт, що є добровільною організацією зацікавлених, став для комуністичної партії засобом пропаґанди. Комунізм вже показав чим він є. Один мудрець сказав, що одна сторінка історії вартніша, як ціла книга логіки і хоч як ми можемо думати і пробувати бути толерантними, то все мусимо знати, що комунізм вже виробив собі історію і ми мусимо отверто боротися проти нього.

Микола Мосійчук

Students

— AGRICULTURE —

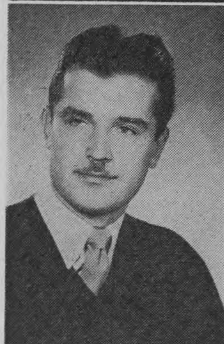
WALTER WITWICKY, ANDREW, ALBERTA.

Walter comes from Andrew and is taking second year Agriculture. Having been raised on a farm, he is quite familiar with the different aspects of farming and it is his genuine interest in the topic that prompted him to continue and enter Agriculture. We believe that he will be a valuable asset in any community upon his graduation for his interests run into various fields. Possessing an active and alert mind, a desire for independence and adventure, he ventured into setting up his own gravel hauling industry during the summer. It is with such initiative that the future leaders are built.

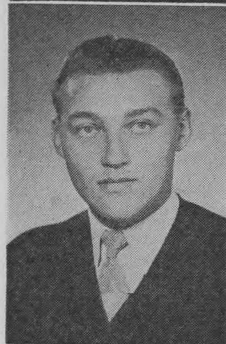
— ARTS AND SCIENCE —

PETER HAPCHYN, SPEDDEN, ALBERTA.

Tall, dark, and handsome — that's St. John's glomour boy. Peter was born at Spedden in 1931 and received all his schooling there. In 1949 he entered the Faculty of Education, and thereafter taught school for two years. He is now enrolled in Arts and Science (Pre-dentistry). Peter insists that he can ignore the fair sex, but is unable to explain his weakness for **sodas** at **Silk Hat.**

NICK MOSYCHUK, WASEL, ALBERTA.

Born? Yes. Nick is an Andrew product. His ambition is to be a lawyer. He is an amiable fellow, liked by all. Nick never fears to express his opinion on any matter. When something is not up to par — beware! Nick specializes in debating — which side would you like to take? Why, he will even go as far as to contradict Peter Dranchuk.

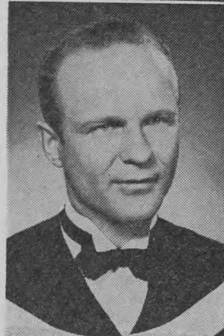
LEONARD PONICH, TWO HILLS, ALBERTA.

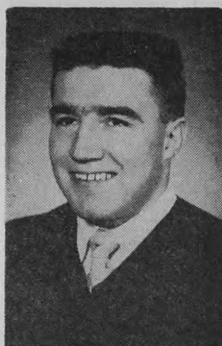
This is Leonard's fourth year at St. John's. Following the footsteps of his father, he is now taking his second year of Prelaw. Not only is Leonard an active member at St. John's, but he also plays in the University Symphony Orchestra. Leonard is also an outstanding member of the "cellar dwellers," being fortunate enough to be gifted with a terrific backhand "slam." His major cravings are women, and home-made Christmas cards.

— DENTISTRY —

GERALD SENIW, B.A., YELLOW CREEK, SASK.

Gerald hails from our eastern neighbor, namely, Saskatchewan. It was there that he first began his University career by obtaining his B.A. at the University of Saskatchewan. He then spent a number of years working in different parts of Eastern Canada. Realizing that his talents were being wasted, he enrolled in "one of Canada's fine schools of dentistry" in the University of Alberta, to become a learned man and to devote himself to Dentistry. He is now completing his second year. Although Gerald is taking a hard course (it's supposed to take up most of his time), he somehow finds time to deal with the more attractive things in life.

— DENTISTRY (Cont'd) —

JOHN CARL ZAPARNUIK, MOOSE JAW, SASK.

A combination of a good physique, a keen mind and a splendid personality makes John a very popular person in both the male and female sections of St. John's. This is his second year of Dentistry in the University of Alberta, having spent one year at the University of Saskatchewan. In his capacity as the sports rep. at St. John's this year, he has organized a winning football team and has maintained a veery active interest among the students in ping-pong. Besides sports and Dentistry, it is difficult to ascertain John's other interests but we have noticed that about once a week he goes on a frolic if his own. What he does or where he goes remains a mystery, but we do notice that when he returns, he seems very pleased with himself.

— EDUCATION —

ALEXANDER ANDRIATZ, ANDREW, ALBERTA.

Alex comes from Andrew, where he graduated from High School. He is in his first year of the B. Ed. program and excels in table tennis and physical activities. Alex hopes to be a teacher in the not too distant future. We know he will make an excellent teacher. All power to you, Alex!

AUDREY CHABA, CORONADO, ALBERTA.

If you happen to be in St. John's and hear the expression "Are you crazy?" it's bound to come from Audrey. Audrey, our hazel-eyed lass of seventeen, hails from Coronada — near the big town of Redwater. She has won the W.I.G.G. Award, Friends of University Bursary and the Alberta Hotel Association Scholarship. Her main interests are: scholastic attainment and Elsie. She excels in mathematics which is her major subject in the B. Ed. program.

ALICE CHOMIAK, FORT VERMILION, ALBERTA.

Alice Chomiak is a cute little lass
And hails from an Education T. L. class.
Although teaching will be her profession
To wed an Ag. Romeo is her next ambition!???

Favorite saying: You silly jack apple.

Extra Curricular Activities: Vice-president of St. John's Students' Union, member of Social Committee of Ilarion Club, and member of E.U.S.

Likes: Swimming in St. John's bath tub.

BARNEY CHRUSCH, B.Sc., RICHMOND PARK, ALBERTA.

Barney graduated last year with B. Sc. in Physics. This year he took Education and hopes to be teaching high school next fall.

He has a record of leadership both at the Institute and high school. He has been on the executive of the Students' Union at the Institute, President of the Ilarion Club, and manager of the hockey team.

His home is Richmond Park but for clarity he claims that it is Athabasca. Some think he comes from seventh Heaven, others think that since he likes to head clubs, groups and cliques, that he is capable of being a head of a home. We know of one who wholeheartedly agrees with his intentions.

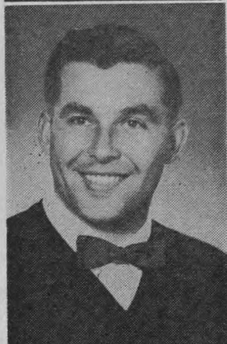
His pet aversion: tomatoes.

— EDUCATION (Cont'd) —

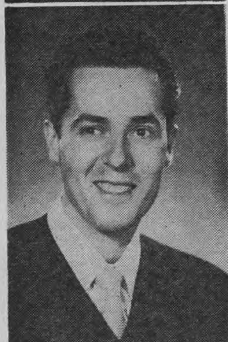
ESTHER DADENSKY, TWO HILLS, ALBERTA.

Esther has finished her third year of the B. Ed. program. She plans to go teaching this coming year. Her interests are Household Economics, music, and she likes candy. Eggs and writing essays are her dislikes. Esther is quite a busy girl as she is the editor of our Year Book and belongs to the H. Ec., E.U.S., and Ilarion clubs. She dresses smartly and, oh, what a figure! She is nicknamed Cinderella and, at other times, she is Caroline's other jiving half. Esther's favorite saying is "You stupid fool!"

BILL DYMIANIW, GORLITZ, SASKATCHEWAN.

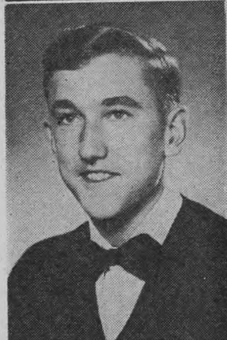
Born and raised in Gorlitz, Sask., Bill is now in his third year of a course leading to a degree of B. Ed. in Physical Education. This year, his first at St. John's, he is president of the Students' Body and is very capably and efficiently carrying out his role as such. He is congenial, always willing to take an active interest in various functions. With regard to this, congratulations are in order, since Bill was one of the two members of the St. John's Debating Team responsible for regaining the trophy from the P. Mohyla team. Among other things, he enjoys music and ably plays the guitar.

MARSHALL FODCHUK, VEGREVILLE, ALBERTA.

Marshall was born at Vegreville, Alberta. He went to school at Willingdon from where he graduated. Upon graduating, Marshall went to work for a few years till he decided what he really wanted to do. He is now enrolled in the first year of the B. Ed. program and likes it. He is a member of the Ilarion Club and St. John's Students' Union, also on this year's Year Book staff.

Interests: Physics and Ukrainian Literature among other things.

BILL GELYCH, SMOKY LAKE, ALBERTA.

This tall, happy lad comes from Smoky Lake, Alberta. Bill is in the first year of the B. Ed. program, specializing in science courses, and hopes to be a high school teacher some day. Bill was not satisfied with his seven subjects in the B. Ed. program so he attended night classes at the University, studying Ukrainian grammar and literature.

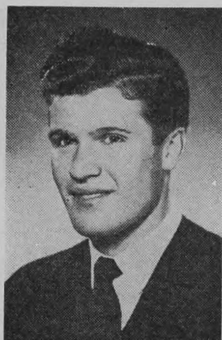
ELSIE GORGICHUK, WILLINGDON, ALBERTA.

Elsie, better known as Gorgeous, is another first year student at St. John's. Her personality shows that she made a good decision by choosing teaching as her profession. Her interests do not end in education but also include dancing, sports, and playing the accordian. Elsie is a winner of the I.O.D.E. Scholarship for the highest mark in English at Willingdon.

Likes: Midnight snacks of Rice Krispies.

Dislikes: People who brag.

Favorite Pastime: Biting her fingernails.

— EDUCATION (Cont'd) —

JOSEPH "GORGEOUS" HOLYK, SKARO, ALBERTA.

This curly-headed chap first called "mamma" in 1934 at St. Michael. Since, he has attended school in Lamont and Andrew where he graduated from Grade Twelve. At present he is taking the one year Education course, however in the future he hopes to obtain his B. Ed. and teach Mathematics and Science.

In the past years Joseph has learned to beat drums and to blow the saxaphone very diligently. He also is an extremely likeable character — we don't blame him for being popular.

MARJORIE JEAN KOZAK, WILLINGDON, ALBERTA.

Petite, brown-haired, brown-eyed lass — that's our Marj. Her likes — well, we know a very definite one. Another is eating — of all things — doughnuts. Marj. was born on June 26th, 1934.

Extra Curricular activities: Member of the Social Committee of our Students' Council and an E.U.S. member.

DORIS MELNYK, WARSPITE, ALBERTA.

D — is for the diligence with which she progresses.
O — is for the originality she expresses.
R — is for readiness in helping.
I — is for interest in teaching.
S — is for the sense of humor that she posses.

M — is for the many friends that she has.
E — is for the enthusiasm one cannot surpass.
L — is for her liking of the Educational class.
N — is for the neatness which you always see about this lass.
Y — is her yearning to be a journalist.
K — is for keenness in all she persists.

OLGA MELNYK, WARSPITE, ALBERTA.

Olga is our dark-haired school marm who, after taking the Temporary License course two years ago, is now making her come-back in her second year B. Ed. Olga claims Warspite as her home town and it was there she gained most of her schooling.

Favorite expression — "Oh, no!"

Weakness — butter.

Ambition — to get at least one assignment done earlier than the night before.

CECILE MOTOWYLO, MUSIDORA, ALBERTA.

One long, three short — that's a phone call call for Cec. Could it be a long distance from the East? No, it's just her cousin Ivy. Cec. is one of our popular dark-haired girls, who hails from Musidora and is at present enrolled in Education. Her interests are debates and dancing.

Dislikes — conceited people and playing the Sonata.

Favorite pastime — playing solitaire under Carol's and Esther's supervision.

— EDUCATION (Cont'd) —

GRACE PALAMAREK, SMOKY LAKE, ALBERTA.

Smoky Lake's contribution to the furtherance of larnin'. This auburn-haired lass spends her spare time tickling the ivories (piano keys). The remainder of the time she spends cluttering up Anne's room. Her entrance is usually heralded by — "Hello, whatcha doin' funnyface?" — delivered with a thwack! Her favorite pastime is singing what she claims is the Hootchikoochi Song. She is, shall we say, blessed with a keen sense of humor and is also musically inclined. The unanimous decision of St. Johners is that Gracie's a swell kid.

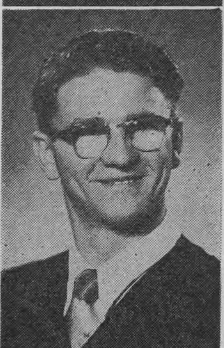

GLORIA MARIA SALEY, ATHABASCA, ALBERTA

Gloria was born in Athabasca on April 7th, in 1936. She is an E.U.S. member as well as an Ilarion member. Gloria is now taking a Temporary License course and hopes to take up teaching next year in the Athabasca Division. We all know that Gloria will succeed in her profession.

Her likes — reading, skating, cooking and fancy work.

Her dislikes — boiled turnips and beets.

ALEX SALAHUB, CRAIGEND, ALBERTA.

Born at Craigend on February 3rd, 1933. He is at present enrolled in the T. L. Program.

Ambition: 1) Hopes to enter the Faculty of Agriculture some day in the near future.

2) To date a certain gal at St. John's (Esther).

Nickname — Fearless.

Pet peeve — Ironing shirts.

Interest — Folk dancing, sonata music.

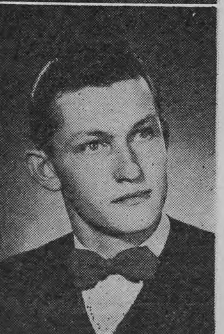
BILL TICHKOWSKY, OPAL, ALBERTA.

"Well, there are three reasons why I shouldn't have fought yesterday. 1. I had a cold.

2. Broke my nose last week.

3. He was the provincial champ."

Bill is a very quiet, sincere Ed. student with a modest but athletic heart for boxing and wrestling. The more power to your punch, Bill!

MARIAN WELESCHUK, WARSPITE, ALBERTA

Marian is taking his second year B. Ed. He was born at Wandering River on November 24th, 1933.

Interests: Playing the guitar and to quit smoking.

Dislikes: Going to classes and music.

Favorite saying: "How should I know?"

Ambition: Figure out at least one girl.

— EDUCATION (Cont'd) —

CAROLINE WOROBETS, ANDREW, ALBERTA.

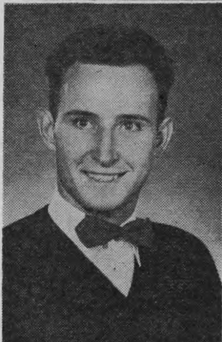
This is Carol's second year at St. John's. She is now completing her second year in the B. Ed. program and is majoring in House Ec. Quite an advantageous pattern to be majoring in — in more ways than one. Carol's time is occupied by her studies duties as treasurer of St. John's Students' Union and — "extra-curricular activities of various types!!" Incidentally, she also loves little corsages and jiving.

— ENGINEERING —

PETER DRANCHUK, B.Sc. (P. E.), GLENDON, ALBERTA.

Peter invaded the Canadian grounds in 1930 from Western Ukraine. He settled at Glendon, where he completed his high school. He then entered the University of Alberta and in 1952 received a B. Sc. degree in Petroleum Engineering. Presently Peter is lecturing the Petroleum Engineering classes at the University and at the same time is working towards an M. Sc. degree.

HARRY KARASIUK, SANDY RAPIDS, ALBERTA.

Harry of "Sindy Ripids" is doing his utmost to overcome the sophomore jinx working towards a B Sc. in Chemical Engineering. He pretends indifference to females, but just can't avoid showing interest in a certain Miss ———.

Ambition: (1) To win an argument with Walter Korchinsky.
(2) To be a Chemical Engineer.

Hobbies: Table tennis and card playing.

WALTER KORCHINSKY, WABAMUM, ALBERTA.

Walter is in his second year of Chemical Engineering and shows great promise of success. He distributes his time between studies and arguing with Harry. He also is quite an athlete and has proved himself as such in the football game between St. John's and St. Basil's, ping-pong, and cross-country racing.

Favorite saying: "No shots."

JOHN KRAYCHY, REDWATER, ALBERTA.

John was born at an early age and hopes to live all his life. He lived at Redwater, where he took all his education, except Grade 12, which he took at Alberta College. At present he is in his second year of Petroleum Engineering. John enjoys a good game of baseball and an occasional beer. He believes in minding his own business and is therefore very well liked at St. John's.

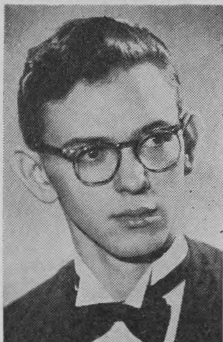
— HOUSEHOLD ECONOMICS —

ELSIE SCHERBAN, MYRNAM, ALBERTA.

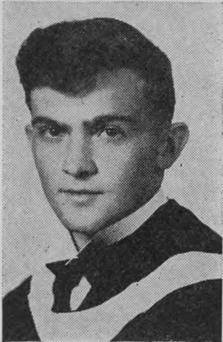
Here we have a blonde from Myrnam.
Her marks, she really earns 'em.
Could it be that her aim is to be a dietician?
If so, we're sure she'll attain this position.
And with the mandolin, she provides music of any sort.
High-heeled shoes and a certain dentist,
Are among Elsie's top interests.

— MEDICINE —

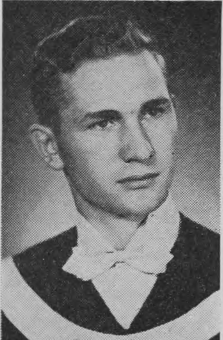
HENRY W. SHEWCHUK, B.Sc., WILLINGDON, ALBERTA.

Henry, who is in the third year of Medicine, has an outstanding scholastic record. In high school, he received the Bronze Medal. Prior to entering Medicine, Henry graduated with a B. Sc. degree in Physics and completed one year of post-graduate work. Active in all phases of Institute life, he was president of the Students' Union in 1951. He is an avid ping-pong player and his left-hand cuts are terrific.

WALTER SHYDLOWSKI, B.Sc., EGREMONT, ALBERTA.

Walter obtained his High School education at Egremont and Radway, which he completed by 1948. He got a year of Education and later his B. Sc. degree at U. of A. He is now in his second last year of Medicine. This is Walter's third year at St. John's Institute. Walter plays a fiddle at "odd times" and ping-pong more often. He has his own quiet style of operating — he's a doctor.

GEORGE STEFANIK, B.Sc., MAPOVA, ALBERTA.

This is George's fifth year at the U. of A. He has spent the greater majority of this time living with his friend "Bops" and is boarding at St. John's Institute. His interests are many and varied — although his attention has been mainly directed toward his medical career. Within the past few months, however, we've noticed that George manages to find time for wine, women and song. He is a former member of the "cellar dwellers" — because of diversion by the "one above."

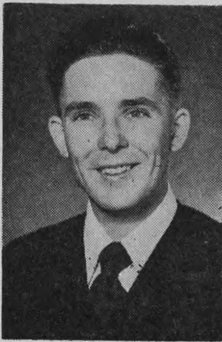
— NURSING —

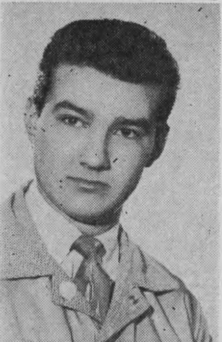
ANNE DMYTRASH, MORECAMBE, ALBERTA.

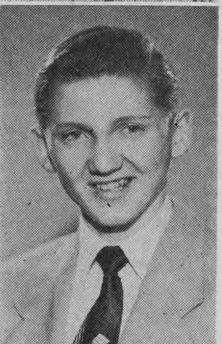
If you hear a giggle throughout the Institute, you know that Anne is around. This happy-go-lucky lass is taking her first year in the School of Nursing. She was born at Morecambe in 1936, and received her education at Morecambe and Myrnam. She won several awards, namely: Alberta Hotel Association Award, the School Division Scholarship, and a medal for honors in her scholastic achievements. Her favorite pastimes are taking baths with Grace and staying on the phone for lengthy minutes. Anne likes music, sports and people in general, but dislikes working and writing essays till three o'clock in the morning.

Favorite expression: "Gloria, we'll clean the room up after lunch" and "Gee, I've got to go and start studying."

— PHARMACY —

NESTOR CHORNEY, MYRNAM, ALBERTA.

Nestor honored this earth with his appearance on July 6, 19 at Mannville, Alberta. He has since made Myrnam his home.

Since graduating from Myrnam High School, he has appre ticed at Myrnam Pharmacy and Union Drugs in the city. He is present enrolled in the School of Pharmacy at the U. of A.

Nestor's interests are many and varied. Besides his ordina ones they include all sports, Toronto Maple Leafs in particul harmonizing and whist.

Favorite saying: "By de lordi." Next best saying: "60."

Ambition: To pass Chem. 40.

TERRY MELNYCHUK, EDMONTON, ALBERTA.

Terry has been very active at the Institute. He sang in t St. John's Choir and also won the University ping-pong champio ship. Although Terry is taking his second year of Pharmacy, still finds time to be a member of the Ilarion and St. John's You People's Clubs.

— HIGH SCHOOL —

PETER PANCHISHIN, MORINVILLE, ALBERTA.

This happy-go-lucky chap was born June 11th, 1936, at Crow Nest Pass. He has attended schools innumerable to mention, h last being Bon Accord. Pete is taking Grade 11 at Garneau Hig It's amazing what this boy can do when it comes to tinkering wi radios. Pete's greatest interest is to visit the girls at the Rolle Drome during his spare time.

— JUNIOR HIGH SCHOOL —

EUGENE SENESHEN.

What would an Institute be without Eugene and all his friends Future Airforce Pilot, he already has attained his first rank on th ladder of Cadet personell. This year he hopes to pass his fina term in Junior High School.

HELENE SENESHEN.

Helene is getting to be a little lady, but considers hersel quite a girl. Quite peeved if not taken seriously. Her music prac tices sometimes are a treat, otherwise they sound like a lot o noise. We are sure she can take care of herself.

Can you imagine:

Barney Chrusch going for coffee for less than four hours?
Grace Palamarek not getting a food parcel every day?
Harry Mosychuk calling anyone by their own name?
Peter Panchishin eating less than five pounds of food for lunch?
Walter Korchinsky winning an argument with Harry Karasiuk?
Harry Karasiuk forgetting to turn his neighbors' radios down?
Cecile Motowylo dishing out cold shoulders?
Alex Salahub stop trying to date Esther?
Maurice Seneshen staying home one night a week?
Caroline Worobets coming down to earth between meals?
Bill Dymianiw twenty years from now?
Nestor Chorney as a wrestler?
Elsie Gorgichuk biting fingernails instead of boys?
Bill Sawka as a Slim Whitman fan?
John Kraychy looking like Charles Atlas?
Marian Weleschuk down for breakfast?
Gloria Saley flirting with boys?
Nick Mosychuk whispering?
Joseph Halyk going to class without a tie?
Audrey Chaba going out with our Sonata player?
Walter Witwicky as the man with the short-handled pitch forks?
Alexander Andriatz losing his little black book?
Anne Dmytrash saying less than 10,000 words a day?
Peter Hapchyn thinking a woman is a woman?
Bill Tichkowsky without a broken nose and a black eye?
Marjorie Kozak without Barney, or turning out the lights?
George Stefanik forgetting to read the paper after supper?
Henry Shewchuk wearing a T-shirt and jeans?
Alice Chomiak giving Roman that black eye?
Walter Shydlowski selling used ping-pong balls?
Orest Semchishin as a comedian
Esther Dadensky going on a double date with Nora?
John Zaparaniuk? — I can't.
Olga Melnyk minding somebody else's business?
Gerald Seniw after starving for two days?
Marshall Fodchuk pedalling a tricycle?
Doris Melnyk missing classes?
Bob Bezborodka Social Credit?
Esther, Caroline and Cecile not playing solitaire all at the same time?
Leonard Ponich a millionaire?
Peter Dranchuk admitting anyone's jokes are funnier than his?

AN OPINION

Ever wonder, how is life at St. John's,
That always changes as the year goes on?
It changes like the day, from calm to seething storm,
And begins anew, like the coming of the morn.

The first month here is all in fun.
We laugh at every word or pun,
Then as the wit is sharpened, so is the word
And the reactions hereafter are often absurd.

Says someone to our medic: "A doctor is something you'll never make."
So the medic paused for a moment and then he spake,
"I'll not have you for a patient, that I can bet,
Because I'll be a doctor and not a vet."

Why, you'll say, that's good for a joke,
But when you reconsider, it's more like a poke.
You see, to separate the kindhearts from the pretenders,
You should try rubbing elbows, or better yet, fenders.

When discussing a point there's a thing I despise,
That's to smugly be told not to rationalize,
And its practice is practically national,
By people who call themselves rational.

Our girls are engaged in business, that's plainly unlawful,
That's by making dresses look good that on others look awful.
First they cuddle each other and then they don't,
Try and figure them out. I won't.

Then comes along the merry month of March,
Back comes the sugar, out goes the starch.
You say it's the spring, but that's not so,
I think come April, we'll be sorry to go.

We're one big family in one big home,
Differences are natural, wherever you roam.
Ours always sift out and we believe
St. John's is great before it's time to leave.

Nick Mosychuk.

Nick at one o'clock: "Marian, do you think we should get up for dinner?"

Marian (yawning): "You have no classes in the afternoon, — no sense getting up."

Nick: "I guess not. Well, then we'll get up for supper."

Marian: ZZZZZZZzzzzzzzzz.

Nick: ZZZZZZZzzzzzzzzz.

SHORT CIRCUIT

The following are the last four minutes of a 35-minute telephone conversation between one of the St. John's girls and some unknown gentleman. We can only guess it was a gentleman. This is what she said, what he said we cannot say so we'll leave it your imagination:

— Yeh!
— Mmmmm, I guess not.
— Huh? Aieh!
— How could you?
— Oh no!
— Oh no!!!
— No-o-o-o-o.
— That isn't what I said.
— I'll tell you some other time.
— Don't you think so?

— Well-l-l-l, most of the time.
— You're a man aren't you? (in a very indignant tone).
— Oh no!
— No I haven't, have you?
— Okay, tell me.
— That's what you want, not what I want.
— Hmmmm? Yeh just about.
— Do you know what time it is?
— No, it's quarter to eleven.
— Well, I happen to have the right time — I think.....
— Yeh? (giggle).
— Owww! Hmmm? Mmm-Hmmm.
— What? Yeh. Huh?
— I don't even know when mine is; sometime during the day.
— (laugh) Oh-oh (laugh).
— Huh? Yes, I believe you.
— Ha-ha-ha. I'm trying hard.
— Mmmm-Hmmm! Okay. (hee-hee-hee).
— Huh? No! Why should I faint? You don't know.
— Well, don't.
— I think so. Sure. Mmm-Hmm.
— Yeh. (laugh).
— Well, I'm doing my darndest; I mean my best.
— I don't know, just one of my.........
— Well, so do I. It's just going to take hours and hours and I gotta work.
— Yeh, Mmmm-Hmmm.
— Good-night!* (*You should have heard how she said that).

Permission to print the above was granted by the party involved.

Why Teach Mathematics?

Mathematics, a symbolic language whose practical function is to express quantitative and spatial relationships and whose theoretical function is to facilitate thinking, has a definite functional place in the school curriculum. The objectives of mathematics are: to develop the abilities to think clearly, use information, concepts, general principles and fundamental skills, to develop desirable attitudes, interest and appreciations, to acquaint the child with quantitative relationships as an aid to his daily application of them and to develop his ability to understand problems of present-day living that deal with number and quantity relationships. These are closely interrelated with the objectives of education. In addition to promoting the objectives of education, mathematics also contributes to the development of a person so that he can do his job well and be recognized by his family and neighbours as a worthy individual.

Mathematics contributes directly to the areas in which the objectives of education are: personal development, human relationships, economic efficiency and civic responsibility. In the area of personal development mathematics provides the individual with systematic procedures which aid him to deal masterfully with his own personal affairs and his share of activities in the community enterprise. He gains ability in communicating and interpreting mathematical ideas such as charts, graphs,

tables, formulas and simple computations found in reports of newspapers and periodicals.

Mathematics also provides the person with the quantitative mode of thinking which is basic in social and economic issues. There is a growth and development of desirable and useful personalities such as the feeling of competence that comes from the mastery of a mathematical problem. Mastery of mathematical relationships is essential in making adjustments to situations where it is necessary to overcome obstacles and frustration experiences in adult life. Mathematics develops effectiveness in group effort by providing the person with experience for group activity which is an essential requirement of the democratic society. Punctuality, developed by an individual who deals quantitatively with his own time as well as with other resources, makes a person more efficient as an individual and a co-operative member of a group. An effective medium for developing attitudes and abilities required for critical and reflective thinking is obtained from mathematics. The process of solving mathematical problems is useful in determining the goal of public effort as well as in planning and carrying out the activities for achieving them. Dealing with quantitative problems in the study of mathematics provides the individual with an understanding of the consumer as an economic entity and makes him realize his potential control of production and responsibilities for directing industry. It provides for a method of budgeting the family finances making it possible for consumer effectiveness. Mathematics also furnishes social sensitivity, aesthetic appreciation and co-operation which comprise the team spirit of a democratic society. Group responsibility for economic security of the individual is an aspect of social sensitivity developed during a mathematical discussion of problems dealing with provision of protection against economic hazards through savings. Aesthetic appreciation, basic to the recognition and appreciation of features of the environment, involves rhythm, proportion, balance and symmetry. The attitude of co-operative living, developed through the teaching technique, classroom procedures and social atmosphere of the classroom, is essential in order that each member feels a personal share in the goals of a democratic society and has a responsibility in seeing that these goals are attained.

Mathematics has an essential role to play in every phase of the child's school life. In the elementary school, mathematics develops in the learner the ability to perform the various number of operations skillfully and with understanding. In addition to providing a rich variety of experiences it assures the pupil of an ability to apply quantitative procedures effectively in social situations in life outside the school. Later in the junior high school the pupil gains from the study of mathematics the ability to think clearly, use information, concepts, general principles and fundamental skills required in modern life. Furthermore the pupil is enabled to form desirable attitudes, interests, and appreciations toward the mathematical work done by physicists, engineers, astronomers and other specialists. In the secondary school the student acquires further understandings, skills and abilities required in our culture.

Mathematics has practical, preparatory, cultural and disciplinary values. It has value for every person in providing him with the ability to work with the operations of arithmetic and the concept of measurement. In addition it provides for the basic core of learning in engineering, commerce and higher mathematical college courses and is even used in the study of mathematics and by the process of the transfer of training the individual requires the disciplinary values of mathematics — some being: an awareness of insistence of precision, establishment of self-

reliance and persistence in the face of difficulty. The transfer of learning as applied to mathematics really implies the ability to generalize meanings, symbols, relationships and process in order to apply them to new situations. Quantitative thinking, attained through reasonable literacy of mathematical ideas, relations and processes, is commonly used in solving problems in the everyday life of the average adult person. The problems are essentially those of social security, taxation, insurance against numerous hazards of life, and ways and means of stretching the dollar to buy the maximum of material comfortts. The study of algebra gives an understanding of concepts, procedures and comprehending ability to think through the subject the person is trying to handle. Geometry creates in the individual a critical attitude toward deductive reasoning which is free from personal prejudice. In the process of gathering and organizing data and drawing conclusions to establish proofs, the ability to think clearly is achieved. Thus mathematics is a mode of thinking.

Furthermore mathematics provides the individual with various experiences which enable him to be more efficient as a member of a group both at home and in the community. It trains the person to keep his attention fixed on what he is doing and does not allow his mind to wander. The ability to learn more important matters with greater ease and speed is developed. It stimulates thinking, analysis, discovery, growth in understanding and supplies a background for accurate discriminations and distinctions. Good workmanship, neatness, accuracy and precision are stimulated as a sensory appeal for well-arranged work. It provides an individual with social and open mindedness and a willingness to admit an error when he is wrong. Everyday problems such as buying, baking from recipes, and taxation are provided for in the study of mathematics. It allows for learning by the process of giving insight into problems that must be solved by reasoning. An appreciation of the beauty of our culture that surrounds us is seen in the geometric forms, symbols and ideas of mathematics. It makes people appreciate in an intelligent way how basic mathematics is in our culture. There is much truth in the statement made by Hogben, "History of mathematics is the mirror of civilization," as the progress of civilization depends on mathematics.

In addition to providing the everyday adult citizen with many essential tools for effective work, mathematics is used by school students in solving problems in physics, chemistry, social studies, business fundamentals and household economics. There are also many occupations such as engineering, architecture, experimental work, chemical, mechanical and other industries which depend completely on the mastery of mathematics.

By making a survey of all the values mathematics has to the individual person, to education and to our culture it is evident that mathematics is an essential subject in our school cirriculum. Mathematics is a part of our heritage and as such we should have schools to preserve, foster and improve it.

Audrey Katherine Chaba.

(This essay received one of the highest gradings at the University of Alberta).

Людський розум — це прекрасний орган. Він починає працювати з хвилиною твого народження і не перестає аж доти, поки не піднімешся, щоб виголосити промову.

List of Graduates

We are trying to gather all the information relative to all fromer students who have completed a degree at the University of Alberta or any other Canadian University and are connected with the work of St. John's Institute or Ukrainian Orthodox Church and are residing in Alberta or their home address is in Alberta. Many of our former students are living outside of the Province of Alberta.

Name Degree	Address
Batiuk, Walter, D.D.S.	Edmonton, Alberta
Barabash, William, B.Ed.	Redwater, Alberta
Baziuk, Wálter, C.A.	Edmonton, Alberta
Bezborodka, Robert, B.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Bilawey, M., B.Sc.	Redwater, Alberta
Bodnar, Nicholas, B.Sc.	Radway, Alberta
Boyko, Steve, B.Ed.	Radway, Alberta
Boyko, Taras, B.A. (Comm.)	Edmonton, Alberta
Boytzun, Illia, B.Sc.	Edmonton, Alberta
Buk, Nick, B.Sc. (C.E.)	Two Hills, Alberta
Chanasyk, Victor, B.Sc. (Ag.)	Beaverlodge, Alberta
Charnetsky, A. J., B.Sc. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Charuk, Micheal, B.A.	Myrnam, Alberta
Cherniwchan, Nancy, B.Ed.	Edmonton, Alberta
Cherniwchan, John, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Chonko, B.Sc., M.D.	Two Hills, Alberta
Chornell, Geo. W., B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Chrapko, Dan, B.Ed.	Derwent, Alberta
Chrusch, Barney, B.Sc.	Athabasca, Alberta
Chumer, Vera Miss, B.Sc., R.N.	Edmonton, Alberta
Darcowich, Helen Miss, B.Sc., R.N.	Edmonton, Alberta
Darcowich, Vlas, Ph.D.	Edmonton, Alberta
Decore, John, B.A., LLB., M.P.	Vegreville, Alberta
Demco, M., D.D.S.	Vegreville, Alberta
Demco, A. M., B.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Dranchuk, Peter, B.Sc. (P. Eng.)	Edmonton, Alberta
Duby, John, B.Sc. (Chem. Eng.) (Rhodes Scholar)	Edmonton, Alberta
Duchensky, W., B.Ed.	Two Hills, Alberta
Duchensky, N., B.Ed., M.L.A.	Willingdon, Alberta
Dzinik, Russel, B.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Dwornik, Andrew, B.Sc. (Chem. Eng.)	Edmonton, Alberta
Eurchuk, Walter, B.A. (Comm.)	Edmonton, Alberta
Ewasiuk, Nick, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Ewasiuk, Lesia (nee Ferbey), B.Sc. (H. Ec.)	Edmonton, Alberta
Faryna, Leo H., D.O.	Edmonton, Alberta
Ferbey, Boris, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Ferbey, Osyp, B.Sc. (Phram.)	Bonnyville, Alberta
Fushtey, Steve, Ph.D.	Willingdon, Alberta
Fodchuk, Roman, B.Sc. (Ag.)	Hairy Hill, Alberta
Gordey, Fred, B.A., B.Ed.	Vegreville, Alberta
Goresky, Isadore, M.A., M.Ed.	Thorhild, Alberta
Gowda, Faust, D.D.S.	Edmonton, Alberta
Gowda, Claudia, B.Sc. (H. Ec.)	Edmonton, Alberta
Gowda, Melvina, B.Sc. (H. Ec.)	Edmonton, Alberta

Name Degree	Address
Gregory, John, M.Sc. (Chem. Eng.)	Edmonton, Alberta
Hannochko, Fred, B.A., B.Ed.	Two Hills, Alberta
Hladun, Walter, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Hnatyshyn, A. C., B.Sc. (M. E.)	Drumheller, Alberta
Holowaychuk, H., B.Ed.	Smoky Lake, Alberta
Holubitsky, N. D., M.D.	Edmonton, Alberta
Holubitsky, Waldemar, M.D.	Edmonton, Alberta
Huculak, J. W., B.A., B.Ed.	Two Hills, Alberta
Iwanishin, Olga Miss, B.Sc., R.N.	Edmonton, Alberta
Kaye, P. P., M.D.	Two Hills, Alberta
Kostyk, Allan, B.Sc., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Kanasewich, Illia, B.A.	Edmonton, Alberta
Kobylnyk, D., B.Sc. (E. E.)	Calgary, Alberta
Kolotyluk, George, B.A., B.Ed.	Willingdon, Alberta
Kotyshyn, Orest, B.Sc. (M. E.)	Myrnam, Alberta
Kostash, H. A., B.A., B.Ed.	Smoky Lake, Alberta
Kostash, Wm., B.A. (Comm.) B.Ed.	Edmonton, Alberta
Kupchenko, Walter, B.Sc.	Edmonton, Alberta
Kupchenko, Folodymyr, M.A., B.Ed.	Schuler, Alberta
Lazarowich, P. J., B.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Lazarowich, Halia, B.A., B.L.S.	Edmonton, Alberta
Lazaruk, William, M.D.	Willingdon, Alberta
Lesick, William, B.Sc. (Pharm.)	Beverley, Alberta
Leskiw, Mary Miss, B.A.	Thorhild, Alberta
Leskiw, Nicholas, B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Lobay, Dred, B.Sc., M.D.	Spedden, Alberta
Lobay, William, Bs. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Lopatka, Ralph, B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Luchkowich, M., B.A.	Edmonton, Alberta
Lukenchuk, J., D.D.S.	Two Hills, Alberta
Lupul, W., B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Magera, Fred, B.Sc. (Ag.)	Willingdon, Alberta
Melnyk, Dmetro, M.D.	Edmonton, Alberta
Melnyk, Grace Mrs. (nee Horbay)	Edmonton, Alberta
Melnychuk, Andrew, B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Melnychuk, Mary Mrs. (nee Komhyr), B.A.	Edmonton, Alberta
Melnychuk, Joseph, B.A., B.Ed.	Wetaskiwin, Alberta
Michalenko, Helen, B.A.	Edmonton, Alberta
Miskew, P. A., M.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Mosychuk, Harry, B.Sc.	Andrew, Alberta
Mychaylyshyn, Bohdan, M.D.	Edmonton, Alberta
Mychaylyshyn, Mrs. J. (nee Kolisniak), B.Sc. (H. Ec.)	Edmonton, Alberta
Mysak, Stephen, M.Sc. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Nichka, Bob, B.Sc. (Med.)	Edmonton, Alberta
Niewchas, W., M.D.	Edmonton, Alberta
Nowalkowsky, Carl, B.Sc. (Pharm.)	Myrnam, Alberta
Nowalkowsky, Ludwig, B.Sc. (Pharm.)	Willingdon, Alberta
Olekshy, Russel, B.Sc. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Osoba, David, B.Sc. (Med.)	Edmonton, Alberta
Orobko, Wm., D.D.S.	Edmonton, Alberta
Poohkay, Nick, B.A., B.Ed.	Two Hills, Alberta
Poohkay, Peter, D.D.S.	Grande, Prairie, Alberta
Poohkay, William, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta

Name Degree	Address
Ponich, M. H., B.A., LLB., M.L.A.	Two Hills, Alberta
Pidruchney, Wm., B.S.A.	Vegreville, Alberta
Pistawka, Harry, B.Sc. (Med.)	Edmonton, Alberta
Radomsky, S., B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Romanchuk, Nellie, B.Sc. (H. Ec.)	Edmonton, Alberta
Salyzyn, W., B. Comm.	Eastgate, Alberta
Samoil, Leo, B.Sc. (P. E.)	Edmonton, Alberta
Samycia, Myros, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Sawchuk, William, B.A., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Sawka, William, B.Sc.	Thorhild, Alberta
Selezinka, Wm., B.Sc., B.Ed.	Edmonton, Alberta
Semchishin, Orest, B.Sc. (Med.)	Mundare, Alberta
Seneshen, Maurice, B.Sc. (Chem. E.)	Edmonton, Alberta
Shandro, Andy, B.A., B.Ed.	Glendon, Alberta
Shemeluk, M. D., B.A., B.Sc. (Ag.)	Smoky, Lake, Alberta
Shewchuk, H. W., BSc.,	Willingdon, Alberta
Shewchuk, S., B.A. (Ag.)	Spirit River, Alberta
Shymko, Frank, B.Ed.	Myrnam, Alberta
Shklanka, Olga, B.A.	Thorhild, Alberta
Shklanka, Elias, M.A.	Delbourne, Alberta
Shysh, Michael, B.Sc. (Pharm.)	Vilna, Alberta
Skuba, Andrew, B.Ed.	Edmonton, Alberta
Skuba, Michael, B.Ed.	Smoky Lake, Alberta
Skuba, Steve, B.Ed.	Ardmore, Alberta
Solodzuk, Walter, B.Sc. (C. E.)	Edmonton, Alberta
Stechishin, Orest, M.D.	Edmonton, Alberta
Strynadka, N., M.Sc. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Strashok, Fred, B.A. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Syrotuck, Michael, Lt./Col., M.A. (Ag.)	Edmonton, Alberta
Svarich, Eugene, M.D.	Vegreville, Alberta
Svarich, Nestor, B.Sc.	Vegreville, Alberta
Tanasiuk, Wm., B.A., B.Ed.	Namao, Alberta
Tanasiuk, Eli, M.D.	Edmonton, Alberta
Tataryn, B. V., B.Sc. (Ag.) B.Ed.	Thorhild, Alberta
Trischuk, Wm., B.Sc. (C. E.)	Edmonton, Alberta
Tymchuk, Charles, B.A., B.Ed.	Athabasca, Alberta
Verchomin, J., M.D.	Edmonton, Alberta
Verchomin, Orest, B.Sc. (Pharm.)	Edmonton, Alberta
Witwicky, Peter, B.Sc.	Edmonton, Alberta
Yanda, Dmytro, B.A., LLB.	Edmonton, Alberta
Yanda, Roman, M.D.	Vegreville, Alberta
Yanda, Raina, M.A.	Edmonton, Alberta
Yaremchuk, S. L., D.DS..	Edmonton, Alberta
Young, Johanna Mrs. (nee Goshko), B.A.	Two Hills, Alberta

If your name is not in the above list, kindly let us know, giving your degree and address.

ILARION CLUB

As one of the nine religious groups on the Campus, the Ilarion Club has attempted to give to the students of the Orthodox faith a better understanding of their church and to help them become better and more useful citizens.

Although the major student activities did not allow for the time required to make such a club function at its best, I feel that we have gone a long way toward achieving our goal.

Briefly speaking our activities consisted of religious lectures held every Tuesday afternoon at the University with Rev. Wm. M. Seneshen as lecturer and discussions and speeches which were given by people from various walks of life. Our social activities consisted of a weiner roast, sock dance, sleigh ride and several gatherings at St. John's Institute where lunch was served and various topics were discussed. Our main difficulty seemed to be in obtaining larger membership, but I am confident that this will be remedied in the future.

On behalf of the members of the Ilarion Club I wish to extend heartiest congratulations to the Year Book staff of St. John's Institute on their noble effort to make this book a success. God Bless You!

Barney Chursch.

СЛОВО ГОЛОВИ ПРАВОСЛАВНОЇ МОЛОДІ

Широко розповсюдженим фактом в цілім цивілізованім світі сьогодні являється те, що наші способи життя, наші думки, наші особисті прикмети та все, що ми є або коли будемо, опираються до дуже значного ступеня на наше окруження. Як нас учать, так ми вчимо других, і тому ми є такими горожанами сьогодні, як нас навчили вчора. Існують три дуже важливі чинники, що впливають на характер людини ще з малих літ, а це: дім, школа і церква. На цьому останньому чинникові бажаю зупинитися в першу чергу. Ніхто не може заперечити, що теперішній світ, більше, як чого іншого, потребує глибшого знання релігії і науки церкви.

Церковна громада звичайно складається з кількох організацій, які тісно співпрацюють для тієї самої цілі, а іменно для піддержання церкви і її науки. В нашій організації: Катедральній Громаді св. Івана, в Едмонтоні, ми маємо такі організації: Жіноче Товариство, Товариство Українців Самостійників і Союзу Української Молоді в Канаді.

За останні роки далося відчути, що існує досить значна прогалина між віком членів у наших старших організаціях і в товаристві молоді. Відчувалася потреба мати організацію при церкві для дорослої молоді. Ці молоді люди, деякі вже одружені, вважали, що вони вже застарі, щоб належати до СУМК, а ще замолоді, щоб приступати до товариств старших громадян. Тому, з допомогою кількох членів Церковного Заряду, скликано сходини зацікавлених. Таким чином покликано до життя нову організацію, яка мала б зайнятися старшою молоддю.

В листопаді, 1953 року, ця організація, вибравши свою екзекутиву, взялася до праці. Прийнято назву: Православна Молодь при Українській Православній Катедрі св. Івана в Едмонтоні. Праця новоствореного товариства пішла вперед. Багато пропозицій впливало до Екзекутиви, багато з них вже виконано, а інші будемо виконувати в будучині. Допомогою листів, сланих щотижня до відомих нам молодих людей, членство скоро зростало до того ступеня, що тепер маємо коло 120-ти членів. Отже скоро показалося в практиці, що такої організації при нашій церкві потрібно.

Одним із перших обов'язків, що товариство взяло на себе — це відбування гри "Бінґо," кожної середи в тижні. Потрібно було додати адміністративних сил до тих одиниць, що цю корисну працю започаткували і провадили на користь церкви. Скоро після цього, наше товариство зорганізувало порядок служіння "заводчиків" в церкві з-поміж членів товариства. Дальше, започатковано для членства клясу релігійного навчання. Цей курс провадить Всеч. о. В. Сенишин.

Іншу працю будемо виконувати в будучині, як вже було згадано, але мусимо пам'ятати, що сама праця не є основною ціллю товариства, але скоріше прагненням виховати нових корисних членів для старших товариств та їх зарядів.

Наше товариство і його успіх залежать не лише від скількости виконаної праці, але також від підтримання, що ми отримаємо від родичів було б дуже трудно виконати. Молодь мусить зрозуміти, що вона по-

требує такого товариства, а товариство потребує її в своїх рядах, щоб забезпечити успішний розвиток. Обов'язком родичів і старших є подбати, щоб наша молодь це зрозуміла.

Чи у школах, чи при праці, наше членство має чим гордитись, тому що воно належить до товариства при церкві, так як і багато інших співгорожан. Наше товариство міститься при церкві, і це знають наші люди і ставляться до нього з великою пошаною.

Будучність нашої організації виглядає досить світло. Отже проганяймо всякі негативні пророцтва, беручись до праці в дусі непохитного оптимізму. З такими чинниками як дім, школа й церква по нашій стороні, ми не можемо схибити нашої мети.

Микола П. Охота.

Перший ряд — А. Мельничук, Н. Охота, п-і Фарина, Д. Особа, Р. Фарина.
Другий ряд — О. Мулька, Б. Нічка, Б. Мельник, В. Дем'янів, В. Бартко.
Володимир Бартко і Роман Фарина.

ПРИВІТ ПАРОХА КАТЕДРИ

Найбільший маєток кожного народу — це його молодь. Однак, та молодь мусить бути: віруюча, характерна і зорганізована. Українська Православна Молодь при Катедрі св. Івана в Едмонтоні це надійна організація, яка до цього часу проявила багато діяльності в користь церкви.

Хто ж буде продовжувати працю наших діяльних батьків-піонерів? Ніхто інший, як тільки наша молодь. На молодь глядять очі батьків, як на будучих працівників. З часом наша молодь мусить перебрати всю відповідальність праці, як на церковній, так і на народній ниві.

В Едмонтоні є багато української Православної Молоді, яка повинна входити в склад згаданої організації. Тому побажано, щоб таку молодь віднайти. Найбільший обов'язок у цьому відношенні мають родичі, які дорожать своєю церквою та всіми здобутками на канадійській землі. В цій організації доложимо всяких старань, щоб молодь любила й шану-

вала рідну мову, пісню, традиції й культуру. Тут беруть участь наші священики, які дбають про релігійне й моральне виховання молоді.

Так, Дорога Українська Молоде! Перед Вами велике поле праці — великі завдання. Щасти Вам Боже! З цієї нагоди передаю Вам щиросердечний привіт. Дай Боже, щоб Ваша надійна організація збільшалася числом членства, щоб Вашою працею раділи Ваші родичі, Церква свята, ввесь український нарід і Канада.

о. А. Хруставка,
парох і капелян.

"НЮЗ ЛЕТЕР"

Одною з перших проблем Молодечого Товариства при Українській Православній Катедрі, спочатку його існування, було знайти спосіб знайомитися з членами і прихильниками. Тому рішено видавати тижневий обіжник-лист.

Цей лист повідомляє членів, що наше товариство робить час від часу. Заряд також має нагоду повідомити членів про пляни праці на будуче. Частина циркуляру є призначена релігійним справам, тому що глибоке релігійне виховання нашої молоді — це також наша важлива ціль.

Перший лист вийшов 25-го листопада, 1953 року, в 75 примірниках. До кінця грудня це число дійшло до 130 примірників, і його читають коло 200 осіб, включно з 30 питомцями Інституту св. Івана.

Екзекутива отримує часто прихильні зауваги про цей наш обіжник від своїх членів. Виглядає, що потрібно видавати й надалі цей циркуляр. Це видання вимагає певної праці, але вигляди є, що конечність і потреба його така велика, що це мусить бути одно з наших зусиль.

Давид Особа,
Видавець.

СОЦІЯЛЬНА АКТИВНІСТЬ

При закінченню всіх наших зборів, соціяльний комітет подавав перекуску. При такій перекусці, члени і членки мали нагоду ближче познайомитися між собою.

На особливу увагу заслуговує вечір 17-го січня, 1954 р., коли найвідважніша наша спроба відбулася під назвою "Клюб Кутя." Побажаю, щоб ця оказія стала певним звичаєм кожного року. Відбулася повна концертова програма, після чого кельнери, відповідно вбрані, подавали перекуску-куттю.

На 23-го січня, наше товариство влаштувало дуже успішну забаву з танцями, на якій грала наша орхестра Ореста Мульки.

ЖАРТИ

Один автор признався своєму приятелеві:

— Десять років я писав, і саме в одинадцятому стало мені ясно, що я не маю талану.

— І після цього ти перестав писати?

— Де ж там! Було запізно, я був уже занадто славний.

(Ми і світ)

РЕЛІГІЙНІ ВИКЛАДИ

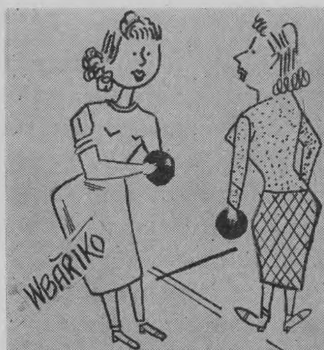
Обидва священики нашої церкви дають нам добре підготовлення в науці релігії. Всеч. о. А. Хруставка, капелян нашого товариства, дав два перші виклади. Відтак ми запросили Всеч. о. В. Сенишина, ректора Укр. Інституту св. Івана, на ряд таких лекцій, що він викладає для Братства ім. Митр. Іларіона в університеті. Дотепер він вибрав ось такі теми: Основне зрозуміння "Вірую," Основні Догми Православної Церкви, Тайна Хрищення, Сповідь, Євхаристія, Подружнє життя, а ще інші відбудуться. Ці виклади відбуваються кожного четверга й на них ходять члени старшого відділу СУМК, члени нашої організації та всі інші зацікавлені.

ГРА В БІНҐО

Товариство Православної Молоді перебрало на себе обов'язок провадити гри в бінґо кожної середи. Цю працю започатковано чотири роки тому, коли кілька членів старшого відділу СУМК взяли на себе цей обов'язок допомогти в будові церкви. Тому що відчувався брак адміністративного персоналу, наше товариство зорганізувало добровольців, що взяли на себе завдання далі вести корисну матеріяльну працю для нашої церкви. Провід у цій праці дає п. Роман Фарина. На зборах рішено зібрати $5,000.00 для церковної громади.

Вол. Бартко і Роман Фарина

THE KEY TO BOWLING SUCCESS

By W. Bartko

Most bowlers believe they must throw a "speed ball" with great gusto and power. Actually, a swiftly thrown ball is a poor pin-getter and often results in bad or impossible leaves.

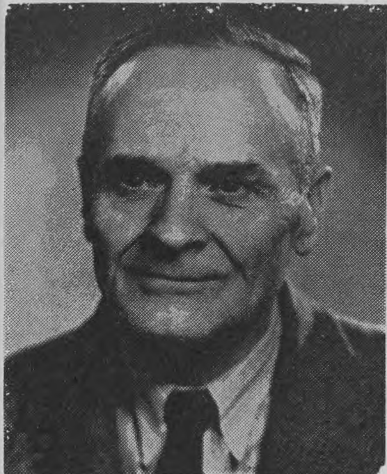
This is sort of a "natural" fault, this use of the fast ball, for there are seven reasons why a bowler unknowingly developes this greatest of faults.

1. He allows too much distance for his run to the foul line.
2. He gets off too fast from his starting position.
3. He accelerates his steps too rapidly during his approach.
4. He has an exaggerated backswing.
5. He stops too suddenly at the foul line.
6. He speeds up the downswing and delivery.
7. He throws the ball instead of rolling it.

Roll that ball. Slow down and roll it at a medium speed with a follow-thru. Instead of zig-zag approach, an off-balance delivery, strained arms, hands, fingers or back — and an almost complete lack of accuracy — you'll be amazed to find the ball will contact the first pins, start them spinning or mixing horizontally, thus increasing your chances for strikes and cutting down your percentage of splits.

Above all, check your approach. Many bowlers fail to select the right approach for themselves. Be it the three, four, or five step approach, select the one best suited to you, personally, and then concentrate on it ..... for here is the real key to bowling success!

ПРИКЛАДИ ГІДНІ НАСЛІДУВАННЯ

Іван і Катерина Кінасевич

Блаженної памяти Іван і Катерина Кінасевич у своїм завіщанню передали українській громаді такі великі жертви, що теперішнє громадянство морально зобовязане виконати бажання Кінасевичів. Вони вірили в кращу долю свого народу допомогою освіти, віри своїх батьків, жертвенности, труда, грошей і здібностей. Кожний свідомий громадянин повинен піти слідами цих МЕЦЕНАТІВ і дати гідний приклад для майбутнього покоління.

З їхньої жертви користатиме не тільки українське громадянство але й наша спільна прибрана вітчизна. Те, що ми робимо корисного для себе, робимо також і для держави. Їхня память буде вічна в життю нашого громадянства.

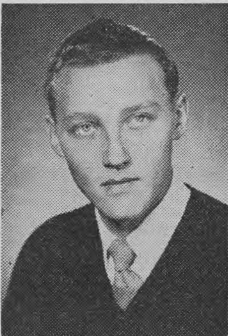
Здається, що першим МЕЦЕНАТОМ був бл. памяти Тимко Ґошко, який, не маючи спромоги дати готівкою почин Укр. Інститутові ім П. Могили в Саскатуні, задовжився на $1,000.00, 1916 року, щоб уможливити виконати своє палке бажання. Бл. п. Іван і Катерина Кинасевичі, своєю жертвою, заставили нас до дальшої праці.

Ми не знівечимо їхніх надій, але спільними силами виконаємо їхнє бажання.

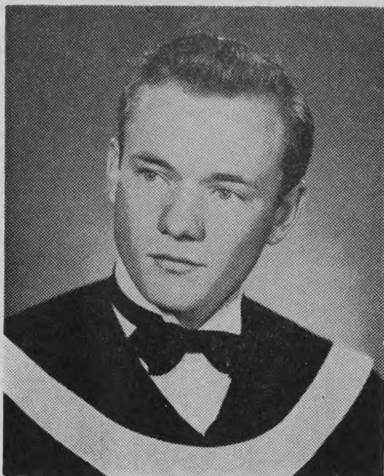
ПРИКЛАДИ ГІДНІ НАСЛІДУВАННЯ

Гриць і Микола Мосійчук

Підчас Тридцятьпятого Народного З'їзду відбулася рівночасно подія, що оминула увагу присутніх. Вона була більше приватного чи родинного характеру. Сини, Гриць і Микола Мосійчуки, вшанували двадцятипятилітній ювілей подружжя своїх родичів, Теодора і Матрони. Діти вшанували його, як годиться взірцевим дітям. Вони запросили своїх побратимів-питомців Українського Інституту св. Івана і ректора Всеч. о. В. Сенишина до Укр. Православної Катедри в Едмонтоні, де спільно помолилися за здоровля ювілярів і устами о. Сенишина подякували своїм

родичам за їх батьківську і матірню опіку. Після молебня, о. ректор вручив ювілярам посвідку від Катедральної Громади на суму $50.00, як дар, що їх сини зложили на будову Катедри від імени своїх родичів. Це дар любови і пошани, який тільки могли висказати добрі діти, що високо підносять маєстат своїх родичів, їх віри та традиції.

ОРЕСТ КОТИШИН

Орест тількищо закінчив свої студії минулої весни і почав працювати в своїй професії як інженер при шуканні урану в далеких північних просторах Канади. Підчас Різдвяної відпустки він прибув літаком відвідати своїх родичів, п-ство Котишин у Мирнам, Алта. Перед відїздом до своєї праці він вступив до Інституту відновити знайомства та попробувати бурсацьких страв. При відході він загостив до канцелярії і вручив о. ректорові два чеки по $50.00: один для Інституту, а другий для Укр. Православної Катедри. "Я далеко на півночі, і не можу брати активної участи ні в Інституті, ні в церкві. Але хочу, щоб Ви знали, що коли маю хвилину вільного часу, мої думки все в Інституті або в неділю в церкві", сказав він.

Дякуємо за добрий приклад і за жертву. Здається, що багато, вже улаштованих наших питомців, повинні піти слідами цього молодого вихованця.

ВАСИЛЬ і ГАЛЯ РОМАНЧУК

Галя, (з дому Крокош), народилася в Спеден 14-го лютого, 1932 р. Тут вона покінчила свої студії. Під час шкільного життя була писаркою відділу СУМК, як також Студентського Товариства. Вона скінчила однорічний учительський курс в Албертійськім Університеті 1951 року. Галя перебувала в Інституті св. Івана і брала живу участь в його життю, де була писаркою Студентського Кружка. Після двох років учителювання коло Спеден, вона вийшла замуж за Василя Романчука.

Василь також народився в Спеден, Алберта, 1926 року. Там він закінчив свою шкільну науку. Опісля він працював на фармі зо своєю матір'ю. Він був активним членом СУМК, потім провідником, а опісля скарбником. Вони познайомилися ще при спільній праці в організації молоді. Василь скінчив курс механіки, а Галя учителює в Брудергайм, де тепер обоє перебувають.

Вони одружилися в Укр. Греко-Православній Церкві в Спеден. Всеч. о П. Сацевич довершив тайну вінчання 26-го липня, 1953 року.

Щасти їм Боже веселому, щасливому та багатому життю, і багатій корисній праці на громадській ниві.

ЄВГЕН і МАРІЯ ВАСИЛИК

Марія (з дому Орійник) народилася в Смокі Лейк, але майже все своє життя прожила в Торгілд, де скінчила свою початкову і середню освіту. За своїх студентських часів вона брала активну участь в організаціях молоді і Православній Церкві. Закінчивши свій учительський семінар, вона ходила на літні курси і була питомкою Укр. Інституту св. Івана. Нам ще невідомо, де вона познайомилася з Євгеном, також питомцем Укр. Інституту св. Івана.

Євген був одним із зразкових і надійних питомців. Він все брав активну участь в студентськім життю Інституту, як також і в студентськім життю в Редватер, Алта., де він народився 1930 року. Там він скінчив нижчу і середню освіту. Перебуваючи в Інституті, він окінчив трирічний учительський курс і має надію, що це буде його зайняттям упродовж його життя.

В Інституті він був членом Студентського Кружка, скарбником, членом Укр. Прав. Братства ім. Митр. Іларіона, та всіх інших товариств і підприємств, які входять у життя питомця.

Акт подружньої тайни довершили Всеч. оо. Г. О. Василів та В. Сенишин в Торгілд, в липні, 1953 року. Євген і Марія тепер учителюють недалеко від Торгілд, Алта. Дай їм, Боже, всього найкращого в їхньому життю. Ми надіємося від них багато корисної праці на народнім полі.

ПЕТРО і МАРІЯ ПРОКОПІВ

Марія Прокопів (з дому Хомяк) народилася на Волині, 9-го квітня, 1931 р. Там почала вона ходити до школи. Кінчати свою школу довелося їй у далекій Канаді. Вона приїхала до Канади 1939 року зо своїми родичами і сестрою. Початкову і середню освіту вона одержала в Спеден, а 1950 року занкінчила однорічний педагогічний курс і стала учителькою на вільній канадійській землі. Підчас своїх шкільних студій, вона брала живу участь в організації молоді СУМК, а також цікавилася малюванням. Спочатку були труднощі, але вона своєю впертістю і хистом здобула признання, що її образи зберігаються в провінціяльній колекції Алберти.

Свою учительську карієру почала вона поза Едмонтоном, а тепер учителює в Едмонтоні, де разом з Василем творять ще один надійний дім.

Василь народився 1923 року, в Коломийщині, Галичина. Там він провів свої молоді літа. Воєнна хуртовина кинула його і багато української молоді від рідні з любої Гуцульщини на чужину. Перебувши щас-

ливо війну, він прибув до Канади, до рідні (П-ства П. Василишин), які йому помогли спочатку його побуту в Канаді. Петро цікавився торговлею і якийсь час провадив своє власне підприємство. Але самотньому трудно щось зробити. Отже він закінчує перший період свого бурлацького життя і взяв Марійку, з якою одружився 17-го жовтня. Акт подружньої тайни виконали оо. Сацевич і В. Сенишин в Спеден, Алта.

Вони обоє тепер зайняті: Марія учителює, а Петро працює в Українській Гуртівні "Да Індепендент Голсейл." Щасти Боже на довге, щасливе і прикладне подружжя, а нам, українцям, на добрий приклад і збагачення кадрів громадських працівників.

ВАСИЛЬ і ЛІНА ПОРІСЬКИЙ

Пані Поріська народилася на Волині, 1929 року, і прибула до Канади 1939 р. Тут вона жила з своїми родичами на фармі, а до школи учащала в Оновей. Після скінчення середньої школи, вона записалася на учительський курс в Університеті. Вона учителювала два роки в домашній окрузі.

Ліна (з дому Омельчук) вийшла заміж за Василя Поріського, 21 серпня, 1953 р. Василь прибув до Канади після другої світової війни. Проживши свої юні роки в селі Горождів, повіт Рава Руська, світова хуртовина вигнала його з рідного села і примусила покинути рідню. Василь працює в Едмонтоні, а Ліна нчителює в Оновей. Бажаємо молодій парі всього найкращого в життю.

НЕСТОР і ГАЛЯ БОГАЙЧУК

Нестор, син панства Івана Богайчука, з Ініcфрі, народився 29-го січня 1929 р. Там він скінчив початкову і середню освіту. На учительський курс він записався 1949 року і тоді був одним із перших питомців Укр. Інституту св. Івана в новім приміщенню. Після скінчення першого року, Нестор почав учителювати таки недалеко від своїх домашніх округ. Вліті він ходив на літні курси і таким чином скінчив другий рік університетських студій. Він також зауважив, що самотньому учителеві не дуже добре провадиться домашня економія і тому 7-го листопада, 1953 року, він змінив своє соціяльне становище і записався до книги поважних людей.

Нестор гордиться, що він з дружиною були першою вінчаною парою в новозбудованій Укр. Православній Церкві в Інніcфрі. Його дружина, Галя, з дому Німчук, також народилася в Інніcфрі, де скінчила початкову і середню школу. Тепер вони обоє живуть у Менвіл, де Нестор виконує учительську службу.

Ми бажаємо молодій парі всього найкращого в життює а зокрема взірцево працювати на користь виховання шкільної молоді, а поза службою, на добро українського зорганізованого життя.

ГРИНЬКО і МАРІЯ ПІДСТАВКА

Гринько цього року одержує ступінь Б.Сс. (Мед.), але минулого 20-червня він одержав добровільно ступінь поважного чоловіка. Він одружився з Марією Варик.

Марія походить з загальновідомої околиці Дервент. Там вона скінчила початкову школу, а середню освіту в Сийнт Пол, Алта. Відтак вона записалася на курс стенографії. Марія працює в "Воркмен'с Компенсийшин Борд." Вона дуже лагідної вдачі і ми віримо, що вона буде взірцевою дружиною майбутньому лікареві. Тепер вони обоє працюють, щоб помогти майбутньому лікареві докінчити студії.

Ми бажаємо їм усього найкращого. Наші дружби готові знову бути дружбами, щоб тільки молоді з Інституту вінчалися.

ДАВИД і ГАЛЯ ОСОБА

Давид Особа, цьогорічний абсольвент першого ступеня на медичнім факультеті, зробив один крок, що багато інших його побратимів уважають за відважний. Відважним належить світ. Двадцять третього травня, 1953 р., він одружився з Галею Мисак. Обоє мають багато спільного в своїм світогляді. Вони інтересуються громадським життям, люблять спів, були членами СУМК, а тепер беруть участь в Товаристві Молоді при Укр. Прав. Катедрі.

Галя, дочка відомих наших громадян Степана і Насті Мисак, народилася 16-го червня, 1932 року, в Саскатуні. Під час війни вона мешкала в Вінніпеґу, Саскатуні та Брітіш Колюмбії. Свою середню школу вона скінчила в Едмонтоні, в Вікторія й Юніверсіті Гайскул.

Вона була ученицею недільної української школи, брала живу участь в СУМК та була провідною співачкою сопранової частини Катедрального Хору. Довший час вона брала лекції співу й співала в опереті "Бріґадун."

Галя любить читати добрі книжки і це зацікавлення дало її змогу отримати посаду, спочатку в бібліотеці при учительськім факультеті, а пізніше в головній бібліотеці університету.

Обом надійним молодятам бажаємо повного успіху в їх домашньому життю та повної витривалости й багато щастя.

МАНОЛІЙ і НАТАЛКА ЛУПУЛ

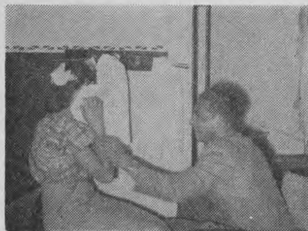
Манолій, син наших добре відомих і щирих громадян п-ства В. Лупул, народився в Віллінґдон, Алберта, 1928 року. Після закінчення середньої освіти вступив до університету на філософічний факультет, де одержав ступінь Б.А. з похвалами в Історії. Після, щоб заокруглити свою науку для учительовання, записався на педаґоґічний факультет і одержав ступінь Б.Ед. Минулого року вступив у ряди поважних людей і одружився з нашою питомкою Наталією Горецькою.

Наталя, дочка наших добре відомих громадян п-ства Ґорецьких, народилася в Смокі Лейк, 1932 року. Покінчивши два роки учительського семінаря, вона учителює поблизько Едмонтону, Намийо, а Манолій в середній школі в Едмонтоні. Вони обоє вже мають за собою певну практику в учительованю; Наталя 4 роки а Манолій 3 роки. Однаково це не є достаточне для цих молодят. З початком шкільного семестру 1954 р. обоє відїзджають до "Мінесота Університету" де Манолій буде працювати над Психольоґією Навчання, для одержання ступіня Маґістра Філософії.

Манолій був все примірним членом Катедрального Хору, бере живу участь в Молодечім Товаристві; молода пара є примірними членами нашої громади.

Щасти, Боже, нашій молодій парі всякого добра в майбутній професії, та щасливого родинного і громадського життя.

Кожний батько й мати радіють, коли їхні діти виходять заміж. Ще більше радіють вони, коли приводять додому друзів на життя, що розуміють звичаї, обичаї, традицію і культуру рідну нам. Любов зростає взаємним зрозумінням і благословенням родичів. За минулий рік 1953-ій, наше число питомців, членів Студентського Кружка, членів Братства ім. Митр. Іларіона, що вийшли заміж зросло. Ми бажаємо їм усім найкращих успіхів в життю, повної любови до свого народу і церкви, щоб вони надалі були взірцевими членами нашого суспільства, й щоб постійно брали тягар громадської праці на свої молоді плечі.

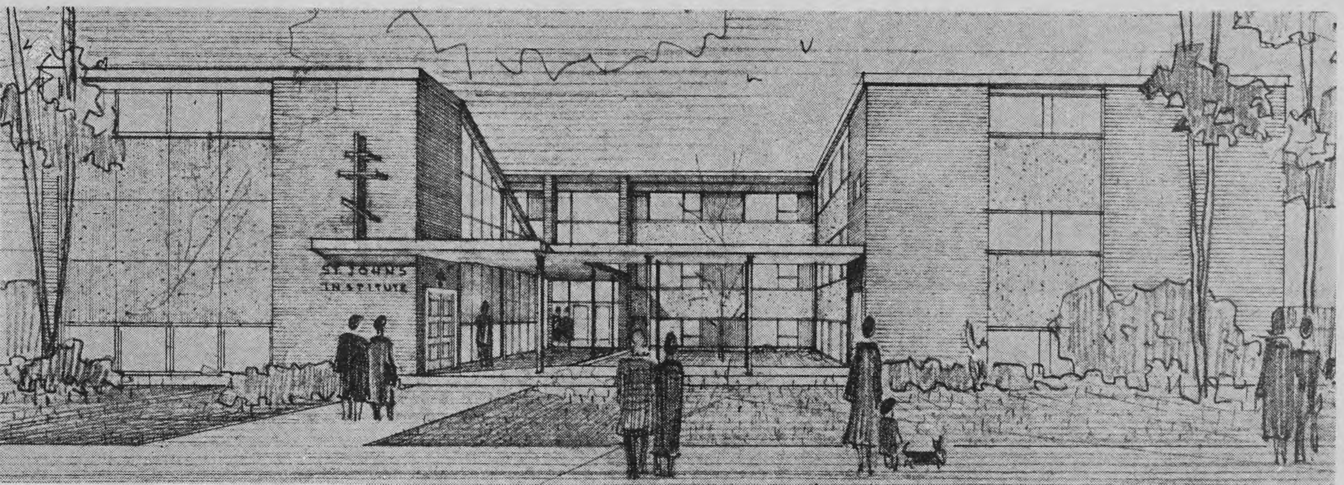
Нестидайся, серце

Редакція працює

Святий Вечір

ПРОЄКТ БУДОВИ НОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ СВ. ІВАНА

Ліве крило буде містити каплицю і їдальню. Праве крило є приміщення для дівчат. Середня частина буде мати в пивниці, кухню, кляси, помешкання для услуги та приряддя для оргівання.

На першому поверсі буде канцелярія, бібліотека, музей, витальня, та кілька помешкань для питомців. Другий поверх, помешкання для ректора і питомців.

Виховні Інституції

Культурні народи давно зрозуміли вагу й потребу виховних інституцій. Кожна ера людського розвитку завдячувала поступ у певний час тільки тим інституціям. Від давніх греків до нас такі інституції давали певний напрям життю, в якім вони діяли.

Крім творення певного світогляду, ці інституції зберігали національні й родинні традиції. Тут також витворювалися взаємні відношення, так корисні в дальшому ході життя.

Український Інститут св. Івана доповнює три головні чинники в житті молодої людини. Доповнює дім, бо родичі знають, що, припоручивши свої діти до нього, мають забезпечення, що їх молодь має належний догляд, як моральний так і домашній. Доповнює школу, бо дає нагоду навчатися того, чого часами неможливо було вдома, а це українського письма, мови та пісні. Доповнює працю церкви. Крім науки церковного співу має нагоду зрозуміти свою рідну церкву, її історію, традицію та її завдання для людини і народу.

Тому, що часи матеріяльно змінилися, мусимо і ми змінити не тільки приміщення, вигоди, але і спосіб підходу до цієї важливої справи. Ніякий промисловець, фахівець чи рільник не буде приступати до свого завдання, вживаючи стародавнього знаряддя. Так і виховна ділянка неможлива способами з давно минулих часів.

Новий Інститут мусить мати відповідну каплицю, ґімнастичну салю, кляси і приміщення для українського музею. Це, крім відповідної й великої бібліотеки, є мінімальні потреби.

Тридцять пять років тому, наші батьки збудували Інститут, коли самі мешкали в колибах, глинянках. Нам лишили гарні здобутки, добрі модерні доми, дали змогу розвинути наше культурне життя, увійти в комерційні заняття, стати професіоналістами, а ми, їхні нащадки, мусимо постаратися, щоб та мозольна праця провадилася далі. Докажім свою свідомість своїми жертвами і збудуймо величавий живий памятник тим, що так багато напрацювалися для нашого і загального добра.

Памятаймо, що це буде не тільки здобуток для українців, але буде крок уперед у виховній праці нас, як молодих канадійців. Ми будемо гідно нести обов'язки, як горожани нашої країни. Що добре для нас — є також загальним добром для канадійців.

о. В. С.

Розмови після вечері

Наші Жертводавці

АНДРІЙ І ПАРАНЯ ЗВАРИЧ

Петро Зварич, брат Андрія, сказав раз, що він щасливий, бо в його родині народився Андрій. Коли б не Андрій, то Петро не був би мав можливости ходити до школи.

Андрій народився 1886 року, в селі Тулові, Снятинського повіту, в Галичині. Його родичі Іван і Марія, здому Данилюк, приїхали до Канади 1900 року і оселилися в околиці, що тепер відома як Січ-Коломия.

Від 1904 року Андрій оперся на свої власні сили, спершу працював при будові залізниці, а опісля при будові водопроводів у містечку Веґревіл. Здається, що Андрій також пробував щастя при праці в Триїл, Б. К. Коли збудували залізничий шлях до Веґревіл, тоді Андрій отримав працю в однім склепі, власність англійців, щоб привчитися, як вести торговлю. Таким чином він підготовився перебрати Українську Народну Торговлю, яку тоді зорганізували в Веґревіл і дooколичних місцевостях.

1909-го року він одружився з Паранею Порайко, що приїхала до Канади 1907-го року. Вони обоє односельчани, і хоч їхні матері пророкували при хрищенні Парані, що обоє подружаться, вони себе взаємно не знали і познайомилися у Канаді. Параня покінчила учительський курс на рідних землях, але не могла одержати державної служби між українцями, тому що поляки звичайно висилали українців між мазурів. Вона стала приватною учителькою в заможніших українських родинах. Своєю наукою, здібностями та щирою українською душею вона збагатила наше життя в Канаді. Довгі роки вона була учителькою української школи в своїй околиці, щирою членкою Української Православної Церкви, одною з перших членок Союзу Українок Канади, як також головою, секретаркою і скарбничкою в відділі СУК. Параня була діяльною членкою й інших громадських організацій. Вона дуже любила вишивати українськими взорами та навчати інших. Вона сьогодні з гордістю бачить накривала власної роботи на Святих Престолах Укр. Православних Церков у Веґревіл та Січ-Коломия.

Андрія і Параню Господь поблагословив багатою родиною. У них народилося 7 дочок й два сини. Найстарший син Роман, після учителювання, перейшов на працю при виробництві найновішого типу літаків. Для цього він підготовив себе позаочним навчанням і літніми курсами. Нестор, наймолодший син, скінчив університет 1952 року, а саме геологічний факультет і тепер працює при гірничних заведеннях. Чотири дочки були учительками, доки не вийшли заміж. Надія закінчила курс музики А.Т.С.М., вступила на летунську службу підчас останньої війни і зорганізувала жіночу дуту оркестру, з якою обїздила два рази всі головніші міста Канади, а відтак їздила з своєю оркестрою і до Европи, де відвідала Англію, Францію, Голяндію і окуповану Німеччину. Надія одружилася з співредактором журналу "Імперіял Ойл Маґезін".

Андрій відчуває, що його добробут в життю має десятилітні кільця, одно кільце десятиліття — це достатки, а друге не таке щасливе. Після 1930 року, він стратив увесь свій дорібок у склепі і тоді був мандрівним продавцем дрібних товарів. Але 1940-го року він перебрав аґенство патентованих медицин, відчинив теперішній склеп, де крім медицин почав продавати й овочі, делікатеси й українські книжки.

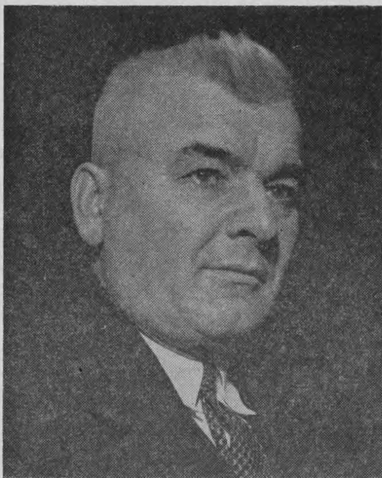
В громадськім життю Андрій все був тим, що виконував кожну народну працю, часто брав на себе ріжні відповідальні функції в українських організаціях і він зокрема відзначився готовістю моральної чи

матеріяльної допомоги. Він ніколи не шкодував ні сили, ні часу, коли цього вимагала загальна справа.

Його гостинний дім був відчинений для кожного. Неодна дитина, що кінчила вищу школу в Веґревіл, перебувала в Андрієвім домі і там усе знаходила гостинність і підчас вакацій. Проби представлень, співу або підготовлень до ріжних виступів вимагали поради і родини тети Парані.

Скромна родина, що ніколи не бажала ніякого признання, дала себе відчути в громадському житті, своєю лагідністю, доброю щирою порадою та жертвами. Андрій і Параня пожертвували на потреби Інституту поверх $300.00. Для незможних людей це є певного роду пожертва, яку ми зобовязані з щиристю признати.

Щасти їм, Боже, ще прожити довгі роки для своєї улюбленої родини на втіху, а українському народові на приклад щирої та відданої служби.

НИКОЛАЙ В. ҐАВІНЧУК

Николай народився 23-го листопада 1889-го року, в селі Русові, Снятинського повіту, в Галичині. Перед своїм виїздом до Канади, 1899 року, він ходив до сільської школи. Його першим учителем був старенький Ілярій Петровський. Його родичі мешкали в сусідстві з Семеном Стефаником, батьком славного письменника Василя Стефаника.

Родичі Николая були свідомі громадяни тих часів і вони відступили частину свого дому для читальні. Тут люди сходилися читати часописи, книжки і це зробило велике враження на молодого Николая. Також до їх дому нераз заходив Василь Стефаник, др. Кирило Трильовський, а також відвідав їх одного разу Іван Франко. Можемо собі уявити, яке враження це зробило на малого Николу й яку заохоту дало йому до дальшої громадської праці і читання.

Приїхавши з родичами до Канади, він поселився з ними в околиці теперішнього Гілярд. Як 16-літній юнак, він поїхав працювати на "Екстра Ґенг" коло Медисин Гет. Там Николай захворів на тиф і пролежав довший час у шпиталі. Доглядачки (норси) порадили йому, щоб він ходив до школи і навчився чогось іншого, бо така робота йому затяжка. Послухавши доброї ради, він заощадив дещо грошей і перебув два роки в Алберта Коледж. Це дало йому змогу учителювати два роки на "перміт". Після вибуху першої світової війни, він мусів вернутися знову на фарму. Якийсь час він працював в Укр Народній Торговлі в Чипман.

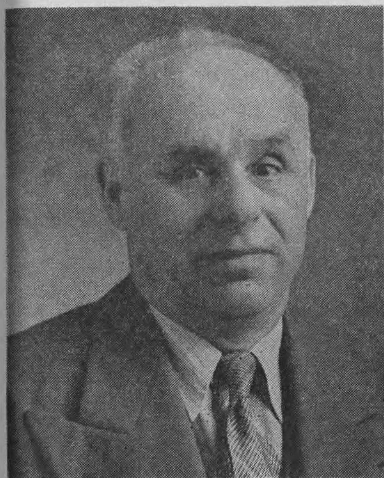
Николай одружився 31-го січня, 1915 року, з Анною Горбач, із села Стоянова, Радехівського повіту. Бог поблагословив їх трьома синами і трьома дочками. Михайло, Ольга і Вікторія були питомцями Українського Інституту ім. М. Грушевського, а наймолодший син Іван був питомцем Українського Інституту св. Івана і брав участь в літніх українських курсах Колеґії св. Андрея.

В наслідок замилування до читання ще з молодих літ, Ґавінчук має одну з найкращих домашніх бібліотек. Він залюбки читає історичні, бібліоґрафічні та філософічні твори. Довший час він був секретарем шкільних округ коло Смокі Лейк та муніціпалу. Мимо того, що він багацько

працює в своїй громаді Смокі Лейк, він є також членом Укр. Інституту св. Івана, Укр. Інституту ім. П. Могили в Саскатуні, "Взаїмної Помочі", шеровцем Українського Голосу від самого початку часопису, як також довголітнім секретарем Українського Народного Дому й Української Православної Церкви в Смокі Лейк.

Здається, що від початку Народніх Річних З'їздів Українського Інституту св. Івана, він не міг прибути на один або два. Майже на кожнім З'їзді вибирають його на секретаря.

Николай Гавінчук є власником фотографічного заведення, як також працює довголітнім нотарем у своїй околиці. Можна відверто сказати, що він — це ходяча історія Смокілейської округи від 1919 року, коли він там осівся. Його кінематографічні фільми з перших поселенчих часів — це цінний альбом, а рівночасно й історія нашого життя й буття в Алберті.

СТЕПАН МРИҐЛОД

Степан Мриґлод народився в селі Мякиш Старий, Ярославського повіту, 28-го грудня, 1885 р. Родичі Степанові були селяни, де відчувався брак поля, а з цим і брак достатків. Як в усіх селянських родинах в той час, майже ціла селянська верства була неписьменна, але зате селяни цінили науку. Ось тому, на сьомому році життя, малий Степан ходив до школи аж до сусідного села. Туди заходив священик учити катехизису. Там уперше молодий Степан вчув різницю між домашньою мовою і літературною. В його селі говорили т. зв. гадайським діялектом.

Закінчивши свою науку на четвертім році школи, він почав помагати батькам, а вже 1904 року поїхав до Німеччини на заробітки. Там зародилася в нього думка виїхати до Канади, щоб утекти від австрійської військової служби. Його родичі позичили грошей і вирядили свого сина в чужу, далеку країну. Степан попрощався з хорою мамою, рідним селом, відвідавши рідну церкву, де священик поблагословив його в далеку дорогу. Він щасливо перебрався через границю, користуючись чужим пашпортом, і опісля сів на пароправ. Подорож морем була трудна і страшна, буря і колихання кораблю ослабила майже всіх пасажирів. Висівши в Ст. Джан, Нью Бронсвік, він поїхав дальше на захід аж до сьогоднішнього Ледук.

Він приїхав до Канади 1905 року і працював де тільки попало, аж до 1908 року, коли від'їхав до З.Д.А., пробуючи там свого щастя. Вернувшись до Канади він працював у Брітіш Колюмбії на всяких роботах. Степан спровадив свого брата до Канади перед першою світовою війною. Потім він подався до Піс Рівер і там узяв фармерську садибу, т. зв. "гомстед", але бувши далеко від знайомих, покинув її й купив фарму коло Калмар. Там було всего 16 акрів виробленої землі й мала хатина.

Самотньому працювати на фармі було трудно й монотонно. Його життя поліпшилося, коли він одружився 1922 року. Тоді не було всіх тих прикрас до вінчання, що тепер сприймають за самозрозуміле. Щоб запобігти злидням, 1923 року він працював у копальні вугілля і таким чином збувся довгу й почав мріяти про дійсне домашнє життя.

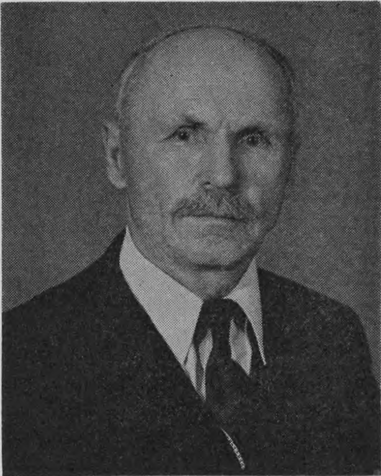
Від тоді почалася його громадська діяльність. Вдень він працював

на фармі, а вечорами вчив дітей української мови. З початком 1927 р., ми бачимо Степана, як діяльного учасника в відродженню Укр. Православної Церкви в своїй околиці. Крім праці, жертв та піклування, як довголітній секретар, він подарував за свої кошти Ківот на Святий Пристіл.

Крім цієї праці в своїй околиці, Степан є членом Укр. Інституту св. Івана, на який пожертвував $264.00, членом-добродієм Катедри св. Івана в Едмонтоні, членом-добродієм Катедри Пресв. Тройці в Вінніпеґу, членом Колеґії св. Андрія в Вінніпеґу та постійним передплатником Українського Голосу і Вісника.

Родина панства Мриґлодів складається з трьох дочок, (вже замужні) і двох синів, один одружився, а старший син остався при родичах. 1948 року пощастило їм продати право на верчення за оливою на їхній фармі і таким чином вони докупили ще землі та устаткували своє господарство по-модерному.

Минає 49 літ, коли Степан покинув своє рідне село, а наступного року панство Мриґлоди будуть святкувати 35-літній ювілей свого подружжя і сімдесяті роковини свого народження. Щасти, Боже, на довгі літа, в щастю і здоровлю прожити та не забувати про свої улюблені організації, на які вони так щиро жертвували.

П-ВО Н. БАЙДАЛИ

Николай приїхав до Канади 1905 року ще молодим хлопцем, на 22-ім році життя, з села Малинівська Воля, повіт Мостиський, хоч народився в повіті Яворів. Його батько помер, коли йому було 9 років і він мусів в молодім віці іти на заробітки. П'ятеро дітей вигодувати на 2-ох морґах землі було майже неможливо. Він працював два роки як рільничий робітник у Німеччині. Побачивши відмінне життя в інших державах, він задумав виїхати до Канади, але бажав перебути Великодні свята з рідними вдома.

Поклик до служби в австрійськім війську заскочив його несподівано, але він, допомогою своєї робітничої книжки, скоро поїхав до Німеччини, а звідти до Канади. Непривітні скали північного Онтаріо тільки застрашили його. Новоприбулих звозили тоді до Селкірк, Манітоба. Тоді було безробіття в Канаді і тяжко було пересічному новоприбулому дати собі раду без знання англійської мови. Але йому стало в пригоді знання німецької мови.

Перші роки його побуту в Канаді не відрізнялися від твердого життя всіх перших поселенців: робота на фармі, "екстра ґенг" на всяких будівельних роботах, і т. п. На зиму він їздив до свояків рубати "корти", за що отримував одного доляра за купу. Заощадивши трохи грошей, він купив собі кусок землі, де тепер є Транскона, коло Вінніпеґу. При останній виплаті за землю, він довідався, що його обманули, бо продавець не мав права продавати не свою землю. Всі його земельні клопотання не були успішними. Через цю невдачу Миколай покидає Манітобу і перебирається до Алберти, коло Веґревіл. Тут знову він працює в людей удень, а вечорами побудував хатину й там уже оженився. З часом він перейшов на винаймлену фарму, де, як і всі інші, знайшов початки дуже трудні. В 1918 році померла його жінка на хворобу інфлюенци. Тоді багато людей померло на цю слабість. Похорон був скромний, мама померла, а дитина також була слаба і він був нездоровий. Добрі сусіди помогли в такій трудності.

В 1921 році він одружився вдруге і купивши фарму, винаймив її сусідам, а самий взявся до вичищування ліса. Аж 1924 року він міг перебратися на свою власну фарму. Від тоді почалися трохи ліпші часи. Він мав відповідні будинки, купив машини і все потрібне. З часом Байдали купили другу фарму.

У них є четверо дітей, два сини і дві дочки. Один син управляє таксі в Едмонтоні, а наймолодший одружився і працює на фармі. Одна дочка працює в шпиталі, а друга мешкає в Веґревіл.

Крім усіх недостач, Микола усе інтересувався народньою справою, церквою і світськими організаціями. Він став членом Укр. Прав. Церкви, помогав чим було, а Народні З'їзди були для нього учителями та показчиками кращого завтра. Він уже пожертвував на Інститут св. Івана $270.00.

Його філософія життя звучить: Немає кращої країни, як Канада. Кожний може заробляти на життя, може зарядити його, як бажає, але моральний упадок людей через добробут заводить громадянство в глухий куток. Коли б тільки частина того добра, що наші поселенці розтрачують на пусті речі, пішла на народні та конструктивні цілі, тоді ми стояли б сьогодні багато ліпше.

Уважаємо, що наші поселенці піонери принесли великий уклад в канадійську економічну та культурну скарбницю. Нам, молодшим, треба зберегти і додати свого питомого добра та стати горожанами на першім виднім місці.

ЖАРТИ

Виїздив один добряга з Европи до Канади, але не знав англійської мови. Він хотів її підучитися. Йому радили, щоб він навчився хоч відповісти на три головні питання. Перше питання було про його вік, на яке він мав відповісти "твенті ту." Наступне було про число дітей у його родині. Відповідь "ту" (двоє), а третє, як він дістався до Канади, значить пароплавом, "бовт." Він вивчив їх точно: "твенті ту, ту і бовт." Але урядник не поставив йому питання в такому порядку, як він навчився відповідати і вийшло ось що:

How many children have you? 22.
How old are you? 2.
Who is crazy, you or I? Both (boat).

Найжалюгіднішим із забудькуватих людей — це той, що забуває про свою честь і вартість.

Памяті Членів

Бл. п. о. прот. П. Мельничук

Велику втрату відчула українська спільнота, а особливо Українська Православана Церква та інституції звязані з нею, коли Господь Бог покликав до Своєї оселі о. прот. П. Мельничука, 30 серпня, 1953 р. Напередодні Візитації ВПреосвященого Митрополита Іларіона в громаді Вернон та святкування 35-ліття Укр. Православної Церкви, в таку радісну хвилю якої він ждав, не стало його між живими. Для громади і родини радість перемінилася в смуток.

Всеч. о. прот. Петро народився 28-го січня, 1889 року, в селі Сморжів, повіт Броди, Галичина. До Канади він прибув 1907 року і працював на всяких роботах в околицях Давфин-Етельберт. Мавши окінчену частину ґімназії на рідних землях, він почав студіювати, записався до Манітоба Коледж і після кількох семестрів, почав учителювати. Пізніше він почав студіювати право. Але все це не задоволяло його в служінню народові. Він покинув правничі студії і заглибився в теологію. З самого початку відродження Урк. Православної Цекрви в Канаді, стає в ряди священства 1923 року.

За час свого служіння в церкві, він був парохом у громадах Канора, Вакав, Гафорд і Йорктон у Саскачевані. 1940 року назначено його парохом громади в Едмонтоні, де він перебув 9 років, а 1949 року перейшов на парохію до Вернон, Б. К. Крім своїх обов'язків, як парох, він брав живу участь у громадськім життю. Він був чільним членом видавничої спілки "Тризуб", членом Українських Інститутів у Саскатуні і в Едмонтоні. Мало було Народних З'їздів, щоб він їх оминув. Студенти Укр. Інституту св. Івана (раніш ім. М. Грушевського) дуже добре пам'ятають його релігійні виклади і заохоту до церкви. Після другої світової війни він кинувся збирати фонди для українських утікачів у Західній Европі. Під час будування колеґії св. Андрея, він був одним з тих, що найбільше спричинилися в збиранні грошей. Життьовий шлях покійника був тернистий і насичений працею.

Церква і громадянство належно відчули втрату. Похоронні відправи в Вернон очолив ВПреосв. Митрополит Іларіон, куди прибули Всеч. оо. О. Фляк і Стратійчук з Келґарі. Похорон в Едмонтоні очолив Всеч. о. прот. Є. Грицина, голова Президії Консисторії в captслужінні оо. Хруставка, Сенишин, Горбай, Василів, М. Фляк, О. Фляк, Дм. Лучак, В. Мельничук, Ст. Греділь і о. діякон Блажук. На похорон прибули його давні парохіяни з Йорктон, Гафорд, Етельберт та інших дальших місцевостей.

Бл. п. о. Мельничук оставив у смутку дорогу дружину Юстину, чотирьох синів трьох дочок. Для майбутнього покоління він лишив двоє видань і чимало невиданого цінного матеріялу.

Відійшов від нас той, якого трудно буде заступити, бо він усе ставив загальні справи вище особистих вигод і нагород. Нехай Господь Бог нагородить його Своєю ласкою, а в нас нехай полишиться по нім Вічная Пам'ять.

НАШІ ПИТОМЦІ

ДР. МИХАЙЛО БОЙКОВИЧ

Родичі Михайла, Леон і Сабіна Бойкович, належать до перших українських піонерів Канади, бо ще в 1898-ому році переїздили до Канади з містечка Калуша. Це той повіт, з якого прибули наші перші поселенці, українські піонери Василь Єленяк і Пилипів.

У Канаді Бойковичі поселилися в околиці Ґренфел, а відтак в Нюдорф, у Саскачевані. В тих околицях було тільки мале число українських родин і тому українці згодом перебралися дальше на північ, коло Ґудів, тому що там вперше було більше українське поселення, а також були й ліси, і вода. В тих часах було тяжко за паливо в південних околицях Саскачевану.

Михайло народився в Нюдорф, 1900 року. Поки родина Бойковичів влаштувалася в Ґудів, то вони мешкали в Брендон і Вінніпеґу. Михайло почав свою першу науку в школі Галич, недалеко Ґудів, де першим учителем був Іван Ґеник.

Від 1914 до 1916 року Михайло перебуває в "Boys' Home" в Тулон, Ман., де під добрим впливом українофіла Др. А. Гонтера, набуває захоти й амбіції до вищої освіти. Там він познайомився також із такими студентами, як Підручний, Драґан, Голубіцький, Яців, Дрогомарецький, Гаврилюк, о. Сенишин, Паньків, Гумений і з іншими, що свого часу відігравали і відіграють значну громадську ролю.

Восени 1917 року, Михайло зі своєю сестрою Петрунею прибувають до Саскатуну до Укр. Інституту ім. П. Могили. Тоді Інститут складався з трьох домів. Головна бурса була на 716 Лендсдовн Евеню, куди студенти сходилися їсти, на ріжні лекції, спів та на збори студентського кружка "Каменярі". Другий дім був мешканням для дівчат, де Петруня, сестра Михайла, була настоятелькою. Третя хата була приміщенням для студентів вищої школи, учительського семінара й університету, де настоятелем був теперішній о. Др. С. В. Савчук. В головнім будинку настоятелем був теперішній о. прот. Самець, а ректором цілого Інституту був В. Свистун. Наступного року Інститут набув новий будинок, теперішній Інститут, і там Михайло кінчить вищу школу та учительський семінар. Він учителював в околицях Шіго, Айтуна, Ґудів і Гафорд.

1920 року Михайло приїхав до Едмонтону, де вступив до факультету дентистики, в Албертійськім Університеті. Він був першим питомцем саскачеванського інституту, що перейшов до Укр. Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Можемо зауважити, що з його появою в Едмонтоні прийшло до ближчих взаємин і порозумінь між обидвома Інститутами. З припливом більшого числа студентів із Саскачевану, ці взаємини значно розширилися. За один рік прибули інші студенти з Саскачевану: Мих. Буряк, Василь Бойцун, Мих. Мильничук, Д. Струган і Максим Гнатишин (вже покійний).

Тодішні студенти мусіли утримувати себе фінансово і тому також Михайло ходив усе один рік до університету, а другий учителював, і так напереміну аж до одержання свого ступеня в 1930 році. Підчас свого перебування в Інституті ім. М. Грушевського, Михайло все брав живу

участь в життю студентського кружка ім. Адама Коцька, був в його заряді, а також і головою. Він брав участь у дебатах, драматичних виступах і спортових змаганнях. Спочатку, як студент, потім як учитель, а тепер як професіоналіст постійно цікавиться українськими громадськими справами. Багато учнів із шкіл Ріверсайд та Матаґама, коло Мирнам, завдячують знання української мови Др-ові Бойковичові, що навчив їх, коли був їхнім учителем. Михайло був довший час членом Дирекції Інституту ім. М. Грушевського.

Також треба відмітити, що такі одиниці, як Іван Ґерелюк, з Мирнам, Алта., багато помогли нашим питомцям. Він був секретарем шкіл коло Мирнам і все старався дати можливість нашим студентам учителювати підчас літа, щоб заробити грошей на дальші студії.

Михайло одружився 1932 року з Лідею Залізняк, дочкою загальновідомого народного працівника і довголітнього члена Укр. Інституту ім. М. Грушевського. В них є дві донечки, Елеонора і Арлін. Старша ходить до Саскачеванського Університету, а молодша докінчує вищу школу.

Коли згадуємо перші початки національно-культурного та релігійного відродження в Едмонтоні та взагалі в Алберті, то мусимо дати признання українським студентам Укр. Інституту ім. М. Грушевського, бо в цьому вони гідно відзначилися. Ми зауважуємо, що ще в 1921 р., українські студенти за ініціятивою Михайла Бойковича зорганізували Укр. Православний "Гокей Клюб" і змагалися з іншими церковними дружинами. Можливо це дивне сьогодні, але здається, що це була перша спроба в Едмонтоні, де виринула ідея Укр. Православної Церкви в серцях молоді, а допомогою таких громадян, як Пронюк, Челядин, Михайлишин, Батюк та інших, вона розвинулася, скріпилася і дала багаті плоди.

Перший ряд — А. С. Гнатишин, Сопчишин, Мих. Бойкович, П. Гевко.
Другий ряд — Н. Гнатишин, Мих. Мельничук, Фавст Ґовда.

ІВАН ГУЦУЛЯК, Б.А. Б.Ед.

Іван, син Василя і Марії Гуцуляк, народився 1908 року, в околиці Шандро, Алберта. Його родичі прибули до Канади з села Борівці, Буковина, спочатку нашого піонерського руху до Канади. Як усі діти фармерських родин, його початкова школа була Шандро, де він скінчив 9-ту клясу.

1926-го року він прибув до Едмонтону, щоб скінчити вищу школу. Тут він зжився з Українським Інститутом ім. М. Грушевського, де перебував до 1933 року. Підчас свого побуту в Інституті, він завжди належав до Студентського Кружка ім. А. Коцька, був редактором "Бурсацького Голосу", викладав українську мову й історію. Підчас свого побуту, Іван був членом церковного хору. Хоча він був занятий всякою працею, він не переочив нагоди навчитися українських народніх танків від П. А. Пігуляка, П. Ткачука і Василя Авраменка.

Іван одержав ступінь Б.А. на весні 1933 року і записався на один рік до учительського семінара в Кемровз, Алта. Після одержання учительського свідоцтва, він ще ходив до Університету і осягнув ступінь Б.Ед.

Своє самітне життя він перериває і одружується з питомкою Розалією, дочкою Теодора Лакусти з околиці Заваля. Вони ведуть своє подружнє життя зразково для добра свого народу.

Іван учителював у Вілінґдон у вищій школі два роки, два роки в школі Чернівці, один рік у школі Згода, а від 1940 року дотепер в околиці Андру. Він був директором цієї школи шість років, а тепер він є заступником директора.

Від часу учителювання, він був постійним членом Української Православної Церкви в Вілінґдон і Андру. Він брав живу участь в її розвою та організаційному життю, не оминавши рівночасно соборів та всіх головних З'їздів Союзу Українців Самостійників. На цей рік він був вибраний Головою Української Православної Громади в Андру.

Крім своїх учительських обовязків, Іван все находить часу викладати українську мову в своїх школах і вивчив яких 500 учнів українських танків.

Коли запитати Івана про його влюблену розривку, то певно він відповість, що українські танки, представлення або спів. Він дійсно ідейний працівник, що не жаліє часу, труду і піклування вести таку корисну роботу.

Це взірцевий приклад питомця Інституту, який не втікає від обовязків але йде їм назустріч. Загальні Народні З'їзди все вітають його, як свого постійного секретаря. Доля Інституту йому близька, як кожному дійсному членові.

Щасти Боже йому ще провести благородне та плідне життя на культурно-народнім полі.

П-ВО. М. Д. ШЕМЕЛЮКИ

Михайло Шемелюк — це один з того малого числа українців у Канаді, що виключно своїми власними силами осягнули поважного ступення у науці і зайняли видне становище у громадськім життю.

Родина Шемелюків приїхала до Канади з села Волковець, повіт Борщів, Галичина. Вони осілися на фармі в околиці Етельберт, Ман., у 1912 р. Початки на фармі були тяжкі для цілої родини, а тим більше для Михайла, що був найстаршим із хлопців, бо треба було робити за дорослого, тоді, як йому минало чотирнадцять років.

Він завжди мав охоту ходити до школи й опанувати англійську мову. На жаль, він не міг ходити регулярно до школи, тому що мусів працювати фізично і дійшов тільки до третьої читанки. Це був початок і кінець його науки на той час. Більше не було змоги на дальшу науку.

Впродовж наступних кількох років він працював удома і між чужинцями, де він скорим темпом учився англійської мови. Бувши між чужинцями, він відчував брак шкільного знання і тоді сформував пляни на дальше, щоб здобути шкільного знання. Складати пляни легше, ніж їх виконати. Він тоді заробляв $20.00 місячно із такої мізерної платні було трудно відложити грошей на науку.

Не було кому заохотити його до школи, а навпаки виставлялося, що, мовляв, твої товариші женяться, беруть фарми і т. п. Всякі такі привабления полишити свої пляни не вдалися і ми бачимо його вже в грудні, 1918 року, як студента на першім році в Рільничій Школі, в Вінніпеґу.

Він зробив цей головний крок хоча був свідомий труднощів, тому що не мав доброго підготовання до студій. Однак, завзяття та віра в Бога і самого себе перемогли, і він перейшов свої іспити успішно після двох семестрів у тій школі. Опісля він вступає до "Вищої Школи" в Вінніпеґу і там перейшов іспити з таким успіхом, що вже в вересні, 1921 року, за дозволом Департменту Освіти ми бачимо його на посаді учителя в околиці "Келд," недалеко від Давфін.

В наступних роках уся його праця була скерована на осягнення дальшої освіти. По скінченню Вищої Школи в Вінніпеґу та учительського семінара в Давфин і Саскатуні, він починає учителювати в Саскачевані. Щоб досягнути своєї цілі, він учителював уліті по околицях, а взимі ходив до університету. Ця праця і витривалість увінчалися успіхом 1929 року, коли він одержав ступінь Б.Сс.

Це його також ще не задоволило і він дальше плянував продовжувати науку. Але фінансова кріза 1930 року заставила його покинути свої пляни на неозначений час. Михайло переїзджає на стале перебування до Алберти, де він почав свою карієру, як учитель. Його назначили директором "Вищої Школи" в Спеден, Дервент і Гері Гіл, де він був аж до 1941 року. Він повертає назад до Університету в Едмонтоні і окінчує Рільничий Факультет, 1943 року. Його прийняли на посаду аґронома і він осівся в Смокі Лейк. Там він проживає досьогодні.

На посаді аґронома він перебув поверх сім років і за той час багато поміг старшим і молодшим фармерам. Підчас його побуту там, багато хлопців і дівчат виграли нагороди в рільничім поступі. Два члени організацій молоді — Павловський із Спеден та Болтон з Ейбій виграли першу нагороду на світових виставах у Торонто і Чікаґо.

Від 1951 року він управляє своїм власним заведенням чищення насіння, і таким чином він є першим українцем у Канаді в цім підприємстві.

Через цілий час своїх студентських років та учителювання, він завжди брав живу участь на всяких громадських підприємствах; як напр.: концерти, представлення, відчити, збори та все, що входило в обсяг народно-культурної праці. Він не тільки сам працював, але заохочував і інших до праці. Для дітвори ніколи не жалів часу, але вимагав від них, щоб училися української мови, українських танків і пісень. Він виконував це поза годинами і безплатно. Свою любов до такої праці він завдячує тим ідеалам, що він здобув в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні та Укр. Інституті ім. М. Грушевського в Едмонтоні. Він став членом обох інститутів і ніколи не пропускав їхніх з'їздів.

Учителюючи в Спеден, він одружився з Анастазією Стельмащук, дочкою п-ва Й. Стельмащука, родом з села Яструбичі, повіт Сокаль, Галичина. Є в них четверо дітей: Євген, Денис, Мирослава і Маріянна. П-ні Шемелюк також активна членка жіночого товариства. Довший час вона була членкою заряду і головою товариства, вчила дітей в Українській Школі, а тепер провадить Церковним Хором при Укр. Православній Церкві в Смокі Лейк та світським хором при У. Н. Домі. Тепер, крім учителювання, вона також є провінціяльною репрезентанкою С.У.К.

Своєю скромною працею вони обоє багато спричинилися до поширення доброго імени обох інститутів та розбудови Укр. Православної Церкви. Живучи у Смокі Лейк довший час, Михайло був у заряді управи церковної громади, а тепер є головою Укр. Народного Дому.

Це коротенький огляд життя одного з наших членів і бувших питомців, що помимо всяких труднощів осягнули свою ціль: Він не жалував часу, труду і грошей, щоб поширити ідею свідомости між народом, яку ми так високо цінимо. Нашим теперішнім питомцям нехай він послужить за приклад.

Жінки ніколи не хочуть скидати в кіні капелюхів, дарма, що ними закривають іншим екран. Один кінотеатр знайшов на це раду. Перед кожним фільмом висвітлено таке оголошення: "Дирекція кінотеатру хоче заощадити труд жінкам старшого віку. Вони можуть лишати капелюхи на головах!" З того часу кожна жінка знімала капелюх.

Одна американка, захоплена письменником Шовом, написала в листі до нього:

— Ви найінтеліґентніший чоловік на світі, а я найкраща жінка. Коли б ми одружилися, то наш син був би вершком досконалости.

— На жаль, я боюся, — відповів Шов, — що наш син одідичив би мою красу, а вашу інтеліґентність.

ДР. ІВАН і П-НІ ЕМА ВЕРХОМИН

Др. Іван Верхомин народився 17-го березня, 1900 року, в селі Маковисько, над Сяном, Ярославського повіту в Галичині. Батьків своїх, він майже не памятав, бо зарані померли й лишили його і сестру Марію, круглими сиротами, коли вони обоє були ще малими. Опікувалася ними їх бабуся Марія і дідусь Григорій Убогий — це були батьки померлої їх мами. Малий Івасик, як і його сестра Марія, не зазнали ні маминих, ні батьківських пестощів — виростали сиротами.

Дитячі роки малий Івась провів в родинному селі Маковисько, неодноразово милуючись з чудових краєвидів тієї місцевости, або купаючись в прозоро-голубому Сяніві, а все це назавжди лишило йому найкращі спогади з його дитячих років. Там же він започаткував і свою освіту — ходив до народньої школи в м. Ярослав, де колись вчився Великий Гетьман України Богдан Хмельницький.

Ще з хлопячих років у Івасика була розвинена гостра спостережливість, а тому він зарані почав цікавитися своїм оточенням, до всього пильно приглядався й прислухався, і добре розумів, ті несправедливі відносини, які панували на той час в Галичині, ту убогість селянства й національну пригнобленість українського народу. А це все, в свою чергу, витворювало в хлопця певну впертість, на досягнення наміченої ним цілі. Хоча рідний край він лишив дванадцяти річним хлопцем, але національно-політичні обставини тих часів глибоко лишилися в його свідомости.

До Канади прибув Івась з дідусем, бабусею й сестрою Марією — 21-го жовтня, 1912 р. до його стрия Григорія Шевчишина, який був одружений з Анною Убогою — рідною сестрою покійної мами. На початку вони поселилися в Канорі, Саскачеван, де учителював Григорій Шевчишин, який власне й допоміг їм всім дістатися до Канади. В скорому часі, тієїж таки осени, Григорія Шевчишина було переведено на працю учителя в Ледук, Алберта, куди і переїхали всі решта на більш сталу посілість.

Саме того року була затяжна тепла і суха осінь і справила на Івасика прекрасне враження й з цього часу для нього осінь в Канаді є найкращою частиною року. Наші фармері на той час ще не були такі за-

можні, як тепер, однак тоді канадійсько-фармерські обставини значно були кращі і їх не можна було дорівнювати до убогих обставин, що були в старому краю. Великі й розлогі фармерські простори, безмежні поля, ліси, сіножаті — захоплюючо ділали на спостережливого Івася. Тут він побачив багато нового в фармерстві, чого звичайно не міг бачити в убогих селянських господарствах в рідному краю під польським чоботом. Він тоді вже прекрасно розумів майбутність цього краю, а це все витворювало велику любов до нової батьківщини — Канади, яка невгасає у нього й тепер.

До школи почав він ходити в Ледук, а опісля перенісся до Веґревил, де в 1918 р. скінчив десяту клясу. Опісля навчався в Едмонтоні. В 1920 р. він вступив до Албертійського Університету на медичний відділ, який закінчив в 1927 р. В 1921-1922 учбовому році, мав один рік перерви в університеті й в цей час учителював в українських околицях на Смокі Лейк, опісля в Ту Гилс і в інших околицях.

Як підчас навчання в Гайскул, так і за університетських років, він брав активну участь в праці різних студентських гуртків при Інституті ім. М. Грушевського (тепер Укр. Інституту св. Івана).

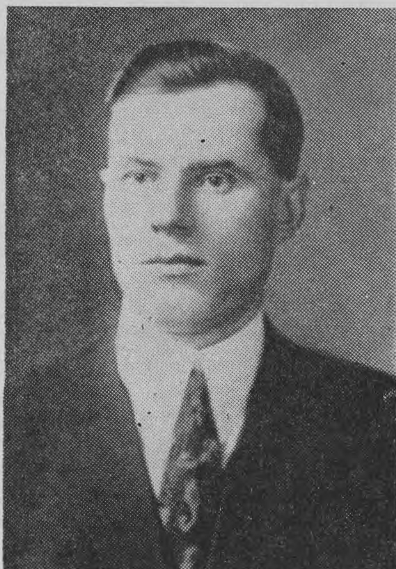
Лікарську практику відбував протягом одного року в Едмонтоні, на початку в Дженерал Шпиталі, а опісля в Університетському, а вкінці 1927 року відкрив власну лікарську канцелярію, яку на початку провадив сам, а після в 1944 році приняв до спілки Д-ра Н. Д. Голубіцького і цю канцелярію вони мають і по цей час.

В громадському житті Д-р І. Верхомин завжди брав живу участь, чи коли учителював, чи коли перебував в університеті, чи після скінчення його. Він декілька років належав до складу дирекції Інституту, а в 1935 р. був її головою. Не одноразово належав до проводу Едмонтонського відділу ТУС, а також Пров. Екзекнтиви СУС. Завжди брав активну участь в церковно-релігійному життю. Починаючи від 1948 р. й до 1950 р., цеб-то три роки підряд був головою церковного заряду Укр. Православної Громади св. Івана в Едмонтоні, і власне за час його головування було розпочато будову Катедри св. Івана в Едмонтоні. В 1951 р. на Соборі У. Г. П. Церкви в Канаді його обрано членом консисторії й на цьому становищі він є й посьогодні. Вже довший час він належить до Канадієн Мен'с Клаб, а також є членом різних медичних товариств в Едмонтоні й неодноразово належав до екзекутив цих товариств.

Д-р Іван Верхомин одружився в 1929 році з Емою Нєвчас. Пані Ема Верхомин була і є активна на громадській праці. Неодноразово була членкою Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади. Одного року була писаркою Централі С.У.К., а за останні десять років активно працює при відділі Музею в Едмонтоні, крім цього вже понад чотири роки є референткою Мистецтва і Культури. Також багато часу присвячує вона праці в зарядах Рідної Школи і завжди бере активну участь в різних громадських справах. Одного року перед цим була і головою Жіночого Товариства в Едмонтоні. А до всього цього, вона є в екзекутиві "Гом енд Скул", місто головою "Вікторіян Ордер оф Норсис" та в Едмонтонській екзекутиві "Ґирл Ґайдс." А найголовніше, вона є примірною мамою і господинею в родині.

Панство Верхомин мають пятеро дітей, чотири сини і одну донечку. Старший син Орест є уже одружений. Як д-р Іван Верхомин так і його дружина, обоє є працьовиті й жертвенні, складають грошові жертви на Українську Православну Церкву, Інститут св. Івана, на Колеґію св. Андрея й на всі інші загально українські цілі в Канаді. Вони обоє є широко знані, не лише серед Едмонтонців чи близьких його околиць, а і в далеких околицях цілої Канади.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дирекція, управа, члени і питомці Інституту св. Івана з великим сумом прийняли вістку про несподівану смерть д-ра Амвросія Т. Кібзея в Дітройті, ЗДА. Невблагана смерть вирвала його з рядів передових українських діячів не тільки в ЗДА, але й у Канаді, де він уперше почав свою визначну громадську діяльність. З його іменем звязаний початок історії нашого Інституту, бо він у великій мірі спричинився до заснування Інституту ім. М. Грушевського в Едмонтоні, ввійшов до його заряду і був першим його управителем.

Річники "Українського Голосу" та протоколи бувшого Українського Греко-Православного Братства виявляють, що між 30 підписами Народного Комітету, що скликав "Довірочні Збори" в справі відродження Української Православної Церкви в Канаді 1918 р., находиться й підпис д-ра Кібзея. Також тоді він виявляв велику активність у студентських кругах в Едмонтоні та Саскатуні.

Покійний народився 20-го грудня, 1888 року, в селі Мишкові, Заліщицького повіту, в Західній Україні. Він приїхав до Канади молодим юнаком 1905-го року, де зростав і закінчив школи. Якийсь час він учителював у провінції Саскачеван, а в 1917-ім році почав студіювати медицину в Албертійськім Університеті в Едмонтоні, опісля в МекҐил Університеті в Монтреалі і скінчив студії 1922 р., одержавши докторат в медицині. Переїхавши до ЗДА, пок. др. А. Т. Кібзей упродовж двох років практикував у пітсбурських шпиталях, а в 1924 р. поселився в Дітройті і там відкрив свою власну лікарську практику. В 1929 р. він виїхав до Европи і 6 місяців практикував гінекологію у віденських лікарнях. Повернувшись до Дітройту, Покійний продовжував свою лікарську практику аж до 1945 р., коли записався на курс психіятрії в Мишиґенському Університеті, після чого перейшов на працю в шпиталі Су Сейнт Мері, Миш., а опісля й аж до смерти в шпиталі в Понтіяк, Миш.

Вже від молодих літ сл. п. др. Кібзей брав активну участь у громадському житті, як ми спімнули на початку цієї статті, а переїхавши до ЗДА, він не покидав громадської праці в різних ділянках українського громадського життя. Він був обраний 18 років тому членом Головної Контрольної Комісії Українського Народного Союзу і виконував цю почесну функцію аж до своєї смерти. В половині березня цього року, ще повний сили, він брав участь у передконвенційній контролі майна і діловодства УНСоюзу.

Сл. п. др. А. Т. Кібзей відомий також із своїх публіцистичних праць, друкованих українською і англійською мовами, зокрема медичних розвідок. У 1929 р., відвідавши Україну, він написав у дітройській "Фрі Прес" довшу статтю про Київ. В 1945 р. він видав медичну книжку "Український лікар", друге видання якої саме закінчується друкувати в друкарні "Свобода". Сл. п. др. Кібзей був також членом Товариства Українських Лікарів в Америці та живо цікавився його розвитком і працею.

Зо смертю цього визначного діяча і науковця, що наспіла на самий Великдень, 25-го квітня, ц. р., українське громадянство Канади і ЗДА

понесло велику втрату. Покійний полишив дружину Анну, дочку Івонну, братів Петра і Павла в Канаді та сестер Калину Остафиків і Анну Перчезен, теж у Канаді. Смерть д-ра А. Т. Кібзея наступила після одно-тижневої недуги на "юремік пойзонінґ".

УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВЕЦЬ НА СЛУЖБІ КАНАДИ

Між українськими науковцями, що прибули до Канади після останньої світової війни, визначне місце займає проф. Є. Вертипорох, голова Канадійського Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка.

Проф. Вертипорох народився в Галичині 17-го квітня, 1898 р., в учительській сім'ї. Після закінчення львівської ґімназії, в 1916 р., він відбув військовий вишкіл в австрійській армії і вступив, у чині четаря, до Української Галицької Армії, взявши опісля участь у завзятих боях за волю України. Він був учасником походу на Київ 1919 р., пережив усі страхіття епідемії плямистого тифу і ділив долю українського вояка в таборах полонених.

Проф. Вертипорох скінчив Високу Політехнічну Школу (університет) у Данціґу і одержав диплом інженера-хеміка 1926 р. Відтоді починається його визначна наукова діяльність приватного і наукового асистента передових професорів вищенаведеної Високої Школи в Данціґу. У 1929 р. він склав з відзначенням свій докторський іспит на підставі дисертації "Про діяння хлориду алюмінію на бензотрихлорид." Під час свого побуту в Данціґу він виготовив 16 наукових праць, що появилися в німецьких фахових журналах.

Побіч посиленої наукової праці, проф. Вертипорох укладав всю свою душу в організування української колонії в Данціґу. Він був основоположником і кількалітнім головою студ. тов. "Смолоскип", а в рр. 1932-34 головою Української Громади. Коли нац.-соц. уряд Німеччини захопив Данціґ 1934 р., він мусів покинути те місто, тому що чужинців усували з професорських місць.

Визначні науково-дослідні праці проф. Вертипороха принесли йому славу в науковому світі. Їхніх назв не будемо наводити на цьому місці, з уваги на технічну термінологію, що не дасть точного образця нашому пересічному читачеві. Одначе, вони спричинилися до обрання його дійсним членом НТШ, Природничо-Математично-Лікарської Секції, 1934 р.

Проф. Вертипорох працював опісля в очиснім заводі нафти (рафінерії) в Станиславові, а під кінець 1934 р. був заіменований приватним асистентом директора відділу технології нафти при Високій Політехнічній Школі у Львові. Між рр. 1935 і 1941 він працював у великій фірмі Клявса в Варшаві, де зорганізував науково-дослідну лябораторію і відділ інсуліну, де виробляли інсулін на фабричну скалю за його власними приписами. Опісля він був керівником хемічного ґаленового відділу і виробу таблеток і капсуль. Тоді він знову опублікував сім визначних наукових праць, зокрема про гормони і вітаміни. Багато його праць, як напр. про жіночий гормон в екстрактах різних зел, пропало, на жаль, в часі воєнних дій.

В рр. 1941-42, проф. Вертипорох був керівником продукції хемічно-фармацевтичної фабрики "Матуля" і фабрики етеричних олійків і есенцій "Мафоль" у Кракові. В 1942 р. його покликали на катедру хемії в нововідкритому Державному Медичному Інституті у Львові. Там він сповняв функцію декана фармації і був дорадником багатьох великих хемічних лябораторій та споживчих фабрик Центросоюзу.

Він виїхав зо Львова 1944 р., в наслідок большевицького наступу, і працював

опісля в віденських хемічних ляբораторіях. По закінченні війни його покликали до Мюнхену на катедру професора хемії і фармацевтичної хемії в медичному факультеті УНРРА-Університету. Там він видав, між іншими, свій підручник органічної хемії (310 сторін). Проф. Вертипорох зорганізував нову хемічну лябораторію на 72 місця при Українськім Технічно-Господарськім Інституті в Мюнхені, для студентів фармації і хемічно-технологічного факультету УТГІ. Ця лябораторія скоро розвинулася в окремий фармацевтичний факультет і тоді призначили проф. Вертипороха деканом цього факультету. Цю високу функцію він сповняв аж до свого виїзду до Канади 1948 р.

Проф. Є. Вертипорох, наш визначний науковець і громадський діяч, живе з сім'єю в Торонті і працює в своїй спеціяльності, як хемік-дослідник, в Шутлеворт Кемікал Ко. Він займається практичним застосуванням нових препаратів. Його широкий досвід у цій ділянці та завзята працьовитість принесли йому успіхи й високе признання в науковому світі.

В Канаді йому вже офіціяльно признали, що він допоміг поліпшити деякі старші хемічні продукти й витворили нові корисні хемікалії. Він підтримує звязок із канадійськими науковцями-хеміками і є членом Канадійського Хемічного Інституту.

Годиться відмітити, що сім'я професора також цілком посвячена хемії. Його шановна дружина, — Іванка з Хромовських, — також інженер-хемік, а старша дочка Христина кінчить студії фармації в Торонтонському Університеті. Не відомо тільки, що буде студіювати молодша донечка Божена, що вчиться в середній школі.

В особі проф. Вертипороха ми бачимо світлий приклад людини-науковця, що вкладає невсипущу працю в свою професію, але рівночасно він виступає також і як надзвичайно здібний і працьовитий організатор українського наукового світу, що зокрема находить свій вияв у його діяльності в НТШ. Він вірить, що Канад. Відділ Наукового Товариства ім. Шевченка має добрі вигляди розвинутися на поважний осередок української науки.

Проф. Д-р Є. Вертипорох

80-ЛІТТЯ НТШ

Ідея заснування Товариства зродилась в тім важкім періоді історії України, коли царська Росія всіми способами хотіла здавити не лише змагання українського народу до окремішности, але також намагалась спинити політично-культурний ріст народу, видаючи повну заборону друкувати книжки й часописи в українській мові. Цей курс російської політики найкраще унаявнює відомий указ міністра внутрішніх справ Валуєва (1863 р.) про українську мову, що — мовляв, — "нікакого украінского языка нє было, нєт і быть нє может."

На Східній Україні було тоді справді багато установ, що займались розробкою реґіональних проблем, звязаних з територією, але всі вони мали характер російських установ, а не національних українських, хоч у них працювало багато українських учених, що зробили чимало для українознавства.

Тоді то, з ініціятиви уродженців східніх і центральних земель України, а саме письменника О. Кониського, поміщиці Єлисавети Милорадовичевої з роду Скоропадських та групи свідомих галичан, приступлено до заснування поза межами царської імперії Товариство, яке поставило собі завдання — досліджувати і вивчати народню словесність українського народу та розвивати українознавчі дисципліни.

Дійсними засновниками фонду, що оформився як "Товариство ім. Шевченка", були, крім згаданих ініціяторів, Дм. Пильчиків — кол. Ки-

рило-Методіївський братчик, о. Ст. Качала — посол до Галицького Сойму, і Михайло Жученко.

Згадані жертводавці, плюс 32 львовяни, зібрали суму 18,056 австр. корон ($3,600.00) та уможливили тим самим розпочати працю в Товаристві.

Статут склали Пильчиків і Драгоманів, але, зважаючи на формальну сторону, статут могли підписати лише українці — австрійські громадяни. Статут затвердило Галицьке Намісництво 11-го грудня, 1873 р., а перші загальні збори Товариства відбулись 4-го червня, 1874 р. у Львові. Зі складених пожертв закуплено у Відні українську друкарню, що стала базою праці для Товариства. Першим головою Товариства обрано д-ра Корнила Сушкевича, видавця першого повного Шевченкового "Кобзаря" (1867 р.); він проводив Товариством упродовж 11 років.

Як бачимо, Товариство мало виразно соборницький характер вже на початку його заснування. Цей факт став основою дотепер зобовязуючої традиції, якій Товариство осталось вірним і посьогодні.

Незвичайно важливою працею була розвідка проф. львівського університету Омеляна Огоновського, члена Товариства, який науковою методою доказав самостійність української мови, а зокрема її окремішність від російської і польської, бо московські і польські мовознавці твердили, що українська мова це лише діялект російської, згл. польської мови.

Виданням цього самого автора вийшла в рр. 1889-1894 в 6-ох томах перша Історія руської (української) літератури, в якій проф. Огоновський доказав самостійність української літератури і письменство княжої доби включив до нашої літератури.

Крім друкарні, другим важливим завданням Товариства було заснування власного видавництва, тому що в 1876 р. російський уряд в т. зв. "Ємському Указі" заборонив зовсім друкувати українські книжки в російській імперії, а також привозити їх з-за кордону. Товариство ім. Шевченка видавало тоді літературно-наукові журнали "Правду", "Зорю" (1885-1887), що опісля виходила під назвою "Літературно-Науковий Вісник" (1898-1905).

Останні роки XIX сторіччя (80-ті роки) зазначились пожвавленням українського національного й громадського життя на Східніх і Центральних Землях і в Галичині та виразно вказували на конечність створення сильного наукового центру поза межами царської російської імперії. О. Кониський вмістив у лютневому числі "Правди" з 1889 р. статтю, де з'ясував потребу зміни Товариства ім. Шевченка на Наукове Товариство ім. Шевченка, щоб воно стало засновником майбутньої Української Академії Наук.

Галицьке Намісництво затвердило новий статут 16 листопада, 1892 р. і від тоді сповняло Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові ролю Української Академії Наук, хоч через спротив поляків австрійська влада де юре, з політичних мотивів не хотіла затвердити НТШ на Академію Наук.

В новому сатуті Товариства виложено головні завдання НТШ, підкреслюючи конечність розвивати ділянки українознавства, а також студіювати науки: філософічні, політичні, економічні, правничі, природничі, медичні та математику. Постановлено відбувати наукові з'їзди, відчити, рішено видавати наукові записки Товариства ім. Шевченка, а також вартісні наукові праці; нарешті постановлено збирати матеріяли для бібліотеки та музею.

Товариство поділено на наступні Секції: Філологічну, Історично-Філософічну і Математично-Природничо-Лікарську. Для деяких спеціяльних наукових справ могли бути обрані окремі Комісії.

Впорядковано тоді теж справу членства. Дійсним членом міг стати науковець з відповідним стажем, цебто з працями з його ділянки, видрукованими в наукових журналах. Дійсних членів могла іменувати Секція,

а затверджував Головний Виділ. Звичайними членами були кандидати на дійсних членів, що працювали звичайно по різних Комісіях, або громадяни, вибрані Головним Виділом. З часом іменовано за визначні заслуги **почесних** членів, а також впроваджено членів-прихильників НТШ.

Найважнішим виявом праці Товариства була його широка й жива видавнича діяльність. В рр. 1873-91 видано **20** томів, у 1892-1913 — **802,** в 1913-39 — **350,** разом **1,172 томи.** За часів Грушевського видано около 80 томів річно, що може сміло рівнятись продукції державного ВУАН за часів українізації.

НТШ стояло в книгообміні з найважнішими бібліотеками в світі, тому згадані його праці находяться скрізь по цілому світі, нпр. в Ню Йорській "Паблик Лайбрері" є майже повний комплет Записок НТШ. В той спосіб Товариство стало широко відомим у світі, як найважніша українська наукова установа.

Другою важливою ділянкою діяльности Товариства була його бібліотека, архіви і музей. Перед другою світовою війною в 1939 р. бібліотека НТШ нараховувала понад 300,000 чисел і була найбільшою українознавчою бібліотекою на світі. Дякуючи пожертвам і записам розрослись культурно-історичний та природничий музеї НТШ. В 1937 р. відкрито Музей Українського Війська, дякуючи стараннням комбатантів Української Галицької Армії (УГА).

Важним теж був почин видавання науково-літературних журналів, для чого створено окрему Спілку. Книгарня НТШ видала багато творів української і світової літератури, а в друкарні НТШ видруковано понад 1,000 цінних книжок.

Через своїх дійсних членів, що були професорами Унівеситету, НТШ дбало про доріст, втягаючи абсольвентів університету до праці в поодиноких Комісіях. Багато уваги присвячено забезпеченню студентства і НТШ стало співфундатором і куратором "Академічного Дому" у Львові.

Треба підкреслити теж, що дуже багато заходів зроблено для заснування самостійного українського університету у Львові, який австрійська влада обіцяла відкрити в 1916 р., але війна і розпад Австрії унеможливили здійснення цих плянів. Після окупації Галичини, польська університетська влада не приймала українців на студії (рр. 1920 і пізніші). Тоді то члени НТШ зорганізували в рр. 1920-1925 Український Таємний Університет і Політехніку у Львові, які стояли на високому науковому рівні.

Цей короткий огляд унагляднює важливість ролі Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові, яку воно відограло для української справи та української науки, що найкраще зрозуміли наші історичні вороги. Царська російська влада, після зайняття Львова в 1914 р., заборонила всяку діяльність Товариства і розграбила все майно.

Наступна польська окупація Галичини від 1918 р. ставилась до НТШ крайно вороже. Головно лютувала поліція за те, що НТШ підтримувало матеріяльно й морально Тайні Українські Високі Школи. Однак це все не перервало праці НТШ, а навпаки, започаткувало навіть нові видання, історичний місячник "Стара Україна", українознавчий місячник "Сьогочасне й Минуле", а також появилась тритомова "Українська Загальна Енциклопедія", Атляс України, Географія України іт т п. Це пожвавлення видавничої діяльности НТШ було важне тому, що большевики ліквідували в 1934 р. самостійність Української Академії Наук у Києві, перетворивши її в большевицьку установу, якою вона є й дотепер.

На цьому місці варто спинитися коротенько на відносинах НТШ до Української Академії Наук у Києві та різних наукових установ Совєтської України. Як відомо, гетьман Скоропадський затвердив статут Української Академії Наук (УАН) у Києві в 1918 р. Після приходу большевиків, довгий час ВУАН була під впливом українських діячів і тоді її відносини і спів-

праця з НТШ були якнайкращі. Згадати хочби унормування українського правопису, що був затверджений в 1928-1929 рр. і ВУАН і НТШ. Однак від 1935 року, большевики, розуміючи колосальне значення цього єдиного правопису, визнали його "націоналістичним" і заборонили його вживати.

З розгромом ВУАН 1930-33 рр. і перетворенням її на Академію Наук УССР з большевицьким духом, НТШ довелось стати єдиним вільним репрезентантом справжньої української науки, бо всі українські наукові установи УССР, по суті речі, стали большевицькими і перестали бути українськими.

А тепер повернімся дальше до історії НТШ. Після захоплення Львова большевиками в 1939 р., большевицька влада розвязала НТШ, перетворивши його у Філію Академії Наук УССР, наставляючи свого партійного директора. Окупація Західньої України гітлерівськими німцями (1941 р.) не дозволила НТШ відновити свою діяльність, тим більше, що німці настановили свого комісара для збереження майна для окупантів. Однак НТШ існувало **фактично** далі в підземеллях, відбуваючи засідання по Секціях і Комісіях.

Так бачимо, отже, дивну однозгідність усіх, без вийнятку, окупантів (царська Росія, Польща, большевицька Росія, гітлерівська Німеччина) по відношенні до української науки, репрезентованої НТШ. Це є якраз доказом далекосяглости ролі науки у визвольній боротьбі українського народу.

Свідомість великої ролі НТШ в минулому й почуття відповідальности в майбутньому, привело дійсних членів НТШ, що враз з головою опинились на скитальщині, до відновлення діяльности Товариства в березні, 1947 р. в Мюнхені, в Німеччині.

Не зважаючи на важчі фінансові умови на скитальщині, Товариство наладнало видавничу діяльність. Головно треба відмітити видання "Енциклопедії Українознавства", над котрою працювало майже два роки понад дві сотні відомих українських науковців. Якраз недавно вийшла перша частина І. ЕУ. в 3 томах. Енциклопедія Українознавства може заступити під цю пору низку необхідних підручників українознавства і повинна знаходитись в кожнім українськім товаристві і в кожній українській родині.

Зараз підготовляється ІІ-га гаслова частина Е.У. до друку, а також вийде заходом Українського Народного Союзу в Джерзі Сити (США) переклад Е.У., пристосований для англомовного світу, щоби правильно його інформувати про українські справи, тому що англійські і американські енциклопедії часто фальшиво і тенденційно інформують читачів про Україну і її визвольні змагання, послуговуючись **псевдонауковими** інформаціями російських, ворожих нам, учених.

Рівночасно НТШ опрацювало різні праці, як нпр. "Україна під совєтами" (виходить якраз накладом і коштом УНСоюзу), "Етнографічна карта Галичини" (вже вийшла накладом і коштами Об'єднання б. Вояків І. Української Дивізії в Англії). Опрацьовано многі інші праці, що ще ждуть на фонди, щоб можна було їх видати друком.

Коли в році 1948 започатковано масову еміграцію скитальців з Европи за море, тоді цього року і в наступніх літах чимраз більше дійсних членів НТШ переїхало до США, Канади, Анґентіни, Австралії.

В 1953 р. розселення 112 дійсних членів НТШ представлялося так:

в США	62	(55.3%)
в Европі	30	(26.8%)
в Канаді	14	(12.3%)
в Австралії	3	(2.6%)
в Арґентіні	2	(1.8%)
- - - - - - -	1	(1.2%)

Крім них, є ще 12 чужинців дійсних членів.

Від початку існування Товариство мало:

Секція Істор.-Філос.	разом 120 членів,	померло 45,	пропало 30,	є: 45
Секція Філологічна	" 123 "	" 58,	" 29,	є: 36
Секція Мат.-прир.-лік	" 138 "	" 43,	" 52,	є: 43
Разом:	381 членів,	померло 146,	пропало 111,	є: **124**

з чого 112 українців, 12 чужинців.

Звичайних членів було:

В р. 1939: 63, а в 1953: 212, з цього в США 89, Канаді 75, Европі 4, Австралії 8, розпорошених 36.

З хвилиною посиленої еміграції в заморські країни, Товариство, йдучи назустріч бажанню членів і виконуючи постанови статуту, організувало Відділи НТШ в заморських краях. Насамперед постав Американський, опісля Канадійський, Австралійський, і нарешті Европейський. Існуюче в Голляндії представництво, що його очолював проф. о. д-р Лаба, перестало діяти по виїзді членів з Голляндії.

Не зважаючи на ті всі переміни, Централя Товариства НТШ, що є зараз в Сарселі біля Парижа у Франції, і поодинокі Відділи Товариства працювали, пристосовуючи свою працю до обставин у країнах нового поселення, і по своїй змозі, подаючи здобутки української науки до відома широкого загалу, як теж правдиву інформацію про українські справи для чужинців.

Як згадано, перебудова Товариства НТШ пішла, зумовлена розпорошенням членства, по тій лінії, що основано в нових країнах поселення чотири автономні Відділи, які будуть оформлені, відповідно до правних умовин країни, в окремі правні одиниці. В США це вже давно переведено. Ті окремі Товариства НТШ — в США, НТШ — в Канаді, і т. д., будуть повязані з собою в одну цілість через приналежність до Головної Ради Товариства НТШ, що буде керувати науковою діяльністю, а тісний звязок буде запевнений через спільність членства поодиноких Секцій. Саме тепер відбувається підготовка до перебудови НТШ в цій формі, що однак фактично не вплине на важливі завдання НТШ, а саме — ширення правди про Україну серед чужинецького світу і формування відповідної опінії серед чужинецьких наукових і політичних кіл для української справи.

Осідок Централі НТШ находиться зараз у місцевості Сарсель біля Парижа, у Франції. Дім для Централі купив Архиєпископ Кир Іван Бучко і віддав для користування НТШ. Крім канцелярій НТШ, є там Централя КоДУС, Інститут Заочного Навчання УВУ і помешкання для осіб, звязаних з цими інституціями.

Тепер обговоримо діяльність новопосталих Відділів НТШ.

I. Американський Відділ НТШ

Найскорше постав Американський Відділ, а саме 29 жовтня 1947 р. Виділ подбав про зачартерування Товариства, як Наукового Товариства ім. Шевченка, Інк., і дістав дня 4 березня 1948 року чартер Корпорації на основі американського права про товариства. Головою є проф. д-р С. Смаль-Стоцький, секретарем доц. д-р Ю. Label Фединський. Зараз НТШ в США гуртує 64 дійсних, 69 звичайних і 10 членів прихильників.

Після зорганізування Товариства, його праця була подумана спершу для **популяризації** Товариства при помочі Академічних Вечорів. У другому періоді Виділ приступив до організації **наукових** доповідей, та покликав до життя різні Комісії.

Третьою формою наукової діяльности була Наукова Конференція в грудні 1953 р., присвячена 80-літтю НТШ і 35-літтю ВУАН, що започаткувала співпрацю тих двох українських наукових інституцій в США.

Традиційно в кожному році відбувались Шевченківські Сесії НТШ в місяці березні, на яких голова Товариства подавав звіт з діяльности Товариства. Відбуто 4 Шевченківські Сесії.

Український Конґресовий Комітет призначив річно 10% зі свого доходу на цілі української культури. %60 тих грошей призначено на закупно Дому Української Культури. Закуплено триповерховий будинок в Ню Йорку, при 302-304 Вест, 13-та вулиця, де приміщується, крім НТШ, також УКК.

Бібліотека й архів дістає 145 назв часописів і має понад 1,000 назв книжок. Нею відає проф. В. Дорошенко. Бібліотека буде приміщена в Домі Української Культури. Видано: 2 бюлетені на циклостилі і два томи "Просідінг" Філософічної і Історично-Філософічної Секцій, та один том "Просідінг" Матем.-природ.-Лікарської Секції, де поміщено в англійській мові короткий зміст праць членів Товариства. Два перші "Просідінг" вийшли коштами УКК з фонду, призначеного на цілі української культури. З фундації Форда отримало НТШ в 1953 р. 5,000 долярів, за які видано Просідінг Мат.-Прир.-Лік. Секції і Записки Філолог. Секції.

II. Австралійський Відділ НТШ

Австралійський Відділ НТШ постав 20-го липня, 1950 р.

Управа: Доц. д-р Є. Ю. Пеленський — голова; доц. д-р І. Рибчин — секретар.

В бібліотеці Відділу находиться 280 томів. Архів має поважні збірки матеріялів про життя українців в Австралії.

На допомогу Централі Австралійський Відділ НТШ вислав біля 200 фунтів грішми.

Умовини праці для інтелектуалістів в Австралії дуже тяжкі, так що треба дійсно подивляти кожне їхнє наукове досягнення.

III. Европейський Відділ НТШ

Европейський Відділ НТШ постав щойно 21-го березня, 1952 року в Сарселі біля Парижа, коли Централя НТШ переїхала до Сарсель. Европейський Відділ постав з метою згуртувати НТШ-івців, що живуть у розпорошенні в Европі, прийти з допомогою Централі, а вкінці улаштувати Наукові З'їзди і притягнути молодших науковців до праці. Головою вибрано проф. д-ра В. Кубійовича; секретарем доц. д-ра В. Янова.

Наукова праця. В днях 15 і 16 вересня, 1952 р. відбулася І-ша Наукова Конференція Е. В. НТШ в Сарсель, на якій виголошено 22 доповіді.

Шевченківська Сесія в березні, 1953 року — дві доповіді.

Треба підкреслити наукову працю членів НТШ з Сарсель, що брали участь у міжнародніх конґресах у Римі і Мюнхені та Штокгольмі.

В 1953 році відбулась ІІ-га Наукова Конференція в 3 етапах: В Мюнхені — 24 доповіді; в Сарселі — 12 доповідей, і в Римі — 32 доповіді.

Не менш важною була науково-популяризаторська робота, поїздки голови Е. В. НТШ і інших членів по Франції, до Англії й Бельгії. Популяризаторська праця була важна, бо популяризувала діяльність НТШ та збільшувала жертвенність громадянства на видавництво Енциклопедії Українознавства.

Европейський Відділ об'єднує 35 дійсних, 33 звичайних і 45 членів прихильників.

IV. Канадійський Відділ НТШ

Під кінець 1948 року дійсні члени НТШ, що опинились в Канаді, почали робити заходи до заснування К.В. НТШ. В травні 1949 р. постав у Торонті Ініціятивний Комітет, а на І-их Загальних Конституючих Зборах 1-го жовтня, 1949 року обрано головою проф. д-ра Є. Вертипороха, а секретарем д-ра І. Теслю. Головною діяльністю Відділу були організаційні справи, популяризація НТШ та наладнання допомоги Централі.

На початку заснування К.В. НТШ жило на терені Канади 11 дійсних і 11 звичайних членів.

Організаційні справи: відбулися досі II і III Загальні Збори, на яких

обрано головою проф. д-ра Є. Вертипороха, секретарем д-ра М. Гуту. Виділ відбув 46 засідань і 6 конференцій Президії. В 1953 році, з уваги на перебудову Централі на Головну Раду Товариств НТШ, а поодиноких Відділів на окремі чартеровані Товариства, Загальні Збори К.В. НТШ відкладено на час після завершення перебудови і переорганізації Товариства.

К.В. НТШ гуртує зараз 13 дійсних членів (у тім двох не-українців: проф. Кірккконела і Сімпсона) та 75 звичайних членів. Щоб тримати звязок з членами, розпорошеними по цілій Канаді, видається періодично інформативні листки і видано досі 3 бюлетені, друковані на циклостилі. Бюлетень ч. 1/І вийшов у січні 1950 р. під редакцією д-ра І. Теслі, ч. 1/ІІ — у квітні 1951 р. і ч. 1/ІІІ — в липні-серпні 1952 року вийшли під редакцією д-ра М. Гути; разом нараховують 134 сторінки. Зараз є в коректі Бюлетень 1/ІV, Матеріяли IV. Наукової Конференції К.В. НТШ.

Важливим фактом у початковій діяльності Товариства було наладнання співпраці з УВАН на терені Канади. Під час присутности голови К.В. НТШ на Конґресі Українців Канади, Вінніпеґу, в лютому 1950 року, після особистої зустрічі з проф. Дорошенком, Білецьким і Рудницьким, підписано проєкт умови, який схвалив одноголосно Виділ К.В. НТШ. Комунікат, поданий до преси, звучав так:

"На спільному засіданні Української Вільної Академії Наук і Голови Канадійського Відділу Наукового Товариства ім. Шевченка — проф. д-ра Є. Вертипороха, дня 10 лютого, 1950 року у Вінніпеґу, була устійнена співпраця цих обох установ у Канаді. Підписали: (-) Л. Білецький, (-) Є. Вертипорох, (-) Д. Дорошенко."

Звязок з громадянством утримувало Товариство за допомогою преси, а також влаштовувано пресові конференції, як теж відбувались зустрічі з ширшим громадянством.

Наукова діяльність

1. Канадійський Відділ був одним з перших, що започаткував **Наукові Конференції.** Це була одинока можливість дати змогу членству, розпорошеному по великих просторах Канади, виступити публічно зі своїми науковими працями. До участи в Конференціях запрошувано теж молодших науковців, даючи їм змогу відчитати свої праці.

До вересня 1953 року, відбулося 4 Наукові Конференції К.В. НТШ у Торонті.

І-ша Наукова Конференція відбулась 3-го вересня 1950 р., на якій прочитано 17 подовідей: 10 українознавчих і 7 з Природничої Секції.

ІІ-га Наукова Конференція в дянх 2 і 3 вересня 1951 року, мала 20 доповідей: на пленумі 3 доповіді, в Матем.-Природ.-Лікарській Секції 6, в Історично-Філософічній 4, у Філологічній Секції 7.

ІІІ-тя Наукова Конференція відбулась дня 31-го серпня і 1-го вересня 1952 р. і на ній виголошено 24 доповіді. Канадійський Відділ НТШ відмітив 30-ліття праці УТГІ доповіддю проф. д-ра Є. Вертипороха. На Філологічній Секції виголошено 10 доповідей, з того 4 на спільній Сесії УВАН-НТШ, присвяченій проблемам українського правопису. На Істор.-Філософічній Секції відчитано 6 доповідей, а на Матем.-Прпр.-Лікарській — 4 доповіді. Діючий голова проф. д-р М. Чубатий із США, що був на Конґресі Пакс Романа, виголосив дві доповіді.

IV-та Наукова Конференція, якою відзначено 80-ліття існування НТШ, мала 25 доповідей. На пленумі виголосив доповідь проф. д-р Р. Смаль-Стоцький, голова АНТШ, про завдання української науки в Америці, а проф. д-р Є. Вертипорох, голова К.В. НТШ, — "80-ліття НТШ." На Філософічній Комісії (літературно-мовознавча) виголошено 7 доповідей. На Історичній Комісії — 8 доповідей, на Матем.-Прир.-Лікарській Секції — 7 доповідей (1 відпала).

Треба відмітити, що виголошені реферати дають доказ, що наші науковці, не зважаючи на важкі переживання скитальщини, та переважно несприятливі обставини власної наукової роботи, в країнах нового поселення, працюють у своїх ділянках успішно, приносячи нові здобутки для української та світової науки.

2. Досі влаштовано 4 Шевченківські Сесії, якими вшановано Патрона Товариства К.В. НТШ.

І-ша Шевченківська Сесія відбулась 18-го березня 1951 р. а но ній відчитано 5 рефератів.

ІІ-гу Шевченківську Сесію влаштовано дня 30-го березня 1952 року, на якій виголошено 5 рефератів.

ІІІ-тя Шевченківська Сесія відбулась 29-го березня 1953 року, з 5 доповідями.

ІV-та Шевченківська Сесія відбулась 14-го березня 1954 року, з 4 доповідями.

3. Товариство улаштувало теж окремі Сесії:

а) 15-го жовтня 1951 р. влаштовано Вечір Творчости Б. Лепкого, на якому виголосив теж реферат ред. Р. Купчинський з США.

б) 21-го листопада 1951 р. — Франківська Сесія з 5 доповідями.

в) 21 червня 1953 р. — Сесія, присвячена проблемам Чорного моря.

г) Дня 14-го лютого 1954 р. відбулася Сесія, присвячена 700-літтю заснування Львова і коронації Данила, з 7 доповідями.

ґ) 27 і 28 лютого 1954 р. відбулася Наукова Сесія в Монтреалі з 10 доповідями.

4. **Комісія Канадознавства.** За почином д-ра І. Теслі, при Товаристві зорганізовано Комісію Канадознавства. Вона постала з метою провадити праці для вивчення української суспільности в Канаді та служити так своїм, як і чужинцям, вірними інформаціями про життя, працю, досягнення і змагання українського народу, а зокрема його канадійської вітки.

Академічні Вечори відбувались зимовою порою і на них виголошувано популярні наукові, загально цікаві доповіді. Виголошено 18 доповідей, крім цього, 7 поза Торонтом.

Науковою келекцією завідує мґр. І. Скрипник. Вона має 2,820 назв. На жаль, брак приміщення не дозволяє урухомити бібліотеку й архів.

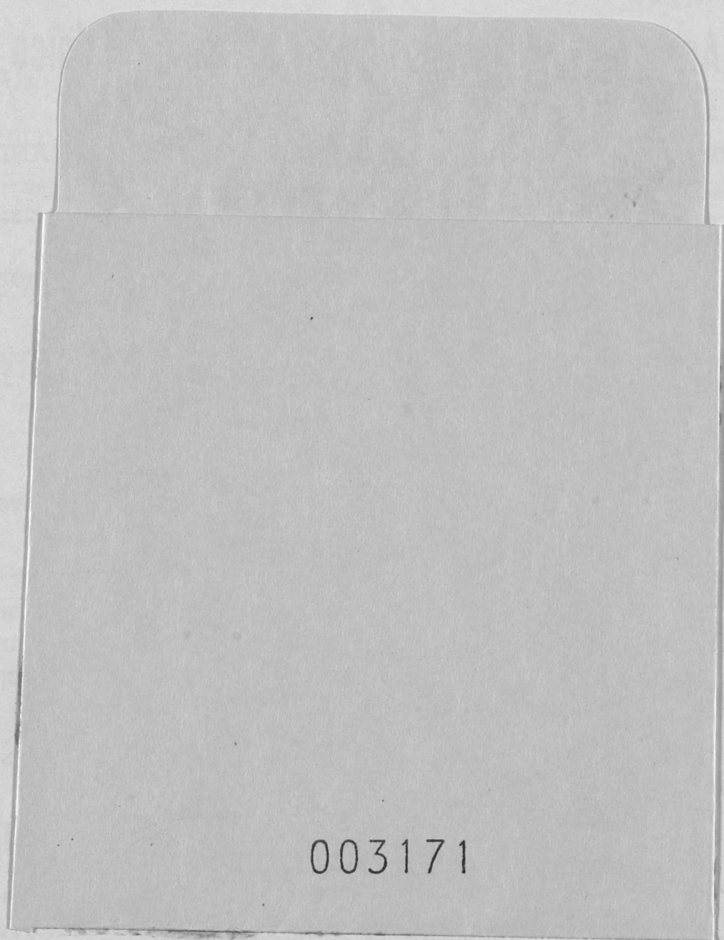
Допомога Централі. Одною з важних турбот і завдань Виділу К.В. НТШ було зорганізування систематичної допомоги для Централі НТШ, щоб дати їй змогу провадити свою діяльність. На ту ціль жертвував Відділ впливи з вкладок членів і з пожертв, так що це відбилось дещо від'ємно на видавничій діяльності К.В. НТШ, який покищо не міг на ту ціль роздобути якихсь спеціяльних фондів. В трьох роках передано до Централі понад $1,200.00.

Так у короткому представляється діяльність НТШ в Канаді.

* * *

На закінчення хочу підкреслити, що в 80-ліття існування НТШ, розпорошені по всьому світі члени НТШ працюють для тих самих цілей, що й Матірне Товариство, засноване в 1873 р. у Львові, але з тою заввагою, що лише нам у вільному світі є можливо плекати правдиву українську науку. Найважнішою діяльністю Централі і Відділів НТШ є їхня видавнича діяльність, і ширення правди про українську націю і її змагання до незалежности, про українську науку. Це є тим більше важливе, що довголітня систематична праця, білої і червоної Москви на американському терені впровадила проросійські настрої між науковців і політиків, які українські науковці мусять змінити на нашу користь.

Тому у 80-ліття існування нашого найстаршого українського Товариства НТШ звертаюсь до всіх громадян з гарячим апелем, щоб підтримували пожертвами ту діяльність і створювали окремі видавничі фонди в країнах існування Відділів НТШ.

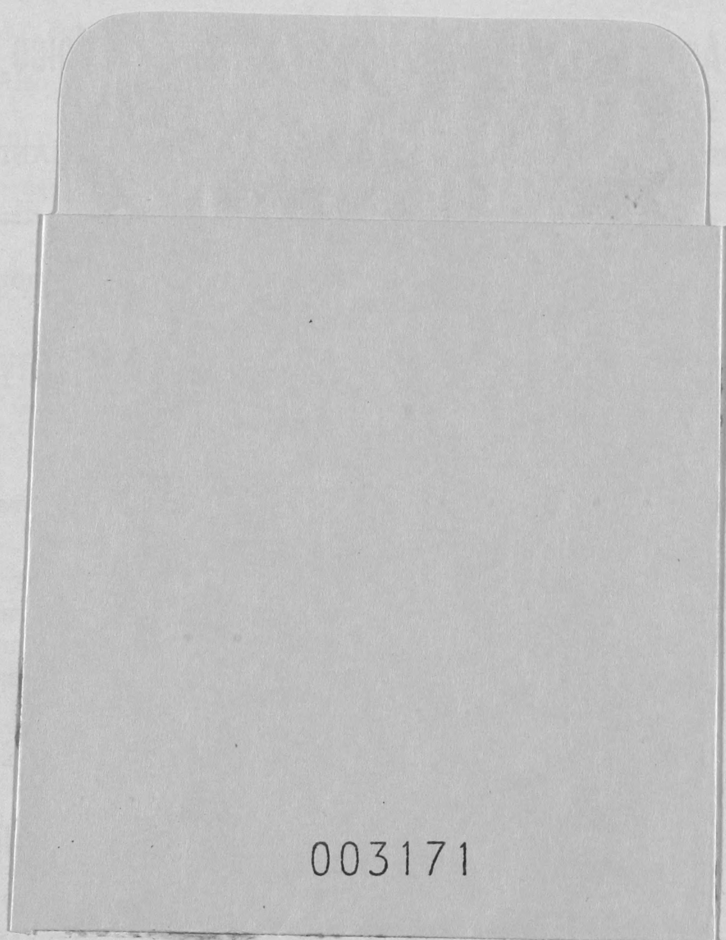

003171

Ukrains'kyi Instytut sv. Ivana (St. John's Institute). — Richnyk students'koho kruzhka pry ukrains'kim instytuti sv. Ivana v Edmontoni [Yearbook of the Student Circle at St. John's Ukrainian Institute in Edmonton].

Edmonton: St. John's Institute, 1954. 108 p.

DATE DUE	BORROWER'S NAME	ROOM NUMBER

003171

003171

DATE DUE	BORROWER'S NAME	ROOM NUMBER

Printed by Alberta Printing Co., 10355-96 Street, Edmonton